

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 471 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΚΑΤΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΠΛΟΥΣΙΩΝ

ΤΩΝ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

και της ΑΣΤΥΝΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΚΑΤΑΛΟΝΙΑ: Ο τρομονόμος της λογοκρισίας δεν θα περάσει

Το Ισπανικό Κράτος, βάζοντας σε εφαρμογή τον νόμο-φίμωτρο του Μαριάνο Ραχόι, την Τρίτη 16/2 συνέλαβε τον ράπερ και αριστερό ακτιβιστή Πάμπλο Ασέλ, επειδή κατήγγειλε στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης τη βαναυσότητα της ισπανικής αστυνομίας, εξέφρασε την υποστήριξή του στην ΕΤΑ και «τόλμησε» να θυμηθεί ένα από τα τραγούδια του, που το 2016 κακολογούσε τον βουτηγμένο στα σκάνδαλα διαφθοράς και αυτοεξόριστο στην χλιδή του Ντουμπάι, πρώην βασιλιά Χουάν Κάρλος. Ο Πάμπλο είχε δηλώσει δημόσια πως αρνείται να παραδοθεί για να εκτίσει την ποινή του. Ο πρόεδρος έδωσε άδεια στην αστυνομία να εισβάλει στο Πανεπιστήμιο της Λέιδα, όπου ο πρώτος είχε βρει άσυλο ανάμεσα σε χιλιάδες φοιτητές, ενώ υποστηρικτές του είχαν στήσει οδοφράγματα, φωνάζοντας «Πάμπλο Ασέλ, Ελευθερία».

Η σύλληψη και η καταδίκη του σε 9 μήνες φυλάκισης πυροδότησε μεγάλες διαδηλώσεις σε πολλές περιοχές της Ισπανίας, συμπεριλαμβανομένης και της πρωτεύουσας Μαδρίτης, με χιλιάδες διαδηλωτές να φωνάζουν μαζί «Σύντροφε Πάμπλο, δεν είσαι μόνος». Οι μαζικές και μαχητικές

κινητοποιήσεις αλληλεγγύης αντιμετώπιστηκαν με ακραία καταστολή, αφού έχουν αναφερθεί τουλάχιστον 90 συλλήψεις και 100 τραυματίες στις διαδηλώσεις της Καταλονίας. Τα σοβαρότερα επεισόδια ξέσπασαν στη λεωφόρο Πασέο ντε Γκράθια της Βαρκελώνης, με την αστυνομία να βγάζει τεθωρακισμένα οχήματα στους δρόμους και να μη διστάζει να χρησιμοποιήσει όλο και πιο βίαια μέσα. Μια γυναίκα έχασε το μάτι της από πλαστική σφαίρα. Αυτό είναι το πραγματικό πρόσωπο του μαύρου κράτους έκτακτης ανάγκης, που παγιώνεται για να καθυποτάξει όσους αντιστέκονται στη νέα σκληρή «κανονικότητα». Στο πλευρό του Πάμπλο βρίσκονται πάνω από 200 Ισπανοί διανοούμενοι, συγγραφείς και καλλιτέχνες –ανάμεσά τους ο σκηνοθέτης Πέδρο Αλμοδόβαρ και ο ηθοποιός Χαβιέρ Μπαρδέμ.

Χωρίς να έχει κάνει το παραμικρό για να ξεριζώσει έναν από τους πιο αντιδραστικούς νόμους στην Ευρώπη, η κυβέρνηση συνασπισμού των Σοσιαλιστών και των ψευδοπροοδευτικών Podemos (η ισπανική εκδοχή της αθλιότητας του ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρα) θυμήθηκε κατόπιν εορτής ότι κάτι

πρέπει να πει, αναγνωρίζοντας μόλις μια βδομάδα πριν την αναντιστοιχία ανάμεσα στην ποινή και το αδίκημα του Ασέλ. Με μισόλογα, το υπουργείο Δικαιοσύνης ανακοίνωσε γενικά, χωρίς χρονοδιάγραμμα, ότι σχεδιάζει αλλαγές στον ποινικό κώδικα, ώστε «οι φραστικές παρεκβάσεις στο πλαίσιο καλλιτεχνικών, πνευματικών και πολιτιστικών δραστηριοτήτων» να μην αποτελούν ποινικό αδίκημα και να μην τιμωρούνται με φυλάκιση.

Η περίπτωση του Πάμπλο δεν είναι η μοναδική. Ο τρομονόμος της λογοκρισίας επιχειρήθηκε να περάσει και από την κυβέρνηση Μητσοτάκη, ενσωματωμένος στο άρθρο 8 για τα ΜΜΕ, προβλέποντας ότι απαγορεύεται οποιοδήποτε υλικό που ανεβαίνει στο διαδίκτυο «να εμπεριέχει υποκίνηση σε βία ή μίσος και δημόσια πρόσκληση σε τρομοκρατικό έγκλημα». Μπορεί μετά την κατακραυγή η κυβέρνηση να τροποποίησε (και όχι να απέσυρε) το άρθρο, ωστόσο η πολιτική της παραμένει.

Η αντίστασή μας είναι μονόδρομος, το δικό μας όπλο! Το ίδιο η έμπρακτη διεθνιστική αλληλεγγύη στον Πάμπλο και μεταξύ των αγωνιζόμενων λαών.

Φοιτητές
Για τις κινητοποιήσεις και την εισβολή των ΜΑΤ στο ΑΠΘ
σελ. 6-7

21ο Συνέδριο ΚΚΕ
Κριτική στις θέσεις της ΚΕ (α' μέρος)
σελ. 11

Διεθνή
Ξανά στους δρόμους ο λαός του Λιβάνου
σελ. 12

Ιστορία
8η Μάρτη: μέρα της γυναίκας, μέρα αγώνα
σελ. 15

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια άνεργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς να πονάει, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμαμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξιστικού/τροτσκιστικού και της 4ης Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4η Διεθνή.

Ολοκληρώθηκε με επιτυχία η ετήσια ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.

Ολοκληρώθηκε με επιτυχία η ετήσια οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., που πραγματοποιήθηκε από τον Δεκέμβριο του 2020 μέχρι τα τέλη Φλεβάρη του 2021. Με την συνεισφορά όλων των συντρόφων και συντροφισσών καλύφτηκε ο στόχος των 25.000 ευρώ που είχε θέσει η Οργάνωσή μας.

Η οικονομική ανεξαρτησία της Οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον αστικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία, μας επιτρέπει να συνεχίζουμε την δράση μας στηρίζομενοι αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις. Γι αυτό ευχαριστούμε θερμά κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, κάθε αγωνιστή για την οικονομική συνεισφορά του στην ετήσια οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε. και στην επίτευξη του στόχου της.

Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι αυτό η κάθε συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της αταλάντευτης πάλης μας για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφαλαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώτος. Για την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
www.okde.gr

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων. Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο Βιβλιοπωλείο "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Πάνασσα

Ψυλικατζίδικο "Ψυλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ενώ ο κατηγορούμενος για «βιασμούς κατά συρροή σε βάρος ανηλικών παιδιών», Δ. Λιγνάδης, με σύμφωνη γνώμη εισαγγελέα και ανακρίτριας, κλείστηκε στις φυλακές της Τρίπολης, στην ειδική πτέρυγα «αδικημάτων κατά της γενετήσιας αξιοπρέπειας», ο κόσμος βοά για τα έργα και ημέρες του εκλεκτού του Μητσotάκη, της Μενδώνη, του Μπαμπινιώτη, του Κούγια και όλης της «υψηλής κοινωνίας» που γνώριζε, τον κάλυπτε και όχι μόνο. Αν όλοι αυτοί, όλη η «υψηλή κοινωνία» είναι και κυρίως φαίνεται «θυμωμένη» με τον τέρας που λέγεται Δ. Λιγνάδης, δεν είναι γιατί κατέστρεφε ανθρώπινες παιδικές ψυχές αλλά γιατί έγινε αιτία να αποκαλυφθούν, τουλάχιστον ένα μέρος, της σαπίλας, της διαφθοράς, της δυσωδίας και του βούρκου της κοινωνίας τους.

Δείχνουν το δέντρο για να κρύψουν το δάσος

Πρώτος και καλύτερος της Αγίας αστικής κοινωνίας ο Δ. Λιγνάδης, έβρισκε καταφύγιο όπως όλοι οι απατεώνες, στον Πατριωτισμό, στις επιθέσεις στην αριστερά, στον συνδικαλισμό κ.λπ. Να ένα δείγμα από τα πιστεύω του (29/7/20): «Και πριν αναλάβω αυτή τη θέση έχω αποτυπώσει αυτές τις αρχές μου απέναντι στα εθνομηδενιστικά και φυσικά στα εθνοκαπιλικά ζητήματα, τις σκέψεις μου για τον ψευδοσυνδικαλισμό και για μια προσχηματική, ψευδούς τύπου, αλληλεγγύη... «Λυπάμαι που θα το πω αλλά εκχωρήθηκε και ο Πολιτισμός και η Παιδεία, χρόνια τώρα, σε αυτές τις συνειδήσεις τις ψευδοαριστερές».

Αυτός ήταν και ο λόγος, που μόλις ακούστηκε το όνομα του, διάφοροι κυβερνητικοί παράγοντες, οι γνωστοί αργυρώνητοι δημοσιογράφοι, η «τυφλή δικαιοσύνη» αλλά και η αστυνομία έκαναν ότι «δεν ξέρουν» τίποτα ή ακόμη προσπάθησαν να συγκαλύψουν τη βρωμερή υπόθεση ή να την ξεπεράσουν στα «μου-

Δείχνετε τα τέρατα, αλλά κρύβετε το σύστημα που τα γεννά και τα συντηρεί

λωχτά». Τα ΜΜΕξαπάτησης και ειδικά ο τηλεοπτικός σταθμός ΣΤΑΡ μετέδιδε ότι: Ο κ. Λιγνάδης βρίσκεται στο «μάτι του κυκλώνα για το τίποτα» και συνέχισε σε λεζάντα «συνελήφθηκε για το τίποτα»! Μια μεγάλη αστική εφημερίδα έκανε λόγο για υπερβολές του μεtoo. Η «τυφλή δικαιοσύνη» δεν κινήθηκε αυτεπάγγελτα, όπως σε άλλες ανάλογες περιπτώσεις παιδραστίας και στην πρόσφατη του προπονητή ιστιοπλοίας. Και όλα αυτά ήρθαν να «δέσουν» με το γεγονός ότι ο Λιγνάδης γνώριζε το ένταλμα σύλληψής του πριν το μάθει το αστυνομικό τμήμα της περιοχής του! Και όπως είπε και ο Κούγιας, προτίθεται να καλέσει ως μάρτυρα υπεράσπισης τον αξιότιμο κ. Γεραπετρίτη, ο οποίος δήλωσε, μεταξύ άλλων «ξέραμε για τον κ. Λιγνάδη, τον απομακρύναμε αλλά δεν θέλαμε να λερωθεί το όνομά του»!

Όμως, θα ήταν λάθος να περιοριζόμαστε το πρόβλημα στον Λιγνάδη ή σε όσα πρόσωπα ηθοποιών – σκηνοθετών ακούγονται τον τελευταίο καιρό, μέσα από τις καταγγελίες στο ΣΕΗ κ.λπ. Θα κάνουμε μια προσπάθεια να δείξουμε, ένα ελάχιστο μέρος της σαπίλας του καπιταλισμού, αυτό της παιδικής κακοποίησης, εκμετάλλευσης και πορνείας. Η παιδική πορνεία και εκμετάλλευση αποτελεί τεράστια οικονομική επιχείρηση:

- Ο σεξουαλικός τουρισμός και η παιδική πορνεία απλώνεται σε πολλές χώρες του πλανήτη, από την Καμπότζη, την Κένυα, τις Φιλιππίνες, την Κολομβία, έως την Ισπανία, την Γερμανία, ακόμη και την Ολλανδία.

- Σύμφωνα με έρευνα της βρετανικής οργάνωσης Account Ability, 70 από τις 100

μεγαλύτερες εταιρείες του κόσμου έχουν απολογηθεί για εκμετάλλευση παιδικής εργασίας.

- Στη Βραζιλία, επί 12 μήνες το χρόνο, ανήλικα παιδιά πάμπτωχων οικογενειών είναι υποχρεωμένα να ράβουν τα κοστούμια της καρναβαλικής παρέλασης στις παράγκες που διαμένουν. Χορηγοί σε όλο αυτό είναι μεγάλοι βαρόνοι ναρκωτικών που σιτίζουν με ψίχουλα αυτές τις οικογένειες και εκμεταλλεύονται εργασιακά και σωματικά τα παιδιά.

- Στην Ολλανδία έχει δημιουργηθεί και λειτουργεί Κόμμα των Παιδόφιλων (PNVD) του οποίου βασικοί στόχοι (με απόφαση δικαστηρίου της Χάγης στο όνομα της ελευθερίας έκφρασης!) είναι η νομιμοποίηση: α) της σεξουαλικής επαφής μεταξύ ενηλίκων και ανηλικών από 12 ετών β) της κατοχής παιδικού πορνογραφικού υλικού για προσωπική χρήση.

Με δυο λόγια, ανήλικα παιδιά από το χώρο της τέχνης μέχρι την παραγωγή προϊόντων, βασανίζονται, απειλούνται, βιάζονται, κακοποιούνται με κάθε τρόπο, με αποτέλεσμα να κλονίζεται όχι μόνο η σωματική τους υγεία, αλλά να καταστρέφονται και ψυχικά, έχοντας για πάντα στη ζωή τους αυτό το βαρύ φορτίο. Τα παιδιά μετατρέπονται είτε σε αντικείμενο ηδονής για τον διεστραμμένο εξουσιαστή, είτε σε εργαλείο παραγωγής κέρδους για τον αχόρταγο καπιταλιστή.

Ο καπιταλισμός που σαπίζει και η μπόχα που δεν κρύβεται

Όλα τα παραπάνω, δεν αντιμετωπίζονται ούτε με αυστηροποίηση των ποινών όπως υποκριτικά είπαν στη βουλή ο Μητσotάκης

και ο Τσίπρας, όσο και αν αξίζει σε εγκληματίες τύπου Λιγνάδη να τιμωρηθούν παραδειγματικά. Γιατί υπάρχει μια βαθύτερη αιτία, ένα σάπιο κοινωνικό-οικονομικό υπόβαθρο που γεννά τέρατα, που εκμεταλλεύονται την εργασία, τα όνειρα γυναικών ή ανδρών, για μόρφωση, για πολιτισμό, για αθλητισμό... για μια καλύτερη ζωή. Σήμερα, στην εποχή του νεοφιλελευθερισμού, και της έσχατης ιδιωτικοποίησης, δηλαδή της ιδεολογικής και πρακτικής έκφρασης της κρίσης του καπιταλισμού, όλα αυτά εξαρτώνται από διάφορους ισχυρούς οικονομικούς, πολιτικούς και μεγαλόσχημους παράγοντες της εξουσίας σε όλους αυτούς τους χώρους. Αυτή η καπιταλιστική δυσωδία, δεν θεραπεύεται με νόμους με συζητήσεις στην Βουλή – ανατρέπεται! Γιατί έχουν τεράστιες οικονομικές δυνάμεις και όλους τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους, γιατί είναι το σύστημά τους το ίδιο. Γιατί οι αξίες τους είναι να περιφρονούν όσους δεν ανήκουν στην τάξη τους, στους οικονομικά ισχυρούς, στους ά(χ)ριστους. Γι' αυτούς η ζωή και ο ρόλος των φτωχών, των άθλιων, των μεταναστών και γενικά των αδύνατων και όλων των «από κάτω», είναι να σωπαίνουν, να υπομένουν την μοίρα που τους επιφυλάσσουν αυτοί και το σύστημά τους: την εκμετάλλευση, την καταπίεση, την κακοποίηση, το βιασμό του σώματος και της ψυχής τους.

Ούτε μπορεί να προστατευτεί κανένας από αυτό το βούρκο μόνος όσο θάρρος, αντοχή και δύναμη και να έχει. Μονάχα η συλλογικότητα και ο αγώνας μπορεί να μας προστατεύσει από τη σύγχρονη καπιταλιστική βαρβαρότητα και τα κάθε είδους καθάρματα που δημιουργεί. Όμως αν δεν μπει ένα τέλος σ' αυτό το σύστημα από το οποίο πηγαίνουν οι «αξίες» των Λιγνάδων και όλης της «υψηλής κοινωνίας», τίποτα δεν πρόκειται να διορθωθεί. Μονάχα μια κοινωνία πραγματικά απαλλαγμένη από ένα τρόπο παραγωγής που κινητήρια δύναμη του έχει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο μπορεί να βάλει τέλος σ' όλες αυτές τις φρικαλεότητες.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Τα προβλήματα που προκάλεσε ο χιονιάς στα μέσα Φεβρουαρίου στην πολιτεία του Τέξας (παρατεταμένα μπλακ άουτ, προβλήματα στην ύδρευση, δεκάδες θάνατοι κλπ) ήρθε να συμπληρώσει η ξαφνική αύξηση στους λογαριασμούς ηλεκτρικού ρεύματος που αγγίζουν έως και τα 17.000 δολάρια για κατανάλωση 4-5 ημερών! Το Τέξας έχει πολλούς παρόχους ηλεκτρικού ρεύματος, οι περισσότεροι ιδιωτικές εταιρείες οι οποίες προσφέρουν συμβόλαια, τόσο σε τιμές χονδρικής (κυμαινόμενες) όσο και σταθερές. Η χιονοθύελλα Ούρι που έπληξε το Τέξας πάγωσε τους αγωγούς φυσικού αερίου, τους έλικες των ανεμογεννητριών και τα συστήματα ψύξης των πυρηνικών αντιδραστήρων. Οι εταιρείες παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας ήταν απροετοίμαστες, αφού για λόγους μείωσης κόστους δεν είχαν επενδύσει για να μπορούν να παράγουν σε συνθήκες ψύχους. Η καθίζηση της προσφοράς σε συνδυασμό με την τεράστια αύξηση της ζήτησης, έφεραν ως λύση από τις εταιρείες χονδρικής πώλησης την εκτόξευση των τιμών από τα 50 δολάρια στα 8.800 δολάρια ανά μεγαβατώρα!

Δεν ήταν η πρώτη φορά που οι καταναλωτές στο Τέξας αναγκάστηκαν να πληρώσουν υπέρογκα ποσά για ηλεκτρικό ρεύμα λόγω δυσμενών καιρικών συνθηκών. Το 2019 καύσωνας προκάλεσε άνοδο της κατανάλωσης και σκιάδη άνοδο των τιμών, με αποτέλεσμα αύξηση των μηνιαίων λογαριασμών κατά αρκετές εκατοντάδες δολάρια για πολλά νοικοκυριά. Αξίζει να σημειωθεί ότι το Τέξας παράγει την περισσότερη ηλεκτρική ενέργεια στις ΗΠΑ, ενώ είναι η πρώτη πολιτεία των ΗΠΑ σε παραγωγή αργού πετρελαίου, φυσικού αερίου και αιολικής ενέργειας. Η ετήσια κατανάλωση ρεύματος ξεπερνά τα 24 δις δολάρια κατατάσσοντάς το 11ο στον κόσμο. Σε μια τέτοια αγορά, δε θα έπρεπε να συμβαίνουν τέτοιες κερδοσκοπικές ενέργειες σε βάρος των καταναλωτών. Ωστόσο η απελευθέρωση της αγοράς ενέργειας πριν από περίπου 20 χρόνια που οδήγησε άμεσα το 85% των καταναλωτών στις εταιρείες του ιδιωτικού τομέα, επταπλασίασε τις τιμές μέσα σε 4 χρόνια.

Σύμφωνα με το Κοινωνικό Πολυκέντρο της ΑΔΕΔΥ, την ώρα που το μόνιμο προσωπικό στον δημόσιο τομέα μειώνεται ή παραμένει σταθερό σε κάποιες περιπτώσεις, οι απασχολούμενοι με **ελαστικές μορφές εργασίας** (συμβασιούχοι ορισμένου χρόνου, έργου, ωρομίσθιοι) αυξάνονται ταχύρρυθμα. Ο αριθμός τους σχεδόν διπλασιάστηκε την τελευταία πενταετία, ενώ μεταξύ 2019-2020 αυξήθηκε κατά περίπου 30%. Η έκθεση δείχνει ότι οι μόνιμοι δημόσιοι υπάλληλοι που εργάζονται σε υπουργεία και εποπτευόμενους φορείς, καθώς και στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης (εκτός νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου, ΝΠΙΔ), ανήλθαν σε 569.009 τον Δεκέμβριο του 2020 (572.324 τον Δεκέμβριο του 2019). Αντιθέτως, στους ίδιους φορείς οι συμβασιούχοι και οι ωρομίσθιοι έφτασαν τους 122.746 τον Δεκέμβριο του 2020, καταγράφοντας αύξηση 26,2% συγκριτικά με τον Δεκέμβριο του 2019 (οπότε ήταν 98.103). Σε σύγκριση με το 2016 (68.972 συμβασιούχοι) καταγράφουν σχεδόν διπλάσιο αριθμό το 2020, ενώ κάθε έτος οι ελαστικές μορφές εργασίας καταλαμβάνουν όλο και μεγαλύτερο τμήμα του συνόλου των απασχολούμενων στο Δημόσιο: από 12,2% το 2016 και 11,8% το 2017, έφτασαν το 18,3% το 2020. Δηλαδή σχεδόν 1 στους 5 μισθοδοτούμενους από το Δημόσιο εργάζεται σήμερα με όρους επισφάλειας. Αξίζει να σημειωθούν βέβαια και οι ακόλουθες περιπτώσεις. Στον τομέα της Υγείας (υπουργείο και εποπτευόμενοι φορείς) μειώθηκαν κατά 1.863 οι εργαζόμενοι (από 78.451 το 2019, στους 76.588 το 2020), ενώ στους ΟΤΑ μειώθηκαν κατά 1.332 οι μόνιμοι εργαζόμενοι (89.049 το 2019, 87.717 το 2020). Αντιθέτως, αύξηση προσωπικού κατά 4.030 απασχολούμενους καταγράφει το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη.

ΜΗΔΕΙΑ: Το «επιτελικό κράτος» κατέρρευσε... σε λίγους πόντους χιόνι

Απροστάτευτοι και εκτεθειμένοι απέναντι σε κάθε εποχιακό καιρικό φαινόμενο βρίσκονται οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Το «ισχυρό, επιτελικό κράτος» της ΝΔ αποδείχτηκε κενό γράμμα μπροστά στο κύμα κακοκαιρίας «Μήδεια», που χτύπησε τη χώρα στα μέσα Φλεβάρη, με τραγικές επιπτώσεις.

Δεκάδες χιλιάδες νοικοκυριά βρέθηκαν παρατημένα στο έλεος των καιρικών συνθηκών, ανάμεσά τους ευπαθείς ομάδες, ηλικιωμένοι και μικρά παιδιά. Δεκάδες χωριά αλλά και πολλές περιοχές μέσα στα αστικά κέντρα, παρέμειναν αποκλεισμένες χωρίς ρεύμα, θέρμανση, νερό και τηλέφωνο για πολλές μέρες.

Αποκορύφωμα του κυβερνητικού εγκλήματος οι τέσσερις νεκροί, δύο από τους οποίους ήταν ηλικιωμένοι σε χωριά της Εύβοιας, που διατηρούνταν στη ζωή με μηχανική υποστήριξη.

Για μια ακόμη φορά, έκλεισαν κεντρικοί οδικό άξονες, αναδεικνύοντας την απαράδεκτη κατάσταση του οδικού δικτύου, παρά το ότι το έχει χρυσοπληρώσει ο ελληνικός λαός. Ο πολλά βαρύν υπουργός ΠροΠο Μ. Χρυσοχοϊδής ανακοίνωσε το κλείσιμο για 24 ώρες της Εθνικής Οδού Αθηνών-Λαμίας, κόβοντας την Ελλάδα στα δύο. Έτσι, ο ιδιωτικοποιημένος από το 2007 άξονας ΠΑΘΕ, με τα πανάκριβα διόδια και τη σκανδαλώδη σύμβαση παραχώρησης, παρέμεινε σε καθεστώς λοκ ντάουν, για να απαλλαγεί η διαχειρίστρια εταιρία από ενδεχόμενη αξίωση αποζημιώσεων ύψους εκατοντάδων χιλιάδων ευρώ.

Ενώ ο περιφερειάρχης Αττικής Γ. Πατούλης φωτογραφιζόταν χαρωπός στο Σύνταγμα, το λεκανοπέδιο της Αττικής παρουσίαζε εικόνα απόλυτης παράλυσης, με δεκάδες περιοχές αποκλεισμένες και περίπου 300.000 νοικοκυριά χωρίς ρεύμα για 3, ακόμη και 4 μέρες. Ακόμη και κεντρικές λεωφόροι ήταν αδιάβατες, αφού κανένα συνεργείο δεν πέρασε για καθαρισμό (βεβαίως, τα εκχιονιστικά έφτασαν στην... πλατεία Κολωνακίου). Τμήμα του ΗΣΑΠ παρέμεινε κλειστό για ώρες, αρκετές λεωφορειακές γραμμές τέθηκαν εκτός λειτουργίας, ετοιμόρροποι τοίχοι κατέρρευσαν.

Μπορεί τα ΜΜΕξαπάτησης να σκούζανε με την προπαγάνδα της «ατομικής ευθύνης», όμως -όπως και στην πανδημία, έτσι και στον χιονιά- δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι αντιμετώπισαν σοβαρότατα προβλήματα για να φτάσουν στη δουλειά τους. Καταγγελίες έγιναν για εργοδότες που πίεζαν τους εργαζόμενους να προσέλθουν στον χώρο εργασίας παρά τις επικίνδυνες συνθήκες, ενώ άλλοι υποχρέωσαν τους εργαζόμενους που δεν έφτασαν στη δουλειά τους, να κάνουν χρήση των ημερών κανονικής άδειας ή ρεπό, απειλώντας ότι διαφορετικά θα χάσουν το μεροκάματο. Χιλιάδες ντελιβεράδες υποχρεώθηκαν να οδηγούν υπό σφοδρή χιονόπτωση στο ολισθηρό οδόστρωμα, ενώ καταγράφηκαν και εργατικά «ατυχήματα» σχετιζόμενα με τις καιρικές συνθήκες. Εγκλωβισμένοι στο εργοστάσιο της ΛΑΡΚΟ στη Λάρυμνα για περισσότερο από 16 ώρες, βρέθηκαν δεκάδες εργαζόμενοι της νυχτερινής βάρδιας, ενώ από τύχη δεν τραυματίστηκε κάποιος όταν κατέρρευσε τμήμα της οροφής του εργοστασίου υπό το βάρος του χιονιού και λόγω χρόνιας έλλειψης συντήρησης. Μεγάλες καταστροφές καταγράφηκαν σε αγροτικές καλλιέργειες, ενώ σημαντικά προβλήματα αντιμετώπισαν οι κτηνοτρόφοι σε ορεινές περιοχές της Εύβοιας και της

υπόλοιπης Στερεάς Ελλάδας.

Το «επιτελικό» μπάχαλο της Μήδειας πρόσθεσε περισσότερα προβλήματα στο ήδη προβληματικό πρόγραμμα εμβολιασμού για τον κορονοϊό. Δεκάδες κλινικές και τμήματα υπολειτούργησαν, σε αρκετές περιπτώσεις οι εμβολιασμοί αναβλήθηκαν, ενώ αρκετοί ηλικιωμένοι δεν μπόρεσαν να προσέλθουν στα προγραμματισμένα ραντεβού τους. Μία κατάσταση που αναδεικνύει τον μικρό αριθμό εμβολιαστικών κέντρων και κυρίως την έλλειψη σχεδιασμού για τη μετακίνηση των κατοίκων ορεινών χωριών, που στην πλειοψηφία τους είναι ηλικιωμένοι.

Οι εικόνες απ' τα στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων και μεταναστών αυτές τις μέρες ήταν γροθιά στο στομάχι για όποιον σέβεται την ανθρώπινη ζωή. Χιλιάδες άνθρωποι βρέθηκαν πλήρως εκτεθειμένοι στο χιονιά, με μια νάιλον σκηνή, χωρίς ρεύμα και θέρμανση, με λιγοστό φαγητό, χωρίς καν στεγνά και καθαρά ρούχα.

Κατά τα ειωθότα, η κυβέρνηση έσπευσε να μιλήσει για «ακραία καιρικά φαινόμενα», όπως άλλοτε ήταν «οι άνεμοι που φούντωσαν την πυρκαγιά» ή «η καταιγίδα που φούσκωσε τα ποτάμια». Η κυβερνητική προπαγάνδα εφευρίσκει πάντα «ακραία φαινόμενα», προκειμένου να κρύψει τις ευθύνες της και την έλλειψη οποιασδήποτε προετοιμασίας, αλλά και να αποφυγεί το κόστος της αποκατάστασης των καταστροφών. Η αλήθεια είναι ότι το κύμα κακοκαιρίας «Μήδεια» ήταν, βεβαίως ένα ισχυρό αλλά φυσιολογικό κύμα χιονιά, που επαναλαμβάνεται τακτικά και επομένως καθόλου πρωτοφανές. Εξάλλου ήταν γνωστό και αναμενόμενο από μέρες, καθώς οι μετεωρολόγοι είχαν έγκαιρα προειδοποιήσει.

Ενώ εργαζόμενοι του ΔΕΔΔΗΕ και των ΟΤΑ έδιναν «μάχη» υπό αντίξοες συνθήκες για την επαναφορά της ηλεκτροδότησης, κυβέρνηση και εμπλεκόμενοι φορείς επιδόθηκαν σε έναν πόλεμο ανακοινώσεων για τις ευθύνες. Όλοι όμως άφηναν εκτός συζήτησης τις δραματικές ελλείψεις σε όλους τους φορείς αντιμετώπισης φυσιολογικών καιρικών φαινομένων. Στον ΔΕΔΔΗΕ όσο και στους ΟΤΑ καταγράφονται εδώ και χρόνια τεράστιες ελλείψεις σε προσωπικό και εξοπλισμό, αποτέλεσμα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών ιδιωτικοποίησης/διάλυσης των δημόσιων υπηρεσιών και δομών, που υιοθετήθηκαν από όλες τις προηγούμενες κυβερνήσεις, ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ. Συγκεκριμένα, στον ΔΕΔΔΗΕ που τελεί υπό ιδιωτικοποίηση, τα τελευταία χρόνια μειώθηκαν κατά 1.000 και πλέον οι μόνιμοι εργαζόμενοι, οι λιγοστές νέες θέσεις καλύφθηκαν με ανειδίκευτους και ανειδίκευτους εργαζόμενους με μπλοκάκι, ενώ επεκτάθηκαν οι εργολαβίες. Μεγάλες είναι επίσης οι ελλείψεις σε μηχανήματα και αναγκαίο εξοπλισμό, οι περικοπές στη συντήρηση κλπ, οπότε σε κάθε έκτακτη ανάγκη επιστρατεύεται ο στρατός!

Η αστική τάξη, τα κόμματα και οι κυβερνήσεις της, φέρουν αμέριστα την ευθύνη για τα συνειδητά και επαναλαμβανόμενα εγκλήματα σε βάρος του ελληνικού λαού. Με τις μνημονιακές πολιτικές και τις δεσμεύσεις στην ΕΕ, τις ιδιωτικοποιήσεις και την διάλυση των εργασιακών σχέσεων, που εφαρμόζουν εδώ και δεκαετίες, οδήγησαν στην πλήρη απαξίωση όλες τις δημόσιες και κοινωνικές υπηρεσίες, εγκαταλείποντας στο έλεος των φυσικών φαινομένων τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Οι υπηρέτες του κεφαλαίου και θιασώτες της «ελεύθερης αγοράς» είναι αδίστακτοι και κυνικοί!

Με την οργάνωση και τον αγώνα μας πρέπει να διεκδικήσουμε άμεση, έκτακτη οικονομική ενίσχυση των πληγέντων, αποζημιώσεις και αποκατάσταση των ζημιών, αναβάθμιση των δημόσιων κοινωνικών υπηρεσιών, σύγχρονο οδικό δίκτυο. Για να πάψει πια ο λαός να πληρώνει βαρύτατο τίμημα, ακόμη και σε ανθρώπινες ζωές, σε κάθε βροχοπτώση, σοβαρή φωτιά, σεισμό ή χιονόπτωση, πρέπει να παλέψουμε για να ανατρέψουμε τις κυβερνήσεις του κεφαλαίου, να βάλουμε τέλος στην καπιταλιστική βαρβαρότητα.

■ Θεοδωροπούλου Σοφία

ΕΠΙΚΑΙΡΑ...

Καρά Τεπέ: Αυτοπυρπολήθηκε έγκυος πρόσφυγας, αλλά κατηγορείται για εμπρησμό από πρόθεση

Μια 26χρονη έγκυος Αφγανή, πρόσφυγας και μητέρα δυο παιδιών, αυτοπυρπολήθηκε στην σκηνή που διέμενε στον προσωρινό καταυλισμό του Καρά Τεπέ, στην Μυτιλήνη, όταν δεν έγινε δεκτή η αίτησή της για την μετάβαση της οικογένειάς της στην Γερμανία. Μετά από επέμβαση, η γυναίκα «γλύτωσε», έχοντας ήδη καεί στο πρόσωπο. Αυτά συνέβησαν το πρωί της Κυριακής 21 Φλεβάρη. Αφού μεταφέρθηκε στο Νοσοκομείο της Μυτιλήνης, φρουρείται από την Πυροσβεστική, αναμένοντας την απολογία της στον Εισαγγελέα, καθώς κατηγορείται για... **εμπρησμό από πρόθεση**. Να θυμηθούμε μεταξύ πολλών άλλων και την υπόθεση του 25χρονου πρόσφυγα που έχασε τον βχρονο γιο του και τη σύζυγό του σε ναυάγιο στα ανοιχτά της Σάμου, τον Νοέμβριο του 2020, και βρέθηκε κατηγορούμενος για «έκθεση ανηλίκου σε κίνδυνο».

Το λιγότερο που αισθανόμαστε είναι οργή, όταν τα «πολιτισμένα κράτη της Δύσης» αποποιούνται τις ευθύνες τους απέναντι σε αυτούς τους ανθρώπους και τις μετακυλούν στις δικές τους πλάτες, όταν μάλιστα τα ίδια τα κράτη είναι ένοχα, με την εμπλοκή τους στα παιχνίδια των ιμπεριαλιστών.

Τρομονόμος στην τέχνη,

ένα ιδιώνυμο «μετά μουσικής»

Στις 11 Φλεβάρη κατέφτασε στη Βουλή νομοσχέδιο τροποποίησης-ενσωμάτωσης της Ευρωπαϊκής Οδηγίας για την παροχή υπηρεσιών στον οπτικοακουστικό τομέα (AVMSD). Οι επίμαχες διατάξεις είχαν ως εξής:

-**Άρθρο 8α** (Άρθρο 6 Ε.Ε.): «...οι υπηρεσίες οπτικοακουστικών μέσων επικοινωνίας δεν πρέπει να περιλαμβάνουν υποκίνηση βίας ή μίσους ενάντια σε ομάδα ανθρώπων ή μέλος ομάδας...».

-**Άρθρο 8β** (Άρθρο 2 Ε.Ε.): «...απαγορεύεται η δημόσια πρόκληση για διάπραξη τρομοκρατικού εγκλήματος...».

-**Άρθρο 32β** (Άρθρο 28β Ε.Ε.): «...οι πλατφόρμες πρέπει να προστατεύουν το ευρύ κοινό από υποκίνηση βίας ή μίσους...».

-**Άρθρο 32γ** (Άρθρο 28β Ε.Ε.): «...οι πλατφόρμες πρέπει να προστατεύουν το ευρύ κοινό από προκλήσεις σε τέλεση τρομοκρατικού εγκλήματος...».

Την ίδια μέρα, το νομοσχέδιο αποσύρθηκε άρον άρον για τροποποιήσεις, μετά τις μαζικότερες αντιδράσεις που ξέσπασαν άμεσα. Συγκεκριμένα: αφαιρείται το **8β**, δηλαδή ο «τρομονόμος». Αντίστοιχη τροποποίηση αναφέρθηκε και για το **32γ**. Βέβαια, παραμένουν τα **8α** και **32β**.

Στην Ισπανία, βάσει αντίστοιχης νομοθεσίας, έχουν πραγματοποιηθεί 76 διώξεις και φυλακίσεις. Χαρακτηριστικό το πολύ πρόσφατο παράδειγμα του ράπερ Πάμπλο Χασέλ, ο οποίος φυλακίστηκε για προσβολή του στέμματος και εξύμνηση της τρομοκρατίας. Στη Γερμανία, από το 2019 και έπειτα, καλλιτέχνες έχουν διωχθεί με ανάλογο μουσικό **τρομονόμο**, για συμμετοχή στο τεράστιο κύμα πολιτιστικού εμπάρκο ενάντια στο Ισραήλ και την πολιτική γενοκτονίας που εφαρμόζει στους Παλαιστίνους. Στην Τουρκία, καλλιτέχνες πληρώνουν με την ζωή τους για τις επαναστατικές ιδέες τους (βλ. Grup Yorum κ.α.). Στην Ελλάδα, μπάτσοι μπουκάρουν σε κινηματογραφικές αίθουσες και διώκουν ανηλίκους (βλ. προβολή της ταινίας Τζόκερ), ενώ το δικό τους παρακράτος δολοφονεί καλλιτέχνες για τις ιδέες τους (βλ. Π. Φύσσας). Τα παραδείγματα είναι ατελείωτα.

Επιχειρούν την θεσμοθέτηση μιας ακραίας πτυχής του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης. Ενός ιδιώνυμο για τους καλλιτέχνες, και όχι μόνο. Ενός νέου κύματος ποινικοποίησης των πολιτικών φρονημάτων. Η «Ευρωπαϊκή οδηγία», ουσιαστικά, αποτελεί μια ανοιχτή παραδοχή αυτού που όλοι γνωρίζουμε, ότι η βία του καταπιεστή δεν μπορεί να εξισωθεί με την βία του καταπιεζόμενου, όσο και αν καταδικάζουν την βία «από όπου και αν προέρχεται». Είναι γνωστό ότι μοναδικοί τρομοκράτες είναι τα ίδια τα αστικά κράτη και αυτό είναι ένα μονοπώλιο που θέλουν πάση θυσία να διατηρήσουν.

Φρένο στα σχέδια της Κεραμέως από τους εκπαιδευτικούς

Στο κενό έπεσαν, για άλλη μια φορά, τα αντιδραστικά σχέδια της υπουργού Παιδείας για έναρξη των διαδικασιών της «εσωτερικής και εξωτερικής αξιολόγησης» των σχολείων. Με συντριπτική πλειοψηφία οι εκπαιδευτικοί συμμετείχαν στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση που προκήρυξαν ΟΛΜΕ και ΔΟΕ, παρά τις προσπάθειες της Κεραμέως για το αντίθετο. Προσπάθησε να εκφοβίσει και να τρομοκρατήσει τους εκπαιδευτικούς που αντιστέκονται στην εφαρμογή των αντικειμενικών της μέτρων, ώστε να συμμορφωθούν με τις υποδείξεις της. Με αυταρχική εγκύκλιο στις 22 Φλεβάρη, η Υφυπουργός Ζ. Μακρή ζητούσε από τους διευθυντές των σχολείων να παραδώσουν στις Διευθύνσεις Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (ΔΔΕ) τα ονόματα όσων εκπαιδευτικών δεν κατέθεσαν τη βαθμολογία του Α' τετραμήνου, μαζί και τα αιτιολογικά σημειώματά τους. Συνεχίζοντας η Υπουργός τις απειλές και τους εκβιασμούς, άφησε να διαρρεύσει πληροφορία για διάταξη που θα συμπεριλάβει στο επόμενο νομοσχέδιο του ΥΠΠΑΙΘ, με την οποία οι εκπαιδευτικοί, που θα απέχουν από την εσωτερική και εξωτερική αξιολόγηση των σχολείων, θα αποκλείονται από τη διεκδίκηση θέσεων Στελεχών Εκπαίδευσης.

Άκαρπες αποδείχθηκαν οι προσπάθειες. Η συντριπτική πλειοψηφία των εκπαιδευτικών είναι εξοργισμένη από την επιμονή για αξιολόγηση των σχολείων φέτος, σε μια χρονιά που τα σχολεία το μεγαλύτερο διάστημα ήταν κλειστά (σε καθεστώς τηλεκαίτευσης). Κυρίως, όμως, τους έχει εξοργίσει ο καταγισμός των αντικειμενικών μέτρων και νόμων που έχει υποστεί η εκπαί-

δευση όλο αυτό το διάστημα της πανδημίας. Επιπλέον, η αποτυχία διαχείρισης της υγειονομικής κρίσης, με μηδενικά μέτρα για την ασφαλή λειτουργία των σχολείων, εντείνει τη διάθεση των συναδέλφων για απόρριψη των σχεδιασμών του υπουργείου Παιδείας.

Η κυβέρνηση και το υπουργείο νομίζουν ότι βρήκαν τη χρυσή ευκαιρία με την καραντίνα και την απαγόρευση κυκλοφορίας για να διαλύσουν το δημόσιο δωρεάν σχολείο, να καταργήσουν ότι έχει απομείνει από τα εργασιακά μας δικαιώματα και ελευθερίες, και όλα αυτά χωρίς αντιδράσεις. Όμως, παρά τις μεγάλες δυσκολίες, λόγω πανδημίας, για ενημερώσεις στα σχολεία και διαζώσης συνελεύσεις, ο κλάδος κατάφερε να συντονιστεί και ενωμένος υπέγραψε συλλογικά δηλώσεις απεργίας-αποχής από την αξιολόγηση, χρεώνοντας μια σημαντική ήττα στην υπουργό Παιδείας. Μην ξεχνάμε ότι η εφαρμογή της αξιολόγησης είναι βασική κατεύθυνση του ΟΟΣΑ και της ΕΕ και ένα μεγάλο στοιχείο της Κεραμέως, που μαζί με την αυτονομία της σχολικής μονάδας θα ανοίξει τον δρόμο για την πλήρη ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης και το τέλος της Δημόσιας Δωρεάν και Ενιαίας Εκπαίδευσης, με συνέπεια την κατάργηση των μορφωτικών δικαιωμάτων των παιδιών των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Η εσωτερική αξιολόγηση των σχολικών μονάδων δεν είναι μια εσωτερική διαδικασία του συλλόγου διδασκόντων που έχει σαν βάση τις ειδικές συνθήκες, τα προβλήματα του κάθε σχολείου και τις μορφωτικές ανάγκες των παιδιών. Αντίθετα, είναι μια διαδικασία χωρίς ίχνος παιδαγωγικού χαρακτήρα, με τους δείκτες να είναι προκαθορισμένοι και να επιβάλλονται κεντρικά από

το Υπουργείο. Με δείκτες όπως «ικανότητα διαχείρισης των οικονομικών πόρων», «αποτελεσματική αξιοποίηση του προσωπικού», «αξιοποίηση των σχολικών υποδομών» κ.ά. σε ένα δημόσιο σχολείο υποχρηματοδοτούμενο, υποστελεχωμένο, με συσσωρευμένα τεράστια προβλήματα υλικοτεχνικής υποδομής και κτηρίων, είναι φανερό ότι η «αξιολόγηση» σκοπεύει να ενοχοποιήσει τους εκπαιδευτικούς για όλα τα χάλια που οι νεοφιλελεύθερες-μνημονιακές πολιτικές έφεραν και εξακολουθούν να φέρνουν στην εκπαίδευση. Στον απολογισμό, οι εκπαιδευτικοί θα βαθμολογήσουν αριθμητικά (από 1 έως 4) το σχολείο, τεκμηριωμένα, και θα αναρτήσουν τον βαθμό στην ειδική πλατφόρμα του ΙΕΠ (Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής) και στην ιστοσελίδα του σχολείου.

Μετά την εσωτερική αξιολόγηση ή αλλιώς αυτοαξιολόγηση, έρχεται η εξωτερική αξιολόγηση από τον Συντονιστή Εκπαιδευτικού Έργου, ο οποίος θα βαθμολογήσει επίσης αριθμητικά (από 1 έως 10) το κάθε σχολείο. Τα αποτελέσματα δημοσιοποιούνται σε ιστοσελίδες και ειδικές πλατφόρμες του ΙΕΠ, ώστε ο γονιός-πελάτης να έχει στη διάθεσή του τις πληροφορίες που χρειάζεται για να συγκρίνει τα σχολεία και ανάλογα να επιλέξει. Εκτός από την κατηγοριοποίηση, προωθείται ο ανταγωνισμός μεταξύ των σχολείων. Τα σχολεία θα ανταγωνίζονται για να προσελκύσουν μαθητές, να αυξήσουν τις εγγραφές για να διατηρήσουν τη χρηματοδότησή τους αφού η όποια κρατική χρηματοδότηση αντιστοιχεί σε κάθε μαθητή, ακολουθεί το μαθητή στην ελεύθερη επιλογή δημόσιου ή ιδιωτικού σχολείου.

Το σχολείο θα λειτουργεί σαν επιχείρηση, θα είναι «αποκεντρωμένο» και «αυτόνομο» οικονομικά και παιδαγωγικά, υποχρεωμένο να βρίσκει «πόρους» για την επιβίωσή του.

Προς το παρόν, οι εκπαιδευτικοί μπλόκαραν την εφαρμογή της εσωτερικής και εξωτερικής αξιολόγησης της σχολικής μονάδας, με την πολύ μαζική συμμετοχή στην απεργία-αποχή. Το Υπουργείο αντέδρασε άμεσα, αποφασίζοντας παράταση μέχρι 19 Μαρτίου για τη σύγκληση της ειδικής συνεδρίασης από τους διευθυντές των σχολείων, για την έναρξη των διαδικασιών της αξιολόγησης. Είναι σίγουρο, ότι το Υπουργείο θα σκληρύνει τη στάση του και θα εκμεταλλευτεί αυτό το χρονικό περιθώριο για να πιέσει τους συναδέλφους, να κινδυνολογήσει, ακόμη και να νομοθετήσει διατάξεις με πειθαρχικές συνέπειες για τους απεργούς. Οι εκπαιδευτικοί, εδώ και πάνω από 25 χρόνια, δεν εμπιστευτήκαμε την αξιολόγηση και την αρνήθηκαμε επανειλημμένα. Το ίδιο κάναμε τώρα, το ίδιο πρέπει να κάνουμε και στο μέλλον, όποιες και αν είναι οι μεθοδεύσεις της Υπουργού για να ανατρέψει το αποτέλεσμα.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΠΕΝΕΝ - ΟΙ ΑΠΕΡΓΙΑΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Στις 11/02 και με πρωτοβουλία της ΠΕΝΕΝ πραγματοποιήθηκε σύσκεψη Προέδρων 13 Ναυτεργατικών Σωματείων με σκοπό τον συντονισμό της δράσης τους ενάντια στον νόμο - έκτρωμα της κυβέρνησης 4714/2020 που χτυπάει την Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΣΣΕ) και τα εργατικά δικαιώματα των ναυτεργατών καθώς επίσης και για τα υπόλοιπα οξυμένα προβλήματα που την περίοδο της πανδημίας έχουν επιδεινωθεί δραματικά από την πολιτική κυβέρνηση - εφοπλιστών. Στο επίκεντρο της σύσκεψης βρέθηκαν, μαζί με τον νόμο 4714/2020, τα κοινωνικοασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά προβλήματα, τα εργασιακά, η ανεργία, οι ΣΣΕ και σειρά ακόμη συσσωρευμένων προβλημάτων που παραμένουν άλυτα και διαρκώς διογκώνονται. Η σύσκεψη αποφάσισε:

- Κοινή παράσταση των σωματείων στον Πρόεδρο του ΝΑΤ με την απαίτηση να αποσυρθεί από την αυριανή συνεδρίαση του ΔΣ οποιαδήποτε συζήτηση για υλοποίηση της νέας εγκριτικής πράξης σύμφωνα με την οποία καταργείται η ΣΣΕ των πληρωμάτων ποντοπόρων πλοίων. Στην σχετική συνάντηση που έγινε ο Πρόεδρος του ΝΑΤ δεσμεύτηκε ότι αποσύρει το σχετικό θέμα από την ημερήσια διάταξη.

- Παράσταση διαμαρτυρίας στον Υπουργό Εμπορικής Ναυτιλίας στις 12/2 απαιτώντας συνάντηση μαζί του.

- Συμφωνήθηκε ομόφωνα η κήρυξη 48ωρης προειδοποιητικής πανελλαδικής απεργίας σε όλες τις κατηγορίες πλοίων για

τις 23-24 Φλεβάρη με προοπτική κλιμάκωσης.

Η απεργία σημείωσε απόλυτη επιτυχία και έχει καθολική συμμετοχή σε όλες τις κατηγορίες πλοίων, ενώ η απόπειρα πλοιοκρητών και εργοδοτικών σωματείων να δημιουργήσουν ρήγμα στην πορθμειακή γραμμή Ρίου - Αντίρριου αντιμετώπιστηκε άμεσα και αποτελεσματικά. Με δεδομένα την καθολική συμμετοχή στην απεργία, την εκφρασμένη αγωνιστική βούληση των Ναυτεργατών και από την άλλη την αδιαλλαξία κυβέρνησης - εφοπλιστών η απεργία συνεχίστηκε για ένα ακόμα 24ωρο.

Οι Ναυτεργάτες έδωσαν με την μαζική και μαχητική στάση τους ένα ισχυρό μήνυμα αντίστασης ενάντια στην αντεργατική πολιτική της κυβέρνησης και των εργοδοτών που την εφαρμόζουν σε μια πολύ δύσκολη περίοδο που αξιοποιείται από τις δυνάμεις τις αντίδρασης για να συντρίψουν συνολικά τα εργατικά δικαιώματα.

Η καθολική συμμετοχή είναι μια πρώτη απάντηση των ναυτεργατών στο Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης που έχουν επιβάλει και ενισχύουν διαρκώς και στο ζοφερό αστυνομοκρατούμενο Κράτος Εκτατής Ανάγκης που απαγορεύει διαδηλώσεις, το δικαίωμα στην απεργία και τον συνδικαλισμό.

Στην κυβέρνηση και κατ' επέκταση στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης και στην ΕΛΑΣ όλα δείχνουν ότι προσπαθούν με πρόσχημα την πανδημία να αναβιώσουν εποχές που στην χώρα μας επικρατούσε καθεστώς χούντας.

Η ΠΕΝΕΝ μέσα σε αυτή την επιθετικότητα δεν στέκεται μόνο στα προβλήματα των ναυτεργατών δείχνει συνεχώς και την έμπρακτη αλληλεγγύη στους αγώνες των φοιτητών και στην κρατική καταστολή, αλλά και στον απεργό πείνα Δ. Κουφοντίνα. Μάλιστα με αφορμή την στήριξη της στο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο στις 27/1/2021 εκπρόσωπος της ΓΑΔΑ τηλεφώνησε στην ΠΕΝΕΝ προκειμένου να «διευκρινίσει» από τα στελέχη της εάν έχουν πάρει απόφαση για την συμμετοχή στο συλλαλητήριο.

Οι πρωτοβουλίες και δράσεις της ΠΕΝΕΝ είναι από τις λίγες που εμφανίζονται σήμερα στο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα. Ιδιαίτερα σήμερα που από τη μία η επέλαση της πανδημίας και της οικονομικής κρίσης και από την άλλη η εκφυλιστική και διαλυτική κατάσταση που έχει επικρατήσει στο συνδικαλιστικό κίνημα με κύρια ευθύνη την πολιτική της αστικοποιημένης και σταλινικής γραφειοκρατίας - που αδρανοποιούν και διαλύουν Συνδικάτα, Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα ακόμα και την ίδια την ΓΣΕΕ-, κάνει τον συνδικαλισμό αποκρουστικό στα μάτια των εργαζομένων και φέρνει ολοένα και περισσότερο τους μηχανισμούς του αστικού κράτους στο εσωτερικό του εργατικού/συνδικαλιστικού κινήματος. Η ΠΕΝΕΝ και κάποια σωματεία μετρημένα στα δάχτυλα (Ενιαίο Σωματείο Vodafone-Wind-Victus, η επιτροπή των διανομένων στην Θεσσαλονίκη κ.α.) είναι τα μόνα που βρίσκονται σε μια αγωνιστική κατεύθυνση αυτή την δύσκολη περίοδο που η συνείδηση

των εργαζομένων έχει υποχωρήσει.

Η ανασυγκρότηση - ανασύνθεση του εργατικού κινήματος αποτελεί απαραίτητο όρο για την ενίσχυση της συνείδησης των εργαζομένων, για το ξέσπασμα νέων αγώνων, συνολικά για την αντιμετώπιση αυτής της διαλυτικής κατάστασης και πρώτα απ' όλα της απίστευτης σκληρότητας επίθεσης του κεφαλαίου. Η ΠΕΝΕΝ πέρα από την συνδικαλιστική της δράση πρέπει και μπορεί να παίξει έναν πιο σημαντικό ρόλο στην πολιτική οργάνωση της ανασυγκρότησης - ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος, για να ξεπεράσει τα χρόνια συσσωρευμένα προβλήματα που έχουν δημιουργήσει οι αστικοποιημένες και σταλινικές ηγεσίες και ο ακολουθητισμός σε αυτές διάφορων κομματιών της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς (ΝΑΡ-ΣΕΚ).

Χρειάζεται να οργανωθεί από δυνάμεις σαν την ΠΕΝΕΝ ένας ισχυρός πολιτικός πόλος μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα που θα προετοιμάσει την Αντεπίθεση των Εργαζομένων μέσα σε κάθε χώρο δουλειάς, που θα στρατολογήσει νέους αγωνιστές μέσα στο κίνημα, για να μπορέσουμε να δημιουργήσουμε και τους απαραίτητους όρους για την προετοιμασία μιας Γενικής Πολιτικής Απεργίας Διαρκείας. Μια νικηφόρα τέτοια κίνηση θα προετοιμάσει την μόνη Κυβέρνηση που μπορεί να μας γατρεύει από την κρίση και τις θανατηφόρες αρρώστιες της, την Κυβέρνηση Των Εργαζομένων.

■ Κιτσώνης Ευάγγελος

Φοιτητικό – Νεολαιίστικο ξέσπασμα: Καθήκοντα και

Σε κάθε περίοδο-καμπή, όπως η σημερινή, όπου η οικονομικοπολιτική κρίση του καπιταλισμού οξύνεται και βαθαίνει, αναδεικνύοντας με βίαιο τρόπο συνολικά τις ταξικές αντιθέσεις, τα καθήκοντα και η τακτική του νεολαιίστικου και εργατικού κινήματος καθορίζονται κυρίως από δύο παράγοντες. Πρώτον, από την αντικειμενική κατάσταση όπου βρίσκεται ο καπιταλισμός και η αστική εξουσία. Δεύτερο, από το επίπεδο του ίδιου του κινήματος (συνείδηση, δομές και αυτοοργάνωση, πολιτικές δυνάμεις, στόχευση).

Η ψήφιση του νόμου Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη και η σωρεία αντεργατικών και αντιδημοκρατικών μέτρων έρχονται στην περίοδο της δεύτερης χρεωκοπίας, τεραστίων διαστάσεων, του ελληνικού καπιταλισμού μετά την κρίση του 2008-2010, από την οποία και δεν βγήκε ποτέ. Το ΑΕΠ υπολογίζεται ότι θα μειωθεί τουλάχιστον 10% το 2020, ενώ το δημόσιο χρέος έχει ήδη εκτιναχθεί στο 210% του ΑΕΠ (τεράστια είναι και τα ιδιωτικά χρέη), τρίτο ταχύτερα αυξανόμενο παγκοσμίως. Η πραγματική ανεργία βρίσκεται ήδη στο εφιαλτικό 25%, θα αυξηθεί παραπέρα με τη λήξη των «μέτρων στήριξης», ενώ 1 στις 3 επιχειρήσεις αναμένεται να κλείσει. Την ίδια στιγμή, οι δυτικοί ιμπεριαλιστές ΗΠΑ και ΕΕ, όπου έχει προσκολληθεί η ελληνική αστική τάξη, χάνουν συνεχώς έδαφος και ειδικά η ΕΕ βρίσκεται σε ιστορική παρακμή. Η όξυνση του αντιδραστικού, επικίνδυνου ανταγωνισμού με τον τουρκικό καπιταλισμό

έχει βαρύτερες συνέπειες για την ελληνική οικονομία και την εργατική τάξη. Σε αυτές ακριβώς τις συνθήκες είναι που θέλουν να προσαρμόσουν την εκπαίδευση: ένα πισωγύρισμα στα μετεμφυλιακά χρόνια.

Ο νέος νόμος-οδοστρωτήρας αποτελεί συνέχεια αλλά και τομή σε όλους τους προηγούμενους στην εκπαίδευση. Η επίθεση ξεκινάει ήδη από την β' βάρθια. Ο ταξικός αποκλεισμός της νεολαίας ξεκινάει στα μεταγυμνασιακά χρόνια, εξαναγκάζοντας την με το νέο λύκειο στην «επαγγελματική κατάρτιση», δηλαδή απλήρωτη εργασία από τα 15, μισθοί πείνας, κατάρτιση σε φτηνές «δεξιότητες» (πλήρης υποτίμηση της εργατικής δύναμης). Στα πανεπιστήμια, στόχος είναι η πλήρης εναρμόνισή τους με τους νόμους της Αγοράς, που στη σημερινή πραγματικότητα σημαίνει: πέταγμα χιλιάδων εκτός πανεπιστημίων, κλείσιμο σχολών που δεν έχουν «αντίκτυπο», δίδακτρα, ακόμα μεγαλύτερο πετσόκομμα της χρηματοδότησης, στροφή προς ιδιωτικά κολλέγια, λειτουργία με όρους ανταποδοτικότητας.

Μέρα με τη μέρα, η κυβέρνηση της ΝΔ φθερίεται. Η παταγώδης αποτυχία της στην αντιμετώπιση της πανδημίας και της οικονομικής κρίσης, τα αλληπάλληλα σκάνδαλα (δείγμα κατάντιας της ντόπιας ελίτ), η εντεινόμενη καταστολή, το καθεστώς τρομοκρατίας, η μονιμοποίηση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας, έχουν αρχίσει να την απονομιμοποιούν στα μάτια των εργατικών και λαϊκών μαζών. Είναι αδύνατο να τις πείσει, να τις ενσωμα-

τώσει σ' αυτή την «κανονικότητα».

Το φοιτητικό κίνημα που έχει ξεσπάσει, με εβδομαδιαίες μαζικές κινητοποιήσεις πανελλαδικά, δίνει μια μάχη όχι μόνο ενάντια στον νόμο Κεραμέως και την καταστολή, αλλά αντικειμενικά και ενάντια στην ίδια την κυβέρνηση, το καθεστώς χούντας με κοινοβουλευτικό μανδύα, την ΕΕ. Αυτό δεν αποτελεί ακόμα συνείδηση των φοιτητών που συμμετέχουν, προκύπτει ωστόσο από το ότι η ανατροπή του νόμου σημαίνει διεκδίκηση της δημόσιας-δωρεάν παιδείας, μόρφωσης των παιδιών της εργατικής τάξης, αναπαραγωγής της κοινωνίας της κοινωνίας με σύγχρονους όρους και όχι ως δουλοπάροικου. Είναι αγώνας ενάντια στη διολίσθηση προς τα πίσω, προς τη μαζική φτώχεια και εξαθλίωση, την αμορφωσιά, τον σκοταδισμό. Γι' αυτό και η κυβέρνηση επιτίθεται με τους πάνοπλους πραιτοριανούς της (ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΔΙΑΣ κ.λπ.) στις φοιτητικές κινητοποιήσεις και καταλήψεις, συλλαμβάνει και δέρνει φοιτητές, φέρνει 1.000 αστυνομικούς μέσα στα πανεπιστήμια.

Απαραίτητη προϋπόθεση για τη συνέχιση και ενίσχυση του αγώνα είναι να αποκτήσει ρίζες μέσα στις ίδιες τις σχολές. Πραγματοποίηση γενικών συνελεύσεων, καταλήψεις σε όλες τις σχολές πανελλαδικά, αυτοοργάνωση μέσα από επιτροπές και συντονιστικά, καλέσματα για ουσιαστικά, πραγματικά δημοκρατικά συντονιστικά συλλόγων (γενικών συνελεύσεων) και όχι μαζέματα ΔΣ, «παραγόντων» και «αυτόκλητων ηγετών»: αυτό πρέπει να είναι το επόμε-

νο βήμα. Η συνέχιση των εβδομαδιαίων δι-αδηλώσεων είναι επίσης απαραίτητη, καθώς δίνει χώρο στην έκφραση αλλά και έναυσμα συμμετοχής στις συλλογικές διαδικασίες.

Αυτά είναι απαραίτητα στοιχεία, ώστε: **α)** Να αυξηθεί η ενεργή συμμετοχή των ίδιων των φοιτητών (πέρα από το κατέβασμα σε μια διαδήλωση). **β)** Να συσσωρευτούν δυνάμεις, μαχητικότητα και αποφασιστικότητα, ότι παλεύουμε για να ριξουμε το νόμο, όχι απλά για να κάνουμε το καθήκον μας να διαμαρτυρηθούμε. **γ)** Να κάνουμε ένα αποτελεσματικό άνοιγμα προς την κοινωνία, τους εργαζόμενους, τους μαθητές, τους εκπαιδευτικούς, τα φτωχά λαϊκά στρώματα. **δ)** Να αναβαθμίσουμε τις μορφές πάλης, π.χ. με εξορμήσεις και πορείες σε γειτονιές, εκδηλώσεις, αλλά και τη μαζική αυτοάμυνα στον δρόμο ενάντια στους μηχανισμούς καταστολής. Αυτό είναι το μόνο ρεαλιστικό σχέδιο για την πολιτικοποίηση, ριζοσπαστικοποίηση, αναβάθμιση του αγώνα.

Χρειάζεται να εξοπλιστούμε με επιμονή, υπομονή και αποφασιστικότητα, ακριβώς λόγω του μεγέθους της μάχης και της αποφασιστικότητας του αντιπάλου. Η πτώση ενός νόμου-ορόσημο απαιτεί **Αγώνα Διαρκείας**, ένα πλατύ κοινωνικό κίνημα με τη συμμαχία φοιτητών, μαθητών, εργαζομένων, το άνοιγμα δρόμων προς μια κοινωνική έκρηξη-εξέγερση. Αυτή είναι η μόνη πραγματική εναλλακτική στο αδιέξοδο των πολιτικών δυνάμεων (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ, ΜεΡΑ25) που είτε δεν κάνουν τίποτα για να ενισχύσουν το φοιτητικό κίνημα είτε στην πραγμα-

Οι πρόσφατες κινητοποιήσεις: Η καταστολή δεν θα περάσει, ο νόμος θα

Οκατάπυστος χουντο-νόμος της κυβέρνησης και η εντεινόμενη καταστολή έχουν δημιουργήσει εκρηκτικές συνθήκες. Μετά από τις πρώτες σημαντικές κινητοποιήσεις στις 4/2, που φούσκωσαν στη συνέχεια, και παρότι ο νόμος πέρασε στη βουλή, το κίνημα δεν δείχνει να υποχωρεί.

Ιδιαίτερα μετά τα γεγονότα στις 22/2 στη Θεσσαλονίκη (εισβολή ΜΑΤ στο ΑΠΘ), οι πορείες στην πόλη μαζικοποιήθηκαν ξανά, στέλνοντας ένα ηχηρό μήνυμα. Την ίδια μέρα, λίγο μετά τα γεγονότα, καλέστηκε πορεία όπου συμμετείχαν 1.500 και εκ νέου το ίδιο απόγευμα, με περίπου 1.000 διαδηλωτές και παράλληλη συγκέντρωση στη ΓΑΔΘ (500). Στις 23/2 το πρωί, από την πρωταγία του ΑΠΘ ξεκίνησε διαδήλωση, που κατέληξε στα δικαστήρια, με τους συγκεντρωμένους να φτάνουν τις 2.000. Στην Αθήνα, καλέστηκε συγκέντρωση στην πρωταγία του ΕΚΠΑ, περισσότερο στη «συμβολική» λογική των ΚΝΕ-ΕΑΑΚ (250), χωρίς διάθεση για πορεία. Πράγμα που συνιστά πρωτοφανή και βαριά παράλειψη, απέναντι στο χτύπημα-τομή στο ΑΠΘ και ενώ σε όλες τις πόλεις έγιναν αξιόλογες, άμεσες κινητοποιήσεις.

Στις 25/2 έγιναν μαζικές πορείες πανελλαδικά. Στη Θεσσαλονίκη έγιναν ουσιαστικά δύο: το πρωί απ' το ΑΠΘ (2.000), έπειτα το μεσημέρι από Αγ. Βενιζέλου. Η 2η ήταν τεράστια και πολύ σημαντική, με περίπου 6.000 φοιτητές, μαθητές, εργαζόμενους, αλλά ΚΝΕ-ΕΑΑΚ απείχαν επιδεικτικά! Στην Αθήνα, η πορεία συγκέντρωσε περίπου 2.000: συμμετοχή μέτρια, που δείχνει ότι βραίνονται οι αδυναμίες στο «κέντρο» του κινήματος.

Πορείες με σημαντική μαζικότητα έγιναν σε Πάννενα (250) και Πάτρα (1.000).

Υπάρχουν ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, θετικά και αρνητικά, σ' αυτό το φοιτητικό κίνημα. Η συμμετοχή στις διαδηλώσεις είναι πολύ μεγαλύτερη απ' ό,τι στις γενικές συνελεύσεις, που συγκριτικά παραμένουν άμαζες. Σε αυτό, φυσικά, βραίνονται οι κλειστές σχολές και η τηλεκατάρτιση, ένα κυβερνητικό λοκ άουτ ενάντια στο φοιτητικό κίνημα, καθώς απομακρύνει τους φοιτητές απ' τους χώρους τους. Ρόλο παίζουν επίσης κάποια ποιοτικά στοιχεία της συνείδησης από την προηγούμενη περιόδου απ' όπου βγαίνουμε και όπου μια σύγχυση και συντηρητικοποίηση, μια αποπολιτικοποίηση και ατομικοποίηση έχουν κερδίσει έδαφος. Οι παράγοντες γι' αυτό είναι πολλοί. Αφενός οι πολιτικές και ιδεολογικές επιθέσεις των καθαρόαιμων νεοφιλελεύθερων, ένα πραγματικό υβρεολόγιο ενάντια στη νεολαία, τα δικαιώματα και τους αγώνες της - αλλά και η τεράστια απογοήτευση και αποπροσανατολισμός από την αθλιότητα του ΣΥΡΙΖΑ. Αφετέρου όλη η προηγούμενη κατάσταση κρίσης του φοιτητικού κινήματος, λόγω και της τεράστιας ευθύνης των γραφειοκρατών-αυτόκλητων «ηγετών» των ΚΝΕ-ΕΑΑΚ.

Ωστόσο, το κίνημα φαίνεται να παίρνει τη μορφή μιας μίνι έκρηξης. Η τεράστια καταπίεση από τις μνημονιακές πολιτικές, σε συνδυασμό με τα lockdown, τη συνειδητοποίηση ότι η ΝΔ χτυπάει ανελέητα, ότι δεν υπάρχει καμία πραγματική «επίσημη» αντιπολίτευση πέρα από λόγια στο twitter και στη βουλή (ΣΥΡΙΖΑ κ.ά.), έχουν διαλύσει κάποιες ανταπάτες, έχουν αρχίσει να ξυπνάνε συνειδήσεις, τον «γίγαντα» του φοιτητικού κινήματος. Φοιτητές, μαθητές και εργαζόμενοι

κατεβαίνουν στους δρόμους, αφηφώντας τη χουντική απαγόρευση κυκλοφορίας (π.χ. την προσπάθεια ανακοπής-απαγόρευσης των φοιτητικών διαδηλώσεων στις 11/2), τον εκφοβισμό των προστίμων, του ξύλου, των συλλήψεων. Αυτό δείχνει την τεράστια κοινωνική πόλωση, όπως και μια πρώτη ανάπτυξη της μαχητικότητας και αποφασιστικότητας μιας νέας, υπό διαμόρφωση γενιάς αγωνιστών. Ωστόσο, υπάρχουν και μεγάλοι κίνδυνοι, αν δεν πάρει αυτό το κίνημα νέα, ανώτερα οργανωτικά-πολιτικά χαρακτηριστικά. Γιατί και ένας «γίγαντας», χωρίς σταβαρό σκελετό και σχέδιο, είναι ευάλωτος.

Το εμπόδιο ΚΝΕ-ΕΑΑΚ

Ο βασικός εσωτερικός σκόπελος του κινήματος είναι πως θα ξεπεράσει, στην πράξη, την ανίκανη αυτοαποκαλούμενη «ηγεσία» του. Από την αρχή, ΠΚΣ/ΚΝΕ και ΕΑΑΚ έχουν επισφραγίσει την ακαταλληλότητα και επικινδυνότητα της πολιτικής τους. Για την ΚΝΕ, η κατάσταση είναι γνωστή, παρότι όλα τα ΕΑΑΚ (ΑΡΑΣ-ΑΡΙΣ-ΝΑΡ) προσπαθούν να τη συγκαλύψουν, παρουσιάζοντάς την σαν αγωνιστική δύναμη. 50 χρόνια τώρα δεν παίζει ποτέ θετικό ρόλο στα μεγάλα κινήματα, κάνει μόνο «αγώνες» που ελέγχει -ώστε να τους σβήνει έγκαιρα-, λασπολογεί διαρκώς οποιονδήποτε δεν ακολουθεί την πολιτική της. Έχει παίζει πολλές φορές τον ρόλο της ΔΑΠ και της αντικατάληψης, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια της πτώσης του κινήματος. Η «από τα πάνω» διαχείριση του κινήματος και οι «συμβολικές κινητοποιήσεις» δεν μπορούν να πείσουν κανέναν ειλικρινή αγωνιστή για τις καλές προθέσεις της ΚΝΕ.

Όπως όμως λέει η παροιμία: «ο όμοιος τον όμοιο». Η δεξιά μετατόπιση των ΕΑΑΚ

είναι πλέον γεγονός, πέρα και από τα εκλογικίστικα «μέταπα» των οργανώσεών τους (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΛΑΕ). Η επιμονή να μην αναγνωρίζουν την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, οδηγεί σε λανθασμένα συμπεράσματα για τη φύση και σφοδρότητα της επίθεσης. Αποπροσανατολίζουν βλέποντας απλά την εντατικοποίηση και πειθαρχηση, αγνοώντας συνειδητά την προσπάθεια της κυβέρνησης να ιδιωτικοποιήσει την εκπαίδευση, να πετάξει την πλειοψηφία της νεολαίας στο περιθώριο. Αυτή η εγκληματικά λάθος ανάλυση, σε συνδυασμό με την όλο και πιο γραφειοκρατική αντιμετώπιση συλλόγων και διαδικασιών (αποφάσεις «από πάνω», «συντονιστικά συλλόγων» που είναι σύνοδοι κορυφής ΔΣ και στελεχών παρατάξεων, «τηλεδιαδικασίες» και μάλιστα με πρυτάνεις και μεγαλοκαθηγητές κ.ά.), διαβρώνει ακόμη περισσότερο το φοιτητικό κίνημα. Η δεξιά μετατόπιση προς την ΚΝΕ φαίνεται από την πολιτική, την τακτική, τις προτάσεις τους: ελάχιστα (ή καθόλου) καλούν-προπαγανδίζουν συνελεύσεις ή βάζουν καταλήψεις στις σχολές. Ενώ παρά τις «αμεσοδημοκρατικές» κορώνες, έχουν εγκαταλείψει την προσπάθεια σύγκλισης κάποιων πραγματικών συντονιστικών επιτροπών και συντονιστικών των γενικών συνελεύσεων. Αρκούνται κι αυτοί σε «συμβολικές» κινητοποιήσεις, λασπολογούν όποιον προτείνει κάτι πιο ριζοσπαστικό. Χαρακτηριστικό ότι, εντελώς ομορποτιστικά, βρίσκονται εδώ και μήνες σε σύμπλευση με την ΚΝΕ, με κοινά πλαίσια που βαφτίζονται «δελτία τύπου ΦΣ» κ.λπ. Υποκλινόμενοι στα συνθήματά της, που δεν κεντράρουν στην ανατροπή του νόμου, χωρίς καν να πιέζουν να μπουν στα «δελτία τύπου» οι προφίλεις τους φραστικές κορώνες.

Ιδιαίτερα στην Αθήνα (κρίσιμη για όλο

προοπτικές

τικότητα το υπονομεύουν, με μόνο στόχο να παρασιτίσουν εκλογικά σε βάρος του.

Το αίτημα **ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ** του νόμου, για δημόσια-δωρεάν παιδεία, αποκτά σήμερα έναν σχεδόν «επαναστατικό» χαρακτήρα. Είναι ένα κατεχοχόν μεταβατικό αίτημα, που συνδέει μια άμεση, καθολική ανάγκη των μαζών με την προοπτική της ρήξης. Αποτελεί κομμάτι της συνολικής σύγκρουσης με το καθεστώς των χουντοαπαγορεύσεων, της πλήρους καταπάτησης των δημοκρατικών ελευθεριών, της ιδιωτικοποίησης και εμπορευματοποίησης των πάντων, της επέλασης ενός ακραίου, καταστροφικού νεοφιλελευθερισμού. Πρέπει να παλέψουμε αυτό να γίνει κτήμα των φοιτητών. Οι ρεφορμιστές της ΚΝΕ, δήθεν αθάνατοι, αλλάζουν τον τόνο σε «μη εφαρμογή» του νόμου και «να μείνει στα χαρτιά»... Το πρόβλημα δεν είναι στις λέξεις, αλλά στην ουσία, ότι αρνούνται τον στόχο και τα καθήκοντα της πάλης για την ανατροπή του νόμου, προσπαθώντας μάλιστα να ριξουν όλο το βάρος στην αγωνία των νέων για τις σπουδές τους με το σύνθημα «φοιτητές ξανά». Γι' αυτό αναλώνονται γύρω από τις διοικήσεις των σχολών, τις «συμβολικές» δράσεις, την «επιστροφή στα μαθήματα». Ούτε αντιλαμβάνονται την αντιδραστική τομή που επιχειρείται, ούτε προτείνουν μια ριζοσπαστική πολιτική κατεύθυνση. Ακόλουθοι και συνεργοί τους σ' αυτή την πολιτική και πρακτική, με ανούσιες διαφοροποιήσεις, έχουν γίνει οι παλιοί και νέοι γραφειοκράτες των ΕΑΑΚ.

Για πρώτη φορά μετά από αρκετά χρόνια, η νεολαία αρχίζει να βγαίνει μαζικά στον δρόμο, κερδίζοντας μια πρώτη κοινωνική υποστήριξη. Χρειάζεται όμως οπωσδήποτε μια άλλη, αποτελεσματική πολιτική. Που θα βάζει στο στόχαστρο την ίδια την κυβέρνηση, θα προτείνει μαχητικά μέσα πάλης, θα προωθεί την αυτοοργάνωση του κινήματος, θα θέτει το ζήτημα των κοινωνικών συμμαχιών, αλλά και την προοπτική διάρκειας του αγώνα. Σε αυτή την κατεύθυνση, η ΣΣΠ έχει πέσει με όλες τις δυνάμεις της. Συνεχίζουμε τον αγώνα – Μέχρι τη νίκη!

ανατραπεί

το κίνημα), όπου αυτές οι δυνάμεις δεν έχουν ξεπεραστεί, υπάρχει αυτή την στιγμή ένα σοβαρό ερωτηματικό για τη μαζικότητα και συνέχεια των κινητοποιήσεων. Π.χ. ΚΝΕ και ΕΑΑΚ, τη βδομάδα 1-5 Μάρτη (και μετά το σοβαρό απόπειμα να μην καλέσουν άμεσα κεντρική κινητοποίηση ενάντια στο χτύπημα στο ΑΠΘ) απέφυγαν επιμελώς να καλέσουν συνελεύσεις και να βάλουν πορεία. Ενώ μετατοπίζουν την προσοχή σε μια επετειακή κινητοποίηση στις 10/3, με κεντρικό το #foithtesksana της ΚΝΕ, δηλ. άνοιγμα των σχολών για να κάνουμε τα μαθήματά μας, όχι από το ίδιο το κίνημα ως κέντρα αγώνα!

Φυσικά, αυτές οι πρακτικές αδυνατίζουν την πολιτικοποίηση του κόσμου, την σχέση του με το κίνημα, ενώ δίνουν κάποιο χώρο σε «χαλαρές» αλλά εντελώς αδιέξοδες κατευθύνσεις (π.χ. αυτονομία-αναρχία).

Η δράση μας

Η ΣΣΠ πανελλαδικά πίεσε να μπουν γενικές συνελεύσεις. Προπαγανδίζουμε τη δημιουργία συντονιστικών επιτροπών και επιτροπών αγώνα, όπως και συντονιστικών των γενικών συνελεύσεων. Με αυτό τον «κορμό», προτείνουμε καταλήψεις, πορείες, άνοιγμα στα ΜΜΕ και απεύθυνση σε μαθητές, εργαζόμενους, εκπαιδευτικούς, που δείχνουν, παθητικά ή και ενεργητικά, τη συμπάραστασή τους.

Στην Θεσσαλονίκη, στηρίζαμε την κατάληψη της πρυτανείας ΑΠΘ και σε όλες τις φάσεις, από την απαρχή του αγώνα, παίξαμε σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξή του, παίρνοντας και την πρωτοβουλία για μια ευρύτερη ενωτική «κίνηση φοιτητών-δυνάμεων». Στα Γιάννενα, σε 3 από τις συνελεύσεις υπερψηφίστηκε το πλαίσιο μας, ενώ παίξαμε καθοριστικό ρόλο στη συγκρότηση συντονιστικού των γενικών συνελεύσεων και γενικά στις κινητοποιήσεις της πόλης. Σε Αθήνα και Πάτρα επεμβαίνουμε δραστήρια με όλες μας τις δυνάμεις, παίρνοντας πρωτοβουλίες για εξορμήσεις στις (πολλές) μέρες που ΚΝΕ-ΕΑΑΚ δεν κάνουν τίποτα. Στις Νέες Εστίες ΕΜΠ έχουμε προσπαθήσει να αμφισβητήσουμε έμπρακτα την κυριαρχία της ΠΚΣ, που έχει νεκρώσει το σύλλογο.

ΑΠΘ: Εισβολή ΜΑΤ, 31 συλλήψεις φοιτητών

Μια μαύρη σελίδα

Τη Δευτέρα 22/2, ολόκληρη η κοινωνία έγινε μάρτυρας εικόνων μιας άλλης εποχής, με τις συμμορίες των ΜΑΤ-ΔΡΑΣΗ-ΟΠΚΕ να εισβάλλουν στο χώρο του ΑΠΘ. Από το πρωί της ίδιας μέρας, η πρυτανεία του ΑΠΘ τελούσε υπό κατάληψη από φοιτητές, ενάντια στον κατάπτυστο και χουντικού τύπου νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδή. Χωρίς πολλά-πολλά, μέρα μεσημέρι και έχοντας κάνει μια τεράστια κινητοποίηση, στρατιωτικού τύπου, οι δυνάμεις καταστολής περικύκλωσαν τους φοιτητές και, αφού τους ξυλοφόρτωσαν και τους έπνιξαν στα δακρυγόνα, συνέλαβαν 31 απ' αυτούς.

Συνεχίζοντας τον αγώνα ενάντια στο νέο νόμο, η απόφαση της κατάληψης είχε παρθεί από τη γενική συνέλευση του Φυσικού. Στηρίχτηκε από άλλους φοιτητικούς συλλόγους, καθώς και αλληλέγγυους. Αυτό και μόνο αρκούσε στον πρύτανη του ΑΠΘ, Νίκο Παπαϊωάννου, που ζήτησε από την πρώτη στιγμή την παρέμβαση εισαγγελέα, ώστε να κατασταλεί με κάθε τρόπο η κινητοποίηση. Δεν είναι τυχαίος ο συγκεκριμένος: στέλεχος της ΝΔ, πρωτοστάτης των μνημονιακών και κατασταλτικών πολιτικών της, πρώτος είχε προτείνει τη δημιουργία πανεπιστημιακής αστυνομίας.

Από την ίδια κιόλας στιγμή της αστυνομικής εισβολής, ξεκίνησε ένα όργιο συκοφαντιών και εξοργιστικών ψεμάτων από τα ΜΜΕξαπάτησης, ακολουθώντας πιστά τις οδηγίες του Μεγάρου Μαξίμου. Η λίστα είναι μεγάλη και ποικίλη: οι περισσότεροι συλληφθέντες ήταν «εξωπανεπιστημιακοί», «τραμπούκισαν» και «άσκησαν βία» σε φύλακες και αστυνομία, προκάλεσαν φθορές κ.ά. Όλα αυτά είναι ψευδή και ανυπόστατα, κατασκευάστηκαν για να νομιμοποιήσουν την άγρια καταστολή. Ταυτόχρονα, προσπάθησαν να αποκρύψουν εικόνες φρίκης, όπου αστυνομικοί έγδυσαν και έσυραν φοιτητή με την πλάτη στην άσφαλτο, ενώ χτύπησαν φοιτητριά με πατερίτσες!

Τον βάνουσο ξυλοδαρμό των φοιτητών ήρθε να συμπληρώσει η εισαγγελική απόφαση να μετατραπούν σε συλλήψεις οι 31 από τις 32 αρχικές προσαγωγές. Ο μόνος που αφέθηκε σχεδόν αμέσως ελεύθερος, χωρίς καμία κατηγορία, ήταν ο γραμματέας νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ, έπειτα από παρέμβαση βουλευτών του τελευταίου. Τα πράγματα μιλάνε μόνα τους για τις πολιτικές δυνάμεις που έχουν γίνει «κατοικίδια» του συστήματος...

Οι 31 συλληφθέντες κρατήθηκαν στο υπόγειο της ΓΑΔΘ για τουλάχιστον 6 ώρες. Σαν να ήταν όμηροι, η αστυνομική διεύθυνση για ώρες δεν τους επέτρεπε να ασκήσουν κανένα από τα βασικά δικαιώματά τους: οι δικηγόροι δεν μπορούσαν να βρεθούν με τους συλληφθέντες, ενώ στους τελευταίους αρνούνταν το τηλέφωνο που δικαιούνται. Μόνο μετά από 7 ώρες τους δόθηκε φαγητό, ενώ καθ' όλη τη διάρκεια κρατούνταν και οι 31 σε μια μικρή υπόγεια αίθουσα, χωρίς παράθυρα, παραβιάζοντας κάθε υγειονομικό μέτρο. Ταυτόχρονα, μαζί με τις ανυπόστατες κατηγορίες, οι συλληφθέντες φορτώθηκαν και πρόστιμα για την εξάπλωση του κορονοϊού. Την επομένη, μεταφέρθηκαν στα δικαστήρια για να οριστεί τακτική δικάσιμος. Εκεί αποδείχθηκε για άλλη μια φορά ότι η αστική δικαιοσύνη κρίνει πιο σκληρά τη μαχόμενη νεολαία απ' ό,τι χρυσανγίτες και παιδεραστές-στελέχη της ΝΔ που κυκλοφορούν ελεύθεροι: η εισαγγελέας έστειλε τους 31 φοιτητές στο αυτόφωρο, σαν κοινούς εγκληματίες.

Παρόλη την τρομοκρατία και παρόλο που καταπατήθηκαν βασικά δημοκρατικά δικαιώματά τους, οι συλληφθέντες δεν πτοήθηκαν. Ακόμα και υπό κράτηση, συνέχισαν να απαιτούν και να διεκδικούν, παραμένοντας ενωμένοι. Με μαχητικά συνθήματα, σήκωσαν το ανάστημά τους στις εξοργιστικές, ταξικές αποφάσεις του δικαστηρίου, αλλά και στις αστυνομικές δυνάμεις που τους φέρονταν σαν τρομοκράτες. Οι υψωμένες γροθιές τους, όταν ξεπρόβαλλαν από το δικαστικό κτήριο και κατευθύνονταν προς τον συγκεντρωμένο

κόσμο που περίμενε απ' έξω, ήταν ένα μήνυμα προς την κυβέρνηση ότι η νεολαία δεν υποτάσσεται.

Η κυβέρνηση θέλει να δείξει πυγμή και να εφαρμόσει πλήρως το νέο νόμο: η σαρωτική επίθεσή της στην εκπαίδευση και τη νεολαία είναι μια κεντρική πολιτική της. Γι' αυτό, πέρα από τις δυνάμεις καταστολής και τα ΜΜΕ, έχει επιστρατεύσει ένα ολόκληρο αντιδραστικό επιτελείο. Νεοφιλελεύθερες φιλοκυβερνητικές εφημερίδες έσπευσαν σε υπεράσπιση του Παπαϊωάννου, ενώ ανακοινώσεις κατά των «τρομοκρατών»-φοιτητών έβγαλαν και πρυτανικές αρχές, καθηγητές κ.ά. Ο πρύτανης του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου, Ανδρέας Μπουντουβής, δικαιολόγησε επίσης τις πράξεις του Παπαϊωάννου, επικροτώντας τον πλήρως. Ένα καλό μάθημα για όσους σπέρνουν αυταπάτες μέσα στο φοιτητικό κίνημα, ότι πρέπει να ελπίζει σε κάποιο θαύμα από την «πανεπιστημιακή κοινότητα».

Η άνευ προηγουμένου, λυσσασμένη καταστολή των φοιτητών είναι από τα χαρακτηριστικά της νέας περιόδου όπου έχουμε μπει. Οι θηριωδίες των αστυνομικών δυνάμεων και η προκλητική ωμότητα τέτοιων επιθέσεων δείχνει την παγίωση ενός καθεστώτος αστυνομοκρατίας, ενός αστυνομικού κράτους. Ο χρεωκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός, μέσα στη νέα τεράστια κρίση του, έχει ανάγκη την επιβολή

ενός όλο και πιο βάρβαρου, αποχαλινωμένου Κράτους Έκτακτης Ανάγκης. Η άγρια, μαφιόζικη επίθεση των ΜΑΤ στο ΑΠΘ δεν είναι απλά ένα ακόμα χτύπημα: είναι η ταφόπλακα που θέλουν να πλακώσει μια και καλή κάθε αμφισβήτηση της νεολαίας. Αυτό είναι το μεγάλο στοίχημα για την ελληνική αστική τάξη, για να διατηρήσει την κυριαρχία της, ενώ πνίγεται στον «γαλάζιο» οχετό σκανδάλων και ανηθικότητας, στην «επιτελική» ανικανότητα και αρπακτικότητα, σε μια νέα πιο εκρηκτική χρεωκοπία και στην υγειονομική κρίση.

Παρά το σοκ, η αγανάκτηση της νεολαίας αναμφισβήτητα συσσωρεύεται – και απειλεί να εκραγεί, μαζί με την κοινωνική οργή που σιγοβράζει. Οι διαδηλώσεις που καλέστηκαν σε απάντηση της εισβολής έδειξαν γρήγορα αντανάκλαστα, μια σημαντική δυναμική, μια ευρύτερη κοινωνική αποδοχή και υποστήριξη. Ειδικά στη Θεσσαλονίκη, η πορεία της Τρίτης 23/2 στα δικαστήρια (όπου αφέθηκαν ελεύθεροι οι 31 συλληφθέντες) έφτασε τους 2.000. Ενώ πολύ μεγάλη και με παλμό (αν και σε μεγάλο βαθμό αυθόρμητη) ήταν η κινητοποίηση της Πέμπτης 25/2. Η ΣΣΠ και η ΟΚΔΕ βρίσκονται στην πρώτη γραμμή αυτού του αγώνα από την αρχή (ανάμεσα στους 31 συλληφθέντες βρίσκονται και αγωνιστές τους), με όλες τις δυνάμεις τους για την ανατροπή του νόμου και του αστυνομικού κράτους. Συνεχίζουμε μέχρι τη νίκη!

**ΕΥΛΟ, ΔΑΚΡΥΓΟΝΑ, ΔΙΚΕΣ, ΦΥΛΑΚΕΣ
ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΛΥΓΙΣΟΥΝ ΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ!**

■ Μ. Γ.

40 χρόνια σε ΕΟΚ

Την 1.1.1981 η Ελλάδα γινόταν πλήρες μέλος της ΕΟΚ (Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα). Η αστική τάξη παρουσιάζει αυτή την επέτειο παράλληλα, θα έλεγε κανείς σχεδόν ισότιμα, με τα 200 χρόνια απ' το 1821. Όχι τυχαία, αφού ο «ευρωπαϊκός προσανατολισμός» έχει με τα χρόνια μετατραπεί ίσως στο βασικότερο συστατικό της κυρίαρχης ιδεολογίας.

■ Σταύρος Σκεύος

Ο Μ. Βαρβιτσιώτης, αφού απαριθμεί 5 ιστορικές κατακτήσεις της ΕΕ το 2020, ανάμεσά τους τη διαχείριση της πανδημίας(!), μας ενημερώνει: «*Η Ελλάδα όλα αυτά τα... χρόνια κερδίζει περισσότερα από τα... κονδύλια. Κερδίζει στρατηγική στήριξη και ισχυροποίηση, ιδίως σε περιόδους κρίσεων... ισχυρότερη Ευρώπη σημαίνει και ισχυρότερη Ελλάδα... ελπίζουμε για μια πέμπτη δεκαετία ευρωπαϊκής πορείας ακόμη πιο δυναμική*».

Εργαζόμενοι, νεολαία, φτωχά λαϊκά στρώματα ξέρουμε πλέον πολύ καλά την τεράστια οικονομική και κοινωνική καταστροφή, πολιτική και αντιδημοκρατική οπισθοδρόμηση που κρύβεται πίσω απ' αυτά.

Από τη Συμφωνία Σύνδεσης στην Αποικία Χρέους

Η σύνδεση με την ΕΟΚ εντάσσεται στην πολύτροπη στήριξη, μετά τον Εμφύλιο, του ελληνικού καπιταλισμού από τους ιμπεριαλιστές ενάντια στα γραφειοκρατικοποιημένα εργατικά κράτη. Οι κυρίαρχοι λόγοι ήταν οικονομικοί (νέες αγορές, εκσυγχρονισμός), αλλά και η δυνατότητα εμπλουτισμού του αντικομμουνισμού με έναν «ευρωπαϊσμό». Η σύνδεση δεν έγινε δεκτή χωρίς προβληματισμούς και αντιρρήσεις από κάποια αστικά επιτελεία: έβλεπαν το ανταγωνιστικό έλλειμα και ότι το ελληνικό κεφάλαιο δύσκολα θα ξέφευγε από την κρατικοδίαιτη νοοτροπία του. Αφού η Σύνδεση είχε παγώσει επί Δικτατορίας και μετά την είσοδο στο μακρύ κύμα κάμψης (κρίση 1973), επιταχύνθηκε από τις κυβερνήσεις Κ. Καραμανλή μετά το 1974. Κυριαρχούσε η βιασύνη να στερεωθεί το αστικό καθεστώς, μετά την Εξέγερση του Πολυτεχνείου, το κύμα ριζοσπαστικοποίησης και επέμβασης των μαζών στην πολιτική ζωή.

Μετά το 1981, οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ προσαρμόστηκαν γρήγορα σ' αυτή την στρατηγική επιλογή, διαπραγματευόμενες μια παράταση της προστασίας της ελληνικής οικονομίας (δασμοί, υποτίμηση δραχμής, ανάληψη «προβληματικών» από το κράτος κ.ά.). Μετά το 1985, η αποτυχία ανακοπής της κρίσης και η συσώρευση

ελλειμμάτων και χρεών οδηγεί στο πρώτο πρόγραμμα λιτότητας (σταθεροποιητικό Σημίτη), προπομπός του σκληρού νεοφιλελευθερισμού. Με τη Λευκή Βίβλο και την Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη αρχίζει να σπάει η «εθνική» προστασία των κρατικών προμηθειών (μηχανισμός ενίσχυσης της ελληνικής μπουρζουαζίας), ενώ μετά το 1992 (Συνθήκη Μάαστριχτ, δημιουργία πλέον της ΕΕ) καταργήθηκαν οι περιορισμοί κίνησης κεφαλαίων. Έτσι, το ελλειμματικό ισοζύγιο πληρωμών θα καλυπτόταν με ευρωπαϊκά δάνεια υπό όρους: είναι ο πρόγονος των μνημονιακών μηχανισμών (ESM κ.ά.).

Το 1992-2009 (πρώτη περίοδος καθαρής κυριαρχίας του νεοφιλελευθερισμού), το Μάαστριχτ είναι το κοινό πρόγραμμα της πανευρωπαϊκής αντεργατικής επίθεσης. Η σύνθεση της ελληνικής αστικής τάξης πλέον μεταβάλλεται: αρχίζουν να κυριαρχούν μη βιομηχανικά κομμάτια («νταβατζήδες»), που ιδιαίτερα τρέφονται από τις ιδιωτικοποιήσεις-ξεπούλημα της κρατικής περιουσίας. Η ελληνική μπουρζουαζία αρχίζει να ξεπέφτει σε μια κοινωνικοπολιτική ελίτ, στο ρόλο μιας υψηλής υπαλληλίας της ΕΕ. Πράγμα που επιφέρει αλλαγές και στην εξωτερική πολιτική, εγκαταλείποντας παλιότερες αξιώσεις ισχύος σε ΝΑ Μεσόγειο, Βαλκάνια, Μ. Ανατολή.

Όσο για τα διαβόητα κονδύλια, ήδη από την αρχή της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ) και των ΜΟΠ (Μεσογειακά Ολοκληρωμένα Προγράμματα), είχε φανεί ότι ο δήθεν εκσυγχρονισμός αποτελούσε κυρίως χρηματοδότηση του ελληνικού κράτους για την αγορά εμπορευμάτων των ευρωπαϊκών πολυεθνικών. Οι επιδοτήσεις, αν και ήταν σημαντικά ποσά, αποτέλεσαν: **α)** Μηχανισμό «εξαγοράς» της ελληνικής μπουρζουαζίας (που τα ξεκοκάλιζε), για την εγκατάλειψη της εγχώριας παραγωγής, μετατρέποντας τη χώρα σε οικονομική επαρχία των ευρωπαϊκών πολυεθνικών. **β)** «Ναρκωτικό» και μέσο εκμαυλισμού μικροαστικών και ακόμα εργατικών στρωμάτων (ιδίως της αστικοποιημένης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας) – και βέβαια των

αστικών δυνάμεων (κόμματα, θεσμοί, προσωπικό).

Όλο αυτό το διάστημα, οι δύο βασικοί παραγωγικοί τομείς (βιομηχανία, γεωργία) αδυνατίζαν. Αυτό οφείλεται πρωτίστως στην ίδια την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού (αντίθετα με ορισμένες «εθνοικονομικές» απόψεις), ωστόσο πράγματι επιδεινώθηκε κατά πολύ λόγω της ΕΕ.

Η εισαγωγή του Ευρώ ήταν η όψιμη Μεγάλη Ιδέα, με φιλοδοξίες ή αυταπάτες ότι ο ελληνικός καπιταλισμός, συμμετέχοντας σ' ένα ισχυρό και ανερχόμενο (εκείνη την εποχή) ιμπεριαλιστικό κέντρο, θα μπορούσε να αναβαθμιστεί. Σε κάθε περίπτωση, η ελληνική μπουρζουαζία αποδείχτηκε ικανή μόνο για το αντίθετο. Παρά τους πανηγυρισμούς και τις απάτες ότι είμαστε στον «σκληρό πυρήνα», το Ευρώ, νόμισμα με διεθνή ισότητα αστρονομική για τις δυνατότητες του ελληνικού καπιταλισμού, αποδείχτηκε **ζουρλομανδύας**. Αποδιάρθρωσε παραπέρα την παραγωγική δομή αλλά και οποιοδήποτε εργαλείο μιας εναλλακτικής πολιτικής (νομισματική, δημοσιονομική, επενδυτική κ.λπ.). Ενίσχυσε μόνο την αρπαγή του πλούτου από την ελίτ, με μοναδικό αποτέλεσμα μια πλήρη αποτυχία και δραματική υποβάθμιση. Όταν ξέσπασε η σαρωτική κρίση και ανοιχτή χρεοκοπία το 2010, όλη η Συμμορία του Ευρώ, λες και δεν ήταν αυτή που μας διαφέντευε δεκαετίες, ούρλιαζε εν χορώ «δεν παράγουμε τίποτα» για να επιβάλλει τα Μνημόνια, αφού «μαζί τα φάγαμε»!

Το 2010, το χρέος ήταν 115-120% του ΑΕΠ. Σήμερα, μετά από τόσες αιματηρές «μεταρρυθμίσεις» και «θυσίες» για να μείνουμε στο Ευρώ, έχει εκτιναχτεί στο 210% και μεγαλώνει διαρκώς. Η χώρα έχει μετατραπεί σε Αποικία Χρέους (μεταμνημονιακή εποπτεία), ο ελληνικός λαός έχει ενεχυριαστεί στο διηνεκές στους δανειστές-τοκογλύφους της ΕΕ και των αγορών. Όλα τα μυθεύματα του «ευρωπαϊκού προσανατολισμού», για ευημερία, δημοκρατία, ειρήνη, γεωπολιτική προστασία και αναβάθμιση κ.λπ. έχουν καταρρεύσει και μετατραπεί στο αντίθετό τους. Οι Ευρωπαίοι

ΕΕ

ιμπεριαλιστές έχουν βυθιστεί σε ιστορική παρακμή, όπως όλα δείχνουν μη αντιστρέψιμη – και η τυφλή πρόσδεση του ελληνικού καπιταλισμού σ' αυτή την ΕΕ τον αποδιαλύει διαρκώς, απ' τους πρώτους και με τον χειρότερο τρόπο.

Η ελληνική μπουρζουαζία, αυτή η ελίτ χρυσοκάνθαρων, αυτή η δήθεν κεντρώα και στην πραγματικότητα ακροδεξιά-φασίζουσα συμμορία του **Μένουμε Ευρώπη**, θέλει διαιώνιση αυτής της κατάστασης στον αιώνα τον άπαντα, σωρεύοντας αμύθητα κέρδη και πλούτο από τη γενικευμένη οικονομική και κοινωνική καταστροφή. Αυτό σημαίνει ουσιαστική κατάργηση κάθε περιεχομένου της λαϊκής-εθνικής κυριαρχίας, μια γενική αντιδημοκρατική αναδίπλωση, που σήμερα ξερνάει το τέρας του αστυνομικού κράτους. Μαζί με την καπιταλιστική κρίση, αυτή είναι η βάση της γενικής εξαχρείωσης όλων των «φιλοευρωπαϊκών» πολιτικών δυνάμεων, από το πάλοι ποτέ κραταιό ΠΑΣΟΚ μέχρι τη σημερινή ακροδεξιοκεντρώα ΝΔ και τους άθλιους του ΣΥΡΙΖΑ.

Ειδικά μνεία αξίζει στους ρεφορμιστές του ΚΚΕ. Παρά τα παχιά λόγια ενάντια σε Ευρώ/ΕΕ, σε όλες τις κρίσιμες στιγμές που τέθηκε έμπρακτα το θέμα της αποχώρησης, ξεκαθάρισαν ότι στοιχίζονται με την στρατηγική αστική επιλογή της παραμονής (αποχώρηση μόνο με εργατική εξουσία και άλλα προσχήματα).

Το 2015 αποτέλεσε καμπή. Οι αγώνες και η οργή ενάντια στα Μνημόνια κορυφώθηκαν στο περιήφανο 61,3% **ΟΧΙ** στο δημοψήφισμα του Ιουλίου, ενάντια σε ιμπεριαλιστές, αστικές δυνάμεις, συνδικαλιστική γραφειοκρατία αλλά και την στάση της ηγεσίας του ΚΚΕ – εκδηλώνοντας έτσι μια δυναμική μέχρι τις αρχές μιας ρήξης με Ευρώ/ΕΕ. Άλλωστε, αν και ισχυρίζονται ότι ο «ευρωπαϊκός προσανατολισμός» είναι συντριπτικά αποδεκτός από τον ελληνικό λαό, οι αστικές δυνάμεις δεν τόλμησαν ποτέ να κάνουν κάποιο άλλο σχετικό δημοψήφισμα!

Η αθλιότητα του ΣΥΡΙΖΑ μας πωγύρισε απ' αυτό το ορόσημο. Αυτό όμως θα επανέλθει, όσο συμπιέζονται αδιέξοδα και δεινά κάτω από την μπότα των Ευρωπαίων «προστατών»-βασανιστών και των ντόπιων εταίρων τους, όπως η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Δεν υπάρχει ελπίδα χωρίς άμεση έξοδο από Ευρώ/ΕΕ, μαζί με ταξικά ριζοσπαστικά-αντικαπιταλιστικά μέτρα (εθνικό νόμισμα, διαγραφή χρέους, εθνικοποιήσεις κ.λπ.). Και πρέπει να οργανώσουμε το εργατικό κίνημα για να αρθεί στο ύψος αυτής της σύγκρουσης...

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙΒΟΛΗ ΝΤΡΑΓΚΙ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Ο υπερχρεωμένος ιταλικός καπιταλισμός δέχτηκε το 2020 βαρύ πλήγμα από την έκρηξη της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης που πυροδοτήθηκε από την πανδημία Covid-19.

α) Σε υγειονομικό επίπεδο. Η Ιταλία για πολλούς μήνες ήταν το παγκόσμιο επίκεντρο της πανδημίας, με κατάρρευση του συστήματος Υγείας, χιλιάδες νεκρούς και σκληρή каранτίνα. Τώρα, στο 3ο κύμα, πάλι πιέζεται ασφυκτικά ενώ συνολικά ετοιμάζεται να ξεπεράσει τους 100.000 θανάτους από Covid-19 σε έναν χρόνο! Οι εμβολιασμοί καθυστερούν, όπως σε όλη την ΕΕ.

β) Η ιταλική οικονομία βουλιάζει σε βάλο χρεών. Το τελευταίο πακέτο ενίσχυσης της οικονομίας ήταν τον Νοέμβριο με 10 δισ. Αυτά δεν αποτέλεσαν ούτε καν ασπιδόνη. Μέσα στο 2020 χάθηκαν 450.000 θέσεις εργασίας! Το δημόσιο χρέος έφτασε στο 165% του ΑΕΠ και αυξάνεται. Η ύφεση της οικονομίας το 2020 καταγράφεται στο -9% ενώ το έλλειμμα του προϋπολογισμού ξεπέρασε το -11%.

Η μόνη σανίδα σωτηρίας που βλέπει το ιταλικό κεφάλαιο είναι τα 210 δισ. από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Ανάκαμψης και τα ευρωπαϊκά κονδύλια τα επόμενα 6 χρόνια. Ο επιμερισμός αυτών των χρημάτων στις ανταγωνιστικές μερίδες του ιταλικού κεφαλαίου, και κυρίως ο έλεγχος της μοιρασιάς από την χρηματοπιστωτική ελίτ της ΕΕ, ήταν οι βάσεις για τη νέα πολιτική και κυβερνητική κρίση τον Δεκέμβριο-Ιανουάριο, που οδήγησε στην επιβολή μιας κυβέρνησης αστικής εθνικής ενότητας, με πρωθυπουργό τον πρώην επικεφαλής της ΕΚΤ, Μάριο Ντράγκι.

Όπως και το 2011, με την επιβολή του Μόντι ως πρωθυπουργό στην Ιταλία και του Παπαδήμου στην Ελλάδα, η ΕΕ ξεκαθαρίζει πως θα επιβάλλει με κάθε μέσο την αποπληρωμή των χρεών και την υποταγή όλων των αστικών τάξεων και των λαών στο Σύμφωνο Σταθερότητας και στους κανόνες της γερμανικής και χρηματοπιστωτικής ηγεμονίας.

Σχέδιο Βρυξελλών

Η κυβέρνηση Κόντε, εξαρχής ήταν μια κυβέρνηση κουρελού, αποτελούμενη από το Δημοκρατικό Κόμμα, τα «5 Αστέρια», το «Ζωντανή Ιταλία» του Ρέντσι και την «Ιταλική Αριστερά». Η πλήρης δυστοκία και αποτυχία αυτής της κυβέρνησης, ενίσχυσε εκλογικά τον ακροδεξιό Σαλβίνι της «Λέγκα του Βορρά» και τον κεντροδεξιό συνασπισμό που οργάνωσε με το «Φόρτσα Ιταλία» του Μπερλουσκόνι και τους νεοφασίστες «Αδελφούς της Ιταλίας». Αν γινότουσαν εκλογές σήμερα, μάλλον αυτοί θα ήταν οι κερδισμένοι!

Τον Δεκέμβριο, ο Ρέντσι, άνθρωπος της Κομισιόν, απέσυρε την εμπιστοσύνη του από την κυβέρνηση, επικαλούμενος την ανάγκη μιας κυβέρνησης «πιο προσηλωμένης στην ΕΕ και ενάντια σε εθνικιστικές ιδέες» (δηλαδή εθνικού προστατευτισμού ή αποχώρησης από την ΕΕ). Οι προσπάθειες Κόντε να δημιουργήσει νέα συμμαχική κυβέρνηση απέτυχε. Στις 27 Ιανουαρίου, ο Κόντε παραιτείται και ως από «μηχανής θεός» εμφανίζεται νέος υποψήφιος: ο αρχιτραπέζιτης Μάριο Ντράγκι, με τις ευλογίες της ΕΕ! Στις 4 Φεβρουαρίου, παίρνει την εντολή σχηματισμού κυβέρνησης και στις 16 Φεβρουαρίου ορκίζεται η νέα κυβέρνηση υπό την πρωθυπουργία του. Έχει προηγηθεί στις 10 Φεβρουαρίου η ανακοίνωση του Συνδέσμου Ιταλών Βιομηχάνων, που επικροτεί και στηρίζει την υποψηφιότητα Ντράγκι, δίνοντας το «σήμα» πως επήλθε μια συνεννόηση των κεφαλαιούχων ανταγωνιστών για την μοιρασιά της πίτας.

Κυβέρνηση «θεάτρου σκιών»

Ο Ντράγκι —έχοντας ως ατού την στήριξη της ΕΕ που εκβιάζει πως αν δεν μπει ο άνθρωπος της επικεφαλής και δεν τον στηρίζουν όλοι θα αναβάλει τις εκταμιεύσεις του Ευρωπαϊκού Ταμείου Ανάπτυξης προς την Ιταλία— κατάφερε να αποσπάσει την συναίνεση και συμμετοχή στην κυβέρνηση όλων των Κομμάτων, δηλαδή: α) Το υποτίθεται αντισυστημικό και αντιΕΕ «5 Αστέρια» του Πέπε Γκρίλο, που στηρίζει τη νέα κυβέρνηση, με πρόφαση το εσωτερικό ηλεκτρονικό δημοψήφισμα των

μελών που με 59% στήριξαν την είσοδο σε αυτή. Κράτησε τα υπουργεία που ήδη είχε. β) Η «Λέγκα του Βορρά» του Σαλβίνι. Ακροδεξιό, αντιΕΕ, με προφίλ ανισοστημικού, κόμμα με ανοιχτή συνεργασία με νεοφασίστες κάθε είδους. Μπήκε στη νέα συστημική-φιλοΕΕ κυβέρνηση, αναδεικνύοντας την εξάρτησή του από το μεγάλο κεφάλαιο και την κυβερνητική του «λιγούρα». Για την «κωλοτούμπα» ανταμείφθηκε με τα υπουργεία Οικονομικής Ανάπτυξης, Τουρισμού και ΑμεΑ, γ) Το Δημοκρατικό Κόμμα, δ) Το «Ζωντανή Ιταλία», ε) Το «Φόρτσα Ιταλία», του Μπερλουσκόνι και στ) την «Ιταλική Αριστερά» (από αντιφρονούντες του Δημοκρατικού Κόμματος και των πέντε αστέρων), θλιβερά ξεφτίδια ευρωκομμουνιστικής κοπής.

Όλοι αυτοί, σχηματίζουν τη νέα αστική κυβέρνηση, μαζί με στελέχη-τεχνοκράτες μεγάλων ομίλων όπως της Vodafone, Ferrari, της Ιταλικής Κεντρικής Τράπεζας, που ανέλαβαν τα υπουργεία Οικονομίας, Ψηφιακής Μετάβασης και το νέο υπουργείο Οικολογικής Μετάβασης. Οι μόνοι κοινοβουλευτικοί που δεν συμμετέχουν στην κυβέρνηση είναι οι νεοφασίστες «Αδελφοί της Ιταλίας», που δήλωσαν όμως πως θα στηρίξουν νομοσχέδια κατά περίπτωση και 16 γερούσιαστές των «5 αστέρων» που δεν έδωσαν ψήφο εμπιστοσύνης στον Ντράγκι και το κόμμα τους διέγραψε!

Άκρατος νεοφιλελεύθερος φιλοευρωπαϊσμός

Ο Μάριο Ντράγκι ήδη περιέγραψε τους στόχους της νέας κυβέρνησης.

— Προσδιορίζει τη νέα κυβέρνηση ως «Εκτακτης Εθνικής Ανάγκης», όπως αυτή που προέκυψε μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Οπότε, δικαιούται και να κυβερνήσει και με «έκτακτο» τρόπο, έχοντας το προκάλυμμα της σχεδόν απόλυτης κοινοβουλευτικής (υποτίθεται και λαϊκής) πλειοψηφίας.

— Ξεκαθαρίζει πως η παραμονή στην Ευρωζώνη είναι μονόδρομος και απαιτείται στενότερη ευρωπαϊκή ολοκλήρωση με κοινούς ευρωπαϊκούς προϋπολογισμούς.

— Ως «φερετζέ» του άκρατου φιλοευρωπαϊσμού και για προφίλ σκληρής διαπραγματεύσεως, διατυπώνει την άποψη πως «χωρίς Ιταλία, δεν υπάρχει Ευρωπαϊκή Ένωση».

— Ορίζει ως σταθερούς άξονες της Ιταλίας την ΕΕ, το ΝΑΤΟ και τον ΟΗΕ ενώ ορίζει ως άμεσες προτεραιότητες της εξωτερικής πολιτικής τα Βαλκάνια, την Ανατολική Μεσόγειο, την Αφρική και ειδικά την Λιβύη!

— Στην οικονομική ατζέντα, προωθεί τις ψηφιακές και «πράσινες» τεχνολογίες. Ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, παραγωγή υδρογόνου, σιδηρόδρομους υψηλών ταχυτήτων, 5G δίκτυα κ.α.

Ξεκαθαρίζει πως όσες επιχειρήσεις (βλέπε χιλιάδες εργαζόμενοι) δεν προσαρμοστούν στα νέα δεδομένα των οικονομικών επιλογών, δεν θα βοηθηθούν/διασωθούν, προαναγγέλλοντας μεγάλες οικονομικές ανακατατάξεις και κοινωνικές συμφορές για την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα.

Ελπίδα, οι αυτοοργανωμένοι αγώνες των ιταλών εργαζομένων και νεολαίων, όπως αυτοί των μαθητών στις αρχές Φλεβάρη, που με καταλήψεις και διαδηλώσεις σε 20 πόλεις διεκδίκησαν μέτρα προστασίας, λιγότερους μαθητές ανά τάξη, πυκνότερες συγκοινωνίες και κατάργηση της καταστολής.

■ Α.Φ.

Απεργία Πείνας Δ. Κουφοντίνα: Αγώνας για ΖΩΗ, Αγώνας για τα δικαιώματά μας

Την ώρα που ολοκληρώνεται αυτό το άρθρο (3.3.2021) ο Δημήτρης Κουφοντίνας βρίσκεται στην 55^η μέρα απεργία πείνας, τις τελευταίες μέρες και σε απεργία δίψας. Η ζωή του κρέμεται σε κάτι λιγότερο από μία κλωστή, ενώ η υγεία του έχει πιθανόν υποστεί μη αναστρέψιμες βλάβες.

Ο Δ. Κουφοντίνας ξεκίνησε την απεργία πείνας στις 8 Γενάρη. Το αίτημα είναι να επιστρέψει στις φυλακές Κορυδαλλού από τις οποίες είχε μεταχθεί στις αγροτικές φυλακές Κασσαβέτιας. Το Δεκέμβρη του 2020 η κυβέρνηση της ΝΔ ψήφισε έναν φωτογραφικό και αντισυνταγματικό νόμο για την απομάκρυνση του Δ. Κουφοντίνα από τις αγροτικές φυλακές και τη μεταγωγή του στον Κορυδαλλό. Λίγες μέρες αργότερα εντελώς αυθαίρετα έγινε μεταγωγή του στις φυλακές Δομοκού. Στο αίτημά του για μεταφορά στις φυλακές Κορυδαλλού (όπως όριζε ο νόμος) δεν δόθηκε ποτέ απάντηση, ενώ παρά τα συνεχή αιτήματα της δικηγόρου του δεν τους κοινοποιήθηκε ποτέ η απόφαση για τη μεταγωγή στον Δομοκό, ούτε το σκεπτικό της. Η Γ.Γ. αντεγκληματικής πολιτικής Σ. Νικολάου με επιστολή της δήλωσε ότι υπήρχε απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής Μεταγωγών (ΚΕΜ), βάσει της οποίας ο κρατούμενος είχε μεταχθεί στον Κορυδαλλό και εν συνεχεία στο Δομοκό (αυτό μέσα σε 30 λεπτά) και αρνήθηκε να χορηγήσει αντίγραφο. Παρά το ό,τι ακούγεται από τα ΜΜΕ και τους διάφορους, κυβερνητικούς και μη, καλοθελητές, ο Δ. Κουφοντίνας και η δικηγόρος του έχουν εξαντλήσει όλα τα ένδικα μέσα που έχουν δικαίωμα να ασκήσουν φτάνοντας μέχρι τον Άρειο Πάγο και το ΣΤΕ τα οποία δηλώνουν αναρμόδια.

Επί της ουσίας ο Δ. Κουφοντίνας διεκδικεί να εφαρμοστεί ένας άδικος και αντισυνταγματικός νόμος που η ΝΔ ψήφισε. Ζητά να γυρίσει στα υπόγεια μπουντρούμια του Κορυδαλλού που φτιάχτηκαν ειδικά για τους κατηγορούμενους για την «17 Νοέμβρη». Η κυβέρνηση και η Γ.Γ. αντεγκληματικής πολιτικής είναι αυτοί που παρανομούν και ψεύδονται αισχρά και σκόπιμα. Στο πλευρό τους ο βόρβορος των

ΜΜΕ που αναπαράγει συνεχώς τα ψέματα της κυβέρνησης, δίνει λόγο σε κάθε αντιδραστικό σκουπίδι και συκοφαντεί νυχθημερόν τον Δ. Κουφοντίνα. Εσχάτως μετά από κυβερνητικές πιέσεις και ενώ οι φωνές υπέρ του Δ. Κουφοντίνα αυξάνονταν ραγδαία, τον δρόμο της καταστολής και της λογοκρισίας ακολουθεί και το Facebook, διαγράφοντας αναρτήσεις και μπλοκάροντας τους λογαριασμούς χιλιάδων χρηστών που στηρίζουν το αίτημα του Δ. Κουφοντίνα, ακόμα και ειδησεογραφικές αναφορές και φωτογραφίες για τις κινητοποιήσεις για το θέμα! Αυτό εντελώς αυθαίρετα και κυρίως για σχόλια και αναρτήσεις που δεν παραβιάζουν την πολιτική δημοσίευσης του Facebook. Μάλλον το βίτσιο του Μητσοτάκη να μην εφαρμόζει τους δικούς του νόμους το έχουν κι άλλοι.

Απέναντι σε αυτήν την ξεκάθαρα παράνομη και εκδικητική αντιμετώπιση ο Δ. Κουφοντίνας αποφάσισε να μην σκύψει το κεφάλι και να διεκδικήσει μαχητικά το αίτημά του με απεργία πείνας. Είναι ξεκάθαρο ότι ο αγώνας αυτός δεν είναι απλά για κάποιο δίκαιο αίτημα των κρατουμένων, αλλά ένας αγώνας ενάντια σε μια συμμορία νεοφιλελεύθερων που θέλουν διαρκώς να ασελοούν κατά της πλειοψηφίας της κοινωνίας φωνάζοντας: «Ο νόμος είμαι εγώ». Όταν αυτό εξαντλείται σε μοτοκρός στην Πάρνηθα και γλέντια στην Ικαρία είναι απλά εκνευριστικό και γελοίο. Όταν όμως αφορά ανθρώπινες ζωές, τις ίδιες μας τις ζωές, τα πιο αυτονόητα και στοιχειώδη δικαιώματα που κατακτήθηκαν με ποτάμια αίματος είναι λόγος για ανυποχώρητο αγώνα, είναι λόγος για εξέγερση.

Αυτοί οι λόγοι και παρά τις απαγορεύσεις, την καταστολή και την αστυνομοκρατία έχουν κινητοποιήσει χιλιάδες διαδηλωτές και πολλαπλάσιους αλληλέγγυους (με κάθε τρόπο). Οργανισμοί και φορείς ξεκάθαρα από το αστικό στρατόπεδο (Διεθνής, Αμνηστία, Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων κ.α.), συνταγματολόγοι, το ΚΙΝΑΛ, ακόμα και στελέχη της ΝΔ παραδέχονται ότι το αίτημα είναι βάσιμο και πρέπει να ικανοποιηθεί. Την αλληλεγγύη τους έχουν δείξει και χιλιάδες δικηγόροι, καλλιτέ-

χνες, δεκάδες συνδικάτα (μεγαλύτερο η ΑΔΕΔΥ).

Οι διαδηλώσεις και συγκεντρώσεις που είχαν ξεκινήσει από τις αρχές Φλεβάρη (κυρίως από δυνάμεις αναρχικών) ήταν στην ουσία τους απαγορευμένες και διαλύονταν με σκληρή καταστολή πριν καν ξεκινήσουν. Στις 20/2 πραγματοποιήθηκε η πρώτη συγκέντρωση με πρωτοβουλία δυνάμεων της αριστεράς (με καθοριστική συμβολή της ΟΚΔΕ) στο Σύνταγμα. Ακολούθησαν νέες συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις της χώρας. Από το Σάββατο 27/2 οι συγκεντρώσεις μαζικοποιήθηκαν σημαντικά σπάζοντας τον ασφυκτικό κλοιό της αστυνομίας στην Αθήνα με συγκέντρωση χιλιάδων μπροστά στη Βουλή και διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας. Μαζικές διαδηλώσεις με πολλές χιλιάδες διαδηλωτές επαναλήφθηκαν στις 1 και 2 Μάρτη σε όλη τη χώρα σπάζοντας την αστυνομοκρατία (στην Αθήνα στις 2/3 ΜΑΤ και ΔΡΑΣΗ είχαν καταλάβει τον χώρο της συγκέντρωσης). Νέα διαδήλωση είναι ήδη προγραμματισμένη για τις 3/3 ενώ υπάρχει και αγωνιστική ετοιμότητα για νέες διαδηλώσεις τις επόμενες μέρες.

Οι διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις αν και μαζικοποιήθηκαν δεν είναι μέχρι τις 2/3 αντίξες των περιστάσεων και της σημασίας του ζητήματος. Η κρίση στις δυνάμεις της άκρας και ριζοσπαστικής αριστεράς, η δυσκολία ουσιαστικής συνεννόησης και ενότητας στη δράση, η καθυστέρηση ανάληψης ουσιαστικών πρωτοβουλιών για το θέμα, έχουν παίξει σημαντικό ρόλο σε αυτό. Ρόλο φυσικά έχει παίξει και η κατάπτυστη στάση του ΚΚΕ που δεν έχει πραγματοποιήσει ούτε καν μία συμβολική συγκέντρωση και δεν καλεί στις κινητοποιήσεις, αλλά και η άθλια στάση του ΣΥΡΙΖΑ που στην πρώτη κραυγή ΝΔ και ΜΜΕ υποχωρεί και «νίπτει τας χείρας» σαν άλλος Πόντιος Πιλάτος.

Η «τυφλή» αστική δικαιοσύνη και η κυβέρνηση, δεν αναγνωρίζουν ούτε τα στοιχειώδη δικαιώματα που κατοχυρώνουν το σύνταγμα και οι νόμοι. Παραβιάζουν κάθε έννοια ανθρώπινου δικαιώματος, κάθε όριο της αστικής νομιμότητας. Το μόνο «επιχείρημά» τους είναι ότι ο Δ. Κουφοντίνας δεν έχει δηλώσει μετάνοια για την δράση και τις ιδέες του, άρα γι' αυτόν δεν ισχύουν οι νόμοι. Αυτό ουρλιάζουν από τα ΜΜΕ οι κυβερνητικοί «άριστοι», τα ΜΜΕξαπάτησης, οι προνομακίοι προσκεκλημένοι τους, φασιστοειδή της αστυνομίας και παπαγαλάκια της πρεσβείας των ΗΠΑ.

Η απεργία πείνας, ο αγώνας του Δ. Κουφοντίνα μας αφορά όλους. Να μην επιτρέψουμε σε κυβέρνηση, μηχανισμούς και ΗΠΑ να δολοφονήσουν τον Δ. Κουφοντίνα. Είναι ζήτημα ανθρώπινης αξιοπρέπειας αλλά και έμπρακτης υπεράσπισης των δημοκρατικών, συνταγματικών, πολιτικών και ανθρώπινων δικαιωμάτων. Πρέπει να αναγκάσουμε την κυβέρνηση να υποχωρήσει. Θα είναι μια ανάσα, μια νίκη ενάντια στον καθημερινό αντιδημοκρατικό κατήφορο, την αστυνομοκρατία και την καταστολή.

Όλες οι δυνάμεις που έχουμε αναφορά στο κίνημα, στα δικαιώματα και τους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας, πρέπει με κάθε μέσο να δείξουμε την έμπρακτη συμπαράσταση στον Δ. Κουφοντίνα, με όλες μας τις δυνάμεις να γιγαντώσουμε το κίνημα αλληλεγγύης. Χρειάζεται ετοιμότητα και συνεχής κινητοποίηση στον δρόμο. Τώρα, που οι στιγμές για τη ζωή του είναι κρίσιμες, πριν να είναι πολύ αργά.

■ Γ. Θ.

Αποφυλάκιση Παπαβασιλείου

Ευνοϊκή μεταχείριση για τους χρυσαυγίτες – καταστολή για τους αγωνιστές

Η καταδίκη της ΧΑ δεν πρέπει να μείνει στα χαρτιά

Παρά την ιστορική καταδικαστική απόφαση της 7^{ης} Οκτωβρίου, η ΧΑ συνεχίζει να λειτουργεί κανονικά. Κυβέρνηση και αστική δικαιοσύνη δυσκολεύονται να εφαρμόσουν την καταδικαστική απόφαση, ενώ την ίδια στιγμή επιτίθενται με μένος εναντίον οποιουδήποτε τολμά να αγωνιστεί και να διεκδικήσει τα δικαιώματά του. Στις 30/1, 60-70 μέλη της φασιστοσυμμορίας της ΧΑ πραγματοποίησαν συγκέντρωση (για την επέτειο των Ιμίων) με την ανοχή και την προστασία της αστυνομίας. Από την άλλη συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις εργαζομένων και νέων, σωματείων και φοιτητικών συλλόγων έχουν χτυπηθεί με απίστευτη βαναυσότητα, με τις δυνάμεις της αστυνομίας να επιδίδονται σε όργανα καταστολής, μαπαρά συλλήψεων και επιβολή εξοντωτικών προστίμων (17/11, 6/12, κινητοποιήσεις φοιτητών, συγκεντρώσεις αλληλεγγύης Δ. Κουφοντίνα κ.α.). Πριν περίπου ενάμιση μήνα μέλη της ΧΑ εμφανίστηκαν ανενόχλητοι με πανό σε δημόσια πανεπιστήμια απειλώντας

καθηγητές και φοιτητές που στηρίζουν τα αιτήματα του Δ. Κουφοντίνα. Αντίθετα καταστολή και συλλήψεις αντιμετώπισαν οι φοιτητές στην πρωταετία του ΑΠΘ οι οποίοι αντιδρούσαν στο νόμο-οδοστρωτήρα Κεραμέως-Χρυσοχοϊδή.

Αποκορύφωμα της ευνοϊκής μεταχείρισης που απολαμβάνει η ΧΑ είναι το γεγονός ότι ο καταδικασμένος υπαρχηγός της, Χρ. Παπάς, συνεχίζει ακόμα να κυκλοφορεί ελεύθερος. Επίσης, ο καταδικασμένος σε 13 χρόνια κάθειρξη Γ. Λαγός συνεχίζει να απολαμβάνει τα προνόμια του Ευρωβουλευτή. Η άρση της βουλευτικής ασυλίας έχει καθυστερήσει απελπιστικά καθώς η κυβέρνηση όχι μόνο δεν έχει πραγματοποιήσει καμία ενέργεια προς αυτή την κατεύθυνση, αλλά όπως φαίνεται την σαμποτάρει κιόλας καθώς από την καταδικαστική απόφαση έστειλε στο Ευρωκοινοβούλιο μόνο ένα κομμάτι της και αυτό αμετάφραστο!

Μετά την καταδίκη της φασιστοσυμμορίας, ο Μητσοτάκης και διάφορα στελέχη της κυβέρνησης (Μπογδάνος, Γεωργιάδης κ.α.) δήλωναν πως «τώρα πρέπει να ξε-

μπερδεύουμε με το άλλο άκρο, την κόκκινη Χρυσή Αυγή» βάζοντας στο στόχαστρο το εργατικό κίνημα, τις οργανώσεις της Άκρας Αριστεράς και τους αγωνιστές. Η ακροδεξιοκεντρώα κυβέρνηση Μητσοτάκη με όχημα την ανιστόρητη «Θεωρία των δύο άκρων» επιτίθεται με λύσσα στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας. Η πανδημία του κορονοϊού αποδείχθηκε «χρυσή ευκαιρία» ώστε η ΝΔ να ψηφίσει μια σωρεία μέτρων και νόμων που χτυπούν τον πυρήνα των εργατικών, πολιτικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων ενώ ταυτόχρονα επιβάλλει ένα καθεστώς φίμωσης και τρομοκρατίας με χουντικού τύπου απαγορεύσεις και ο δόγμα «Αστυνομία Παντού».

Η αποφυλάκιση του χρυσαυγίτη Παπαβασιλείου μας υπενθυμίζει ότι η πάλη κατά του φασισμού παραμένει επίκαιρη. Όμως, ο μεγαλύτερος κίνδυνος για το εργατικό κίνημα είναι η ούλτρα νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ, του μαύρου Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, της δολοφονικής, ρατσιστικής πολιτικής εναντίον προσφύγων και μεταναστών, της εγκληματικής διαχείρισης της πανδημίας. Μόνο με ένα Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο να μπορούμε να παλέψουμε ενάντια στις φασιστικές συμμορίες και τη σύγχρονη χούντα του Μητσοτάκη.

■ Γιώργος Κ.

Στις 15/2, τέσσερις μόλις μήνες μετά την καταδίκη – ορόσημο της ναζιστικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής και πριν ακόμη καθαρογραφεί η απόφαση, ο χρυσαυγίτης Νίκος Παπαβασιλείου αποφυλακίστηκε, καθώς το Πενταμελές Εφετείο Κακουργημάτων έκανε δεκτό το αίτημα του για αναστολή. Ο Ν. Παπαβασιλείου καταδικάστηκε σε 6 έτη κάθειρξη για ένταξη σε εγκληματική οργάνωση και για τον εμπρησμό καφέ-μπαρ το 2013 που άνηκε σε μετανάστη από το Καμερούν. Ξεκίνησε τη δράση από το διαβόητο τάγμα εφόδου της Νίκαιας (αυτό που δολοφόνησε τον Π. Φύσσα) και συμμετείχε σε αρκετές επιθέσεις εναντίον μεταναστών σε Αγ. Παντελεήμονα και Πλατεία Αμερικής. Επίσης εμφανίζεται σε πολλές φωτογραφίες με τον Γ. Ρουπακιά (δολοφόνο του Φύσσα) και τον Γ. Πατέλη (πυρηνάρχη Νίκαιας). Παρόλο που ο εισαγγελέας απέρριψε το αίτημα αναστολής, η έδρα το αποδέχτηκε, επιβάλλοντας στον καταδικασμένο χρυσαυγίτη γελοίους περιοριστικούς όρους (παρουσία στο ΑΤ δύο φορές το μήνα και απαγόρευση εξόδου από τη χώρα). Η συγκεκριμένη απόφαση είναι τουλάχιστον προκλητική. Την ίδια ώρα που αποφυλακίζεται ο χρυσαυγίτης Παπαβασιλείου, η κυβέρνηση με την εκδικητική και ανάλγητη στάση της καταδικάζει σε θάνατο τον Δ. Κουφοντίνα αρνούμενη να εφαρμόσει τον νόμο που η ίδια ψήφισε!

21ο Συνέδριο ΚΚΕ

Κριτική στις θέσεις της ΚΕ (μέρος α')

■ Γιάννης Σμυρλής

Στο διάστημα μέχρι το καλοκαίρι του 2021, είναι προγραμματισμένο να πραγματοποιηθεί το 21ο Συνέδριο του ΚΚΕ, με κεντρικό σύνθημα «Δυνατό ΚΚΕ, Νους-Καρδιά-Οργανωτής της εργατικής-λαϊκής πάλης για τον Σοσιαλισμό». Οι θέσεις της απερχόμενης Κεντρικής Επιτροπής (ΚΕ) για το Συνέδριο κυκλοφόρησαν σε 3 ξεχωριστά κείμενα, σηματοδοτώντας την έναρξη του προσυνεδριακού διαλόγου.

Το σύνολο των θέσεων της ΚΕ διατρέχεται από τις κύριες αντιφάσεις με τις οποίες έρχεται αντιμέτωπο το ΚΚΕ τα τελευταία χρόνια, ιδίως την τελευταία δεκαετία. Συνοπτικά:

α) Την προσπάθεια να συμβιβαστεί η εικόνα του κόμματος σαν του «ηρωικού» ΚΚΕ, σχεδόν αποκλειστικού στυλοβάτη της ταξικής πάλης στη χώρα μας εδώ και έναν αιώνα, με την παράλληλη αναθεώρηση όλης κυριολεκτικά της ιστορίας του Κόμματος, την εκ βάθρων κριτική στη στρατηγική του τις προηγούμενες δεκαετίες καθώς και όλων των κρίσιμων και ιστορικής σημασίας αποφάσεών του. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα, η μετά βδελυγμίας αποκήρυξη της θεωρίας της επανάστασης κατά στάδια, που η μετατροπή της, από πεμπτουσία της πολιτικής του ΚΚΕ εδώ και 85 χρόνια σε συνώνυμο του ρεφορμισμού, τείνει να πάρει κωμικές διαστάσεις.

β) Την αντίφαση που δημιουργείται ανάμεσα στη νέα εκδοχή του «επαναστατικού» ΚΚΕ με την καθημερινή πολιτική και πρακτική του, η οποία συνεχίζει να είναι η πολιτική ενός ρεφορμιστικού κόμματος, αν δεν έχει μετατοπιστεί και δεξιότερα.

γ) Την απόπειρα παρουσίασης του ΚΚΕ σαν το κόμμα που έγκαιρα και σωστά είχε προετοιμάσει τις εργατικές μάζες για τα συγκλονιστικά γεγονότα, ιδιαίτερα της τελευταίας δεκαετίας, τη στιγμή που έχει αποτύχει παταγωδώς σε όλες του τις εκτιμήσεις για την εξέλιξη της καπιταλιστικής κρίσης, του κινήματος κ.λπ. Ιδιαίτερα αυτό το τελευταίο, ψαλιδίζει δραστικά και τις όποιες δυνατότητες θα μπορούσαν να υπάρξουν για μια σωστή και έγκυρη τοποθέτηση πάνω στα ζητήματα της επόμενης περιόδου, που είναι και από τα βασικά ζητούμενα ενός συνεδρίου.

Αποτυχία κατανόησης της κρίσης, συνεχίζεται η «αιώνια» πίστη στο καπιταλιστικό σύστημα

Η Κεντρική Επιτροπή διαπιστώνει «εκδήλωση νέας οικονομικής κρίσης πριν η φάση της ανάκαμψης πλησιάσει το προ κρίσης παραγωγικό επίπεδο» (Κείμενο 1, θέση 2) και ξανά ότι «Το 2020 εκδηλώθηκε με σχετικό συγχρονισμό η νέα διεθνής οικονομική κρίση,

που παρουσιάζει πολύ μεγαλύτερο βάθος από την προηγούμενη του 2008-2009, το μεγαλύτερο μεταπολεμικά» (Κείμενο 2, θέση 2). Μάλιστα, στην ίδια θέση αναφέρει, σωστά, ότι δεν πρόκειται για μια «κρίση του κορονοϊού», αλλά ότι η πανδημία έπαιξε τον ρόλο του καταλύτη στην εκδήλωσή της. Ωστόσο, εδώ ανακύπτουν τρία βασικά προβλήματα: Πρώτον, σχετικά με την κρίση του 2008-2009, το ΚΚΕ ήταν το τελευταίο που αναγνώρισε την ύπαρξή της, κι ακόμα κι όταν τελικά το έκανε, στην καλύτερη περίπτωση ταύτιζε την κρίση με τις επιπτώσεις της πάνω στους εργαζόμενους (φτώχεια, ανεργία κ.λπ). Δεύτερον, το ΚΚΕ υιοθέτησε (με μεγαλύτερη πίστη ακόμα κι από τα αστικά επιτελεία) το παραμύθι της «ανάπτυξης», του τέλους της κρίσης: μιας ανάπτυξης που βεβαίως θα ήταν ταξική, άδικη κλπ, αλλά ωστόσο μια πραγματικότητα, και στην οποία αν ο λαός πάλευε μαζί με το Κόμμα θα διέυρνε τα δικαιώματά του. Τώρα, αυτή η περίφημη ανάπτυξη του καπιταλισμού αντικαταστάθηκε σιωπηλά από την «φάση ανάκαμψης», η οποία μάλιστα δεν κατάφερε να επουλώσει τις πληγές της κρίσης στο σώμα της καπιταλιστικής οικονομίας. Τρίτον, και σημαντικότερο, το ΚΚΕ διατηρεί στο ακέραιο την επιδερμική, αντιμαρξιστική του ανάγνωση για τις κρίσεις του καπιταλιστικού συστήματος, και ιδιαίτερα αυτές του 21ου αιώνα, ως απλές εναλλαγές του βιομηχανικού κύκλου: έτσι, και αυτή η κρίση, αργά ή γρήγορα, θα ακολουθηθεί από μια φάση ανάκαμψης και τούμπάλιν. Φυσικά, οι φάσεις ανάκαμψης και ύφεσης και οι βιομηχανικοί κύκλοι είναι γεγονός, αλλά αυτό από μόνο του δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να εξηγήσει το βάθος και τον χαρακτήρα αυτής της μακροχρόνιας κρίσης (και όχι απλά της φάσης της ύφεσής της). Η αλήθεια είναι ότι το ΚΚΕ κάνει ένα δειλό βήμα σε σχέση με προηγούμενα ντοκουμέντα του, και εκφράζει την εκτίμηση ότι για το επόμενο διάστημα (διετία) δεν είναι πιθανή η επιστροφή σε μια ανάπτυξη, ακόμα κι αυτή η εκτίμηση όμως υπολείπεται όχι μόνο της πραγματικότητας, αλλά και αναλύσεων ακόμη και αστών οικονομολόγων.

Το πρόβλημα όμως δεν μένει απλά

στην ερμηνεία της σημερινής κρίσης ή πόσο μάλλον στα λάθη του ΚΚΕ σχετικά με την προηγούμενη. Υπάρχει μια εντυπωσιακά λάθος εκτίμηση σε σχέση με τις πολιτικές των αστικών επιτελείων παγκόσμια για την αντιμετώπισή της. Και συγκεκριμένα, η Κεντρική Επιτροπή βλέπει ότι «τα αστικά επιτελεία σε ΗΠΑ, ΕΕ, Ιαπωνία προχωρούν σε μεγάλη κρατική παρέμβαση, αξιοποιώντας προτάσεις του κείνσιανισμού» (Κείμενο 2, θέση 7), ενώ στο ίδιο σημείο εκτιμά πως η επιστροφή στον κείνσιανισμό είναι η βασική πολιτική πρόταση της Σοσιαλδημοκρατίας! Μάλιστα, βλέπει πως πλευρές αυτής της πολιτικής εφαρμόζει και η ΝΔ στην Ελλάδα (Κείμενο 2, θέση 35)! Το «βάψιμα» των νέων πακέτων στήριξης της οικονομίας (πράγματι κολοσσιαίων, ειδικά στα ιμπεριαλιστικά κέντρα) σαν «κείνσιανισμός» είναι μια εξόφθαλμη απάτη, την οποία το ΚΚΕ όχι μόνο δεν αποκαλύπτει, αλλά την καταπίνει και πάλι αμάσητη. Είναι προφανές, ότι μια πολιτική κείνσιανισμού ούτε θα μπορούσε να λύσει την κρίση (αυτό σημειώνεται στα κείμενα του συνεδρίου) αλλά ούτε και θα μπορούσε να εφαρμοστεί, για μια σειρά από λόγους. Αναφέρουμε μόνο δύο ενδεικτικά: την έλλειψη μιας παγκόσμιας και αδιαμφισβήτητης ιμπεριαλιστικής δύναμης, αλλά και την τρομερή αποστροφή των αστικών επιτελείων παγκόσμια (συμπεριλαμβανομένης ή και προεξάρχουσας της Σοσιαλδημοκρατίας) για δημόσιες επενδύσεις. Πατί, αυτή είναι η ειδοποιός διαφορά του κείνσιανισμού από τα υπόλοιπα μοντέλα αστικής διαχείρισης. Οι σημερινοί πακτωλοί χρημάτων που πέφτουν στην παγκόσμια οικονομία (και πρέπει να πούμε ότι ένα πολύ μικρό κλάσμα τους κατευθύνεται στην αναπλήρωση του λαϊκού εισοδήματος), δεν έχουν να κάνουν σε τίποτα με μια αύξηση των επενδύσεων, και δεν έρχονται σε καμία αντίφαση με τη νεοφιλελεύθερη διαχείριση της κρίσης, η οποία είναι ένα δόγμα που δεν συναντά καμία αμφισβήτηση στο εσωτερικό των αστικών τάξεων ανά τον κόσμο.

Θολή, στατική αποτύπωση των παγκόσμιων ανακατατάξεων και των ιμπεριαλιστικών

ανταγωνισμών

Η αλλαγή, θεωρητικά, της πολιτικής του ΚΚΕ όπως διαμορφώθηκε τα τελευταία 10 χρόνια, κυρίως από το 19ο συνέδριο, δημιουργεί και σημαντικά ζητήματα στην ανάλυσή του για τις παγκόσμιες εξελίξεις. Η παλιότερη «καθαρόαιμη» σταλινική προσέγγιση του ιμπεριαλιστικού συστήματος ως ένα άθροισμα εθνικών κρατών, το οποίο λυμαινούνται μια ομάδα ιμπεριαλιστικών χωρών, έχει αντικατασταθεί φραστικά από τη λεγόμενη «ανισόμετρη αλληλεξάρτηση των καπιταλιστικών χωρών», ένας όρος που καταφέρει να μην εξηγήει απολύτως τίποτα και ταυτόχρονα να μπορεί να «χωράει» κάθε είδους χοντροκοπιά της ηγεσίας του ΚΚΕ.

Οι θέσεις της Κεντρικής Επιτροπής σημειώνουν τον κυρίαρχο χαρακτήρα που παίρνει αυτήν την περίοδο η σύγκρουση ΗΠΑ-Κίνας για την πρωτοκαθεδρία στο ιμπεριαλιστικό σύστημα. Ωστόσο προκαλεί αίσθηση η σχεδόν παντελής αναφορά στις εξελίξεις στο εσωτερικό των ΗΠΑ, στην τεράστια όξυνση της οικονομικής κρίσης στην μητρόπολη του καπιταλισμού, στην πρωτόγνωρη σε βάθος πολιτική κρίση και τη διαίρεση στο εσωτερικό της αμερικάνικης αστικής τάξης, μία όψη μόνο της οποίας είναι η εισβολή στο Καπιτώλιο, και κυρίως η μη σύνδεση όλων αυτών με τις εξελίξεις και τις διεργασίες μέσα στο αμερικάνικο εργατικό κίνημα. Η ελλιπής αναφορά στην εξέλιξη της ταξικής πάλης είναι ένα συνολικό χαρακτηριστικό του κειμένου, πέρα από μια σύντομη αναφορά στη θέση 2 του δεύτερου κειμένου.

Σε σχέση με τις εξελίξεις στην ΕΕ, οι θέσεις σημειώνουν τις φυγόκεντρες τάσεις που εκδηλώνονται στην Ένωση, ανάμεσα στους «φειδωλούς» του Βορρά και στις χώρες του Νότου, εκτιμώντας όμως ότι «Η απόφαση της ΕΕ να προχωρήσει, για πρώτη φορά, σε κοινό δανεισμό για να δώσει επιδοτήσεις σε κράτη-μέλη, αποτελεί βήμα προς την κατεύθυνση εμβάθυνσης της ενοποίησής της» (Κείμενο 2, θέση 6), δηλώνοντας μάλιστα ότι «κάθε βήμα που ενισχύει τη συνοχή της ιμπεριαλιστικής συμμαχίας της ΕΕ ενισχύει τον πραγματικό αντίπαλο των εργαζομένων, τη δικτατορία του κεφαλαίου». Η τελευταία πρόταση είναι εξαιρετικά σημαντική γιατί δείχνει ανάγλυφα τη διγλωσσία του ΚΚΕ: προέρχεται από το ίδιο κόμμα που όχι μόνο άσκησε μια αστικού τύπου αντιπολίτευση στον μεγαλύτερο κλυδωνισμό της ΕΕ, το Brexit, αλλά και όταν το ζήτημα στην Ελλάδα «έκαιγε», πήρε την κατάπτυστη θέση ότι μία έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ σήμερα θα ήταν καταστροφική για τους εργαζόμενους.

Ξανά στους δρόμους ο λαός του Λιβάνου Ανεξέλεγκτη η οικονομική κρίση

Στα τέλη Γενάρη, και για πολλοστή φορά από τον Οκτώβρη του 1919, χιλιάδες Λιβανέζοι κατέκλυσαν τους δρόμους της Τρίπολης και άλλων μεγάλων πόλεων του Λιβάνου, διαμαρτυρόμενοι για την τραγική φτώχεια, την εκτεταμένη διαφθορά και την βαθιά οικονομική και πολιτική κρίση στα οποία έχει οδηγηθεί η χώρα από την οικονομική της ελίτ και τις πολιτικές-θρησκευτικές δυνάμεις που την υπηρετούν. Όπως και οι προηγούμενες εκτεταμένες κινητοποιήσεις και εξεγέρσεις και αυτή αντιμετωπίστηκε με άγρια καταστολή που άφησε πίσω της πολλούς τραυματίες και έναν νεκρό. Κομβικός, βέβαια, στο σημερινό χάος υπήρξε ο ρόλος των ξένων δυνάμεων (Γαλλίας, ΗΠΑ, Σαουδική Αραβία, Ισραήλ, Συρία, κ.λπ.) που άμεσα ή έμμεσα παρεμβαίνουν επιδιώκοντας να εκμεταλλευτούν τη γεωστρατηγική θέση της χώρας.

Οικονομικό και πολιτικό υπόβαθρο

Σαν να μην έφταναν τα τεράστια οικονομικά προβλήματα της χώρας που βρίσκεται ουσιαστικά σε καθεστώς χρεοκοπίας από τον περασμένο Μάρτη, η καταστροφική έκρηξη στο λιμάνι της Βυρηντού τον περασμένο Αύγουστο και τα αλληπάλληλα κύματα της πανδημίας έχουν οδηγήσει την οικονομία σε ελεύθερη πτώση και το λαό του Λιβάνου σε εξαθλίωση και απόγνωση. Με το νόμισμα να έχει χάσει το 80% της αξίας του σε σχέση με το 2019, την ανεργία να καλπάζει ασυγκράτητη και πάνω από 300.000 ανθρώπους να παραμένουν χωρίς σπίτι από την έκρηξη του Αυγούστου, σήμερα πια, 3 στους 4 Λιβανέζους έχουν άμεση ανάγκη οικονομικής ή ανθρωπιστικής βοήθειας για να επιβιώσουν.

Στο υπόβαθρο της σημερινής κατάρρευσης βρίσκεται καταρχήν το βαθιά διεφθαρμένο και εκφυλισμένο οικονομικό-πολιτικό καθεστώς που κυβερνά από την ανεξαρτησία της χώρας, το 1943, εκμεταλλεζόμενο το πολιτειακό σύστημα διακυβέρνησης που επιβλήθηκε από τότε και κρατά διαιρεμένο τον πληθυσμό με βάση το θρησκευτικό του προσανατολισμό. Έχει έτσι στηθεί ένα πελατειακό κράτος όπου κάθε θρησκευτική-πολιτική ομάδα συναλλάσσεται με το ντόπιο κεφάλαιο, τις πολυεθνικές και τις ξένες δυνάμεις προκειμένου να διατηρήσει και να διεκδικήσει την επιρροή της. Έχει, επίσης, αναδυθεί μια παρασιτική οικονομική ελίτ και ένα πολιτικό προσωπικό που εξαγοράζει και εξαγοράζεται, αφοσιωμένο στα δικά του συμφέροντα γεγονός που έχει καταδικάσει τη χώρα σε μια οικονομία ασθενική και εξαρτημένη από το δανεισμό. Η όξυνση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, ο πόλεμος στη γειτονική Συρία και τα κύματα προσφύγων που κατέφυγαν στον Λίβανο και, αποκορύφωμα, το ξέσπασμα της πανδημίας έδωσαν το τελειωτικό χτύπημα στην παραπαίουσα οικονομία της χώρας.

Στο πολιτικό σκηνικό, οι εύθραυστες ισορροπίες των κυρίαρχων πολιτικών δυνάμεων δοκιμάζονται κι αυτές καθώς, όχι τυχαία, ένα από τα κεντρικά συνθήματα τόσο στις τελευταίες κινητοποιήσεις, όσο και στις προηγούμενες είναι να «Φύγουν Όλοι». Ξεπερνώντας τις θρησκευτικές τους διαρέσεις σύσσωμοι οι Λιβανέζοι απαιτούν την ανατροπή του σάπιου πολιτικού καθεστώτος που ευθύνεται εξίσου με την οικονομική ελίτ για την ανέχεια και την εξαθλίωσή τους. Από τον Αύγουστο και την κατάρρευση της τότε κυβέρνησης Χαρίρι κάτω από το βάρος των αντιδράσεων για την πολύνεκρη έκρηξη στη Βυρηντό, η χώρα βρίσκεται σε καθεστώς ακυβερνησίας με τα πολιτικά παιχνίδια να δίνουν και να παίρνουν. Ο εντολοδόχος πρωθυπουργός Σαάντ αλ Χαρίρι ανέλαβε, τον Οκτώβρη, για 4η φορά την εντολή σχηματισμού κυβέρνησης, που ωστόσο ο ίδιος σαμποτάρει αξιωνοντας από τα κόμματα που προτίθενται να συμμετάσχουν σε αυτήν, την επιλογή όλων των υπουργών από τον ίδιο. Ήδη το Ελεύθερο Πατριωτικό Κίνημα, το μεγαλύτερο χριστιανικό κόμμα της χώρας (υπό την ηγεσία του Τζιμπράν Μπασίλ, γαμπρού του μαρωνίτη προέδρου της χώρας Μισέλ Αούν), ανακοίνωσε την απόφασή του να μην συμμετάσχει σε μια τέτοια κυβέρνηση.

Οι Άσπονδοι «Φίλοι»

Στο παρασκήνιο των πολιτικών εξελίξεων καθοριστική είναι η συμμετοχή των ιμπεριαλιστικών και περιφερειακών δυνάμεων που δρουν στην περιοχή και προσπαθούν να ελέγξουν τη χώρα παρέχοντας οικονομική και στρατιωτική βοήθεια με τους όρους τους και στις δυνάμεις που ελέγχουν. Έτσι, π.χ. ο Μακρόν, που πρωτοστάτησε μετά την έκρηξη του καλοκαιριού στη συλλογή δωρεών, συνεχίζει και σήμερα την παροχή του στρατιωτικού εξοπλισμού που χρησιμοποιείται, ανάμεσα στα άλλα, για την καταστολή των κινητοποιήσεων. Κοινή επιδίωξη, βέβαια, όλων των άσπονδων «φίλων» είναι η περιθωριοποίηση της σιιτικής φιλοϊρανικής Χεζμπολάχ από το πολιτικό προσκήνιο και η μείωση της μεγάλης επιρροής της στο φτωχό πληθυσμό. Ισχυρές ήταν οι πιέσεις από τον Ιανουάριο του 2020 να αποπεμφθεί από τον κυβερνητικό συνασπισμό στον οποίο συμμετείχε και σε μεγάλο βαθμό έλεγχε, προκειμένου να συνεχιστεί η οικονομική βοήθεια. Στο ίδιο μήκος κύματος, σήμερα το ΔΝΤ θέτει ως προϋπόθεση για την παροχή οποιασδήποτε οικονομικής βοήθειας όχι μόνο βαθιές δομικές μεταρρυθμίσεις στα γνωστά νεοφιλελεύθερα πρότυπα, αλλά και το σχηματισμό μιας κυβέρνησης της αρεσκείας του, δηλαδή χωρίς τη Χεζμπολάχ. Χαρακτηριστικές είναι οι δηλώσεις Μακρόν μετά την εκλογή του Μπάιντεν στις ΗΠΑ ότι «υπάρχουν προτεραιότητες που μπορούν να επιδιωχθούν από κοινού» με την αμερικανική προεδρία.

Η Χεζμπολάχ

Παρά την μεγάλη απόσταση που τη χωρίζει από το διεφθαρμένο πολιτικό σκηνικό, η Χεζμπολάχ δεν βρέθηκε στην προμετωπίδα των κινητοποιήσεων. Επιχείρησε να τις στηρίξει, όμως είχε γίνει μέρος του προβλήματος συμμετέχοντας στις πολιτικές διεργασίες διατήρησης της εύθραυστης πολιτικής ισορροπίας και στην προηγούμενη κυβέρνηση, γεγονός που έδωσε την ευκαιρία στο σάπιο πολιτικό καθεστώς και τους πάτρωνές του να την στοχοποιήσουν και να στρέψουν μέρος της κοινής γνώμης εναντίον της. Στη σημερινή εξαιρετικά κρίσιμη συγκυρία εξακολουθεί να πάσχει από την ίδια αντίφαση που επιδεινώνεται από τη μείωση της χρηματοδότησής της από το Ιράν και τις κυρώσεις που επέβαλε εναντίον της η προηγούμενη αμερικανική κυβέρνηση και διατηρεί η νέα.

Όλα αυτά δημιουργούν ένα εξαιρετικά μπερδεμένο κουβάρι διαπλεκόμενων συμφερόντων και μηχανορραφιών σε ένα εξαιρετικά δύσκολο πλαίσιο οικονομικής κατάρρευσης, πανδημίας και κοινωνικής αναταραχής που δε λέει να κοπάσει. Με μπροστάρηδες του κινήματος τους νέους οι Λιβανέζοι απαιτούν επίμονα την κάθαρση του πολιτικού τοπίου και τη δυνατότητα να επιβιώσουν, χωρίς ωστόσο να έχουν λύσει το κομβικό ζήτημα της ηγεσίας του κινήματος.

■ Μαρία Κτιστάκη

στον κόσμο...

ΚΥΠΡΟΣ

«Ως δαμέ» («Ως εδώ») φώναξαν χιλιάδες διαδηλωτές στην Κύπρο, ζητώντας την παραίτηση σύσσωμης της ανεκδιήγητης κυβέρνησης Αναστασιάδη, στις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις από το 2013 όταν και συνέβη το κούρεμα των καταθέσεων των κύπριων εργαζομένων. Η διαφθορά, ο αυταρχισμός και η ανικανότητα τόσο της κυβέρνησης όσο και των υπόλοιπων αστικών κομμάτων έχουν δημιουργήσει μια οργή που σιγοβράζει εδώ και καιρό. Όσον αφορά την διαχείριση της πανδημίας, η κυβέρνηση δεν τήρησε τις υποσχέσεις για δημόσιες επενδύσεις στην υγεία, αντίθετα ταΐστηκε ο ιδιωτικός τομέας και η αύξηση των κρουσμάτων οδήγησε τη χώρα εκ νέου σε λοκντάουν, σταμάτησαν τα επιδόματα που δόθηκαν στο πρώτο λοκντάουν, ενώ πολλοί είναι άνεργοι. Ακόμη, αηδία προκαλεί το γιγαντιαίο σκάνδαλο των «χρυσών διαβατηρίων», όπου πολιτική και οικονομική, ελίτ με αντάλλαγμα μίζες προσέφεραν υπηκοότητα (και άρα πρόσβαση στην ΕΕ) σε κάθε λογής εγκληματίες και οικονομικούς απατεώνες του κόσμου. Αντιδράσεις επίσης προκαλούν οι απαράδεκτες συνθήκες κράτησης στο hotspot προσφύγων.

Ασφυκτική όμως είναι η κατάσταση με το λοκντάουν, την αύξηση της αστυνόμευσης και περιορισμό των ελευθεριών. Αρχικά, το δικαίωμα στη διαδήλωση περιορίστηκε, με οδηγία για ορισμό υπεύθυνου, τήρηση των αποστάσεων κ.λπ., ενώ στο τελευταίο λοκντάουν καταργήθηκε πλήρως. Στις αρχές Φλεβάρη επιτράπη η επαναλειτουργία των mall και των εκκλησιών αλλά δεν ανακλήθηκε το διάταγμα που απαγόρευε τις διαδηλώσεις.

Το πρώτο κάλεσμα για διαδήλωση στις 13/2 έγινε από την πρωτοβουλία «Ως δαμέ», που φτιάχτηκε από ομάδες της Αριστεράς και του αντιεξουσιαστικού χώρου, περιβαλλοντικές οργανώσεις κ.α. Η πορεία συγκέντρωσε περίπου 1.000 άτομα και χτυπήθηκε άγρια από την αστυνομία καθώς για πρώτη φορά χρησιμοποιήθηκαν βόμβες κρότου λάμψης, σπρέι πιπεριού και ο «Αίαντας» (αύρα) που είχε αγοράσει η κυβέρνηση Αναστασιάδη 2 χρόνια πριν. Έγιναν 11 συλλήψεις ενώ μια 25χρονη τραυματίστηκε στο μάτι από βολή του Αίαντα και κινδυνεύει να χάσει μεγάλο ποσοστό της όρασής της. Οι πρωτοφανείς για την Κύπρο τα τελευταία χρόνια εικόνες καταστολής, οδήγησαν σε μαζικοποίηση των διαδηλωτών που έφτασαν τους 10.000 στην Λευκωσία, στις 20 Φλεβάρη. Εργαζόμενοι και νεολαία έσπασαν στην πράξη τις απαγορεύσεις ενώ τα κυριάρχησαν συνθήματα που απαιτούσαν την «παραίτηση της κυβέρνησης», «λεφτά για υγεία και παιδεία και όχι για την αστυνομία» και υπέρ των εργατικών συμφερόντων. Τέλος, αξίζει να σημειωθεί η προώθηση του συνθήματος για κοινή πάλη Ελληνοκύπριων και Τουρκοκύπριων και ένωση του νησιού.

ΓΕΩΡΓΙΑ

Στη Γεωργία οι διανομείς φαγητού της πολυεθνικής εταιρίας «Glovo» οργανώθηκαν και προχωρούν σε διαμαρτυρίες απέναντι στο εργασιακό χάος και την εκμετάλλευση με το μεσαιωνικό μοντέλο της «Gig economy». Οι εργαζόμενοι στην εταιρία δουλεύουν με μπλοκάκι, κάτι που απαλλάσσει την εταιρία από το κόστος της ασφάλισης και εξοπλισμού και συντήρησης των οχημάτων. Δεν υπάρχει ωράριο, λόγω υποτίθεται της ελεύθερης διάθεσης από τους εργαζόμενους του χρόνου εργασίας τους, πληρώνονται με το «κομμάτι», ενώ σημαντικό μέρος του μισθού βασίζεται στα μπόνους των άπιαστων στόχων εξυπηρέτησης παραγγελιών, οδηγώντας καθημερινά σε ατυχήματα. Η εταιρία ανέβασε τους στόχους των μπόνους τον Αύγουστο, και τον Ιανουάριο μείωσε την πληρωμή ανά χιλιόμετρο πουροδοτώντας την οργή των εργαζομένων. Οι διανομείς προχώρησαν σε διαμαρτυρίες και κινητοποίηση στις 29 Γενάρη και κατάφεραν να ικανοποιηθούν κάποια από τα αιτήματά τους, όπως η ανάκληση του μέτρου για τα 0,30 λάρι ανά χιλιόμετρο (4 λάρι αντιστοιχούν σε 1 ευρώ), και αύξηση της πληρωμής ανά πακέτο κατά 50%. Η εταιρία επίσης δεσμεύτηκε να μειώσει τον χρόνο αναμονής στα εστιατόρια.

Προεδρικές εκλογές στην Πορτογαλία

Μεγάλη ήττα των αριστερών κομμάτων - άνοδος της ακροδεξιάς

Στις 24/1, πραγματοποιήθηκαν οι προεδρικές εκλογές στην Πορτογαλία, όπου αν και έχει προεδρευόμενο πολίτευμα, ο πρόεδρος εκλέγεται απευθείας από τους πολίτες κάθε 5 χρόνια. Σε μια χώρα που πλήττεται σφοδρά από την πανδημία έχοντας μέχρι στιγμής 16.300 νεκρούς, αλλά και από μια νέα χρεωκοπία που αφήνει συντριμμία στην οικονομία (8,5% ύφεση), η αποχή έπιασε ρεκόρ φτάνοντας το 60,5% (6,5 εκατομμύρια), σημειώνοντας αύξηση σχεδόν κατά 10% σε σχέση με τις τελευταίες προεδρικές του 2016. Η ραγδαία αυτή μείωση της συμμετοχής δεν οφείλεται τόσο στην έξαρση της πανδημίας, όσο στην απογοήτευση αλλά και απαξίωση όλο και μεγαλύτερων κοινωνικών στρωμάτων προς το πολιτικό κατεστημένο.

Στο αποτέλεσμα δεν υπήρξε καμία έκπληξη για το ποιος θα βγει. Ο Μαρσέλο ντε Σόουζα που στηρίζονταν από τα δεξιά (Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα-PSD και Λαϊκό Κόμμα-CDS-PP) επανεξελέγη πρόεδρος από τον πρώτο γύρο, παίρνοντας το 60,8% των ψήφων και κερδίζοντας σε όλες τις εκλογικές περιφέρειες. Ήταν ο εκλεκτός της άρχουσας τάξης και της ΕΕ, καθώς κατά την θητεία του κρίθηκε ικανός στην εξασφάλιση της συνέχισης των μνημονιακών πολιτικών. Αν σκεφτεί κανείς ότι στην Πορτογαλία ο πρόεδρος έχει ενισχυμένες αρμοδιότητες (όπως π.χ. να διορίζει πρωθυπουργό ή να διαλύει την βουλή όποτε το κρίνει σκόπιμο) ο ντε Σόουζα ήταν ο πωλβνας της αστικής εξουσίας που μπορούσε να απορροφήσει

τους κραδασμούς της κυβερνητικής αστάθειας που υπάρχει τα τελευταία 6 χρόνια από την κυβέρνηση μειοψηφίας του Αντόνιο Κόστα. Στον αντίποδα, η «αντάρτισσα» υποψήφια που προέρχεται από το Σοσιαλιστικό Κόμμα (PS), Άνα Γκόμες καταποντίστηκε στο 13%, δείχνοντας την αποδοκιμασία του κόσμου προς την νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση του PS, αλλά και την έμμεση υποστήριξη που έδωσε ο πρωθυπουργός Κόστα προς τον νυν πρόεδρο.

Βεντούρα: ο «πορτογάλος Τραμπ»

Παρόλο που κέρδισε ένας «συστημικός» πρόεδρος, όλα τα κόμματα του πολιτικού φάσματος βρίσκονται σε κρίση, μετατοπιζόμενα προς τα δεξιά. Το PSD χάνει συνεχώς έδαφος και δεν μπορεί να πείσει, ενώ το CDS-PP (χρόνια σύμμαχος του PSD σε δεξιούς συνασπισμούς κυβερνήσεων) βρίσκεται υπό διάλυση. Αυτή την κρίση εκμεταλλεύτηκε ο Αντρέ Βεντούρα, πρώην μέλος του PSD που πριν 2 χρόνια ίδρυσε το ακροδεξιό *Chega!* (*Αρκετά!*). Παρουσιάζομενος ως «αντισυστημικός», ο σύμμαχος της Λεπέν και του Σαλβίνι ακολουθεί την τάση που υπάρχει στην Ευρώπη και τον κόσμο για πιο αντιδραστικές/αντιδημοκρατικές «λύσεις» από τα αστικά επιτελεία, καταφέροντας να εκτιναχθεί από 1,2% και την 1 έδρα στις βουλευτικές εκλογές του 2019, στο 11,8%, λίγο πίσω από την δεύτερη Γκόμες. Μάλιστα, ακόμα πιο μεγάλα ποσοστά πήρε σε φτωχές επαρχιακές/αγροτικές περιοχές που έχουν πληγεί από την κρίση, είτε στον βορρά (19% στη εκλογική περιφέρεια της Μπραγκάν-

σα), είτε στο Αλεντέζο, προπύργιο του ΚΚ Πορτογαλίας (16% σε Έβορα και Μπέιζα). Είναι η πρώτη φορά που η ακροδεξιά βγαίνει από το περιθώριο και αποκτά τέτοια εκπροσώπηση στην Πορτογαλία, σε μία χώρα όπου οι κατακτήσεις της Επανάστασης των Γαρυφάλλων είχαν αναγκάσει τα αστικά κόμματα να καλύπτονται με έναν «αριστερό» μανδύα για δεκαετίες.

Η τεράστια πτώση των αριστερών κομμάτων

Τα αποτελέσματα του Αριστερού Μπλοκ και του ΚΚ Πορτογαλίας βρίσκονται σε πολύ χαμηλά επίπεδα. Η Μαριζα Ματίας του Μπλοκ έπεσε λίγο κάτω από το 4% (6 μονάδες κάτω από τις προηγούμενες προεδρικές εκλογές που ήταν η ίδια υποψήφια και -5% από τις βουλευτικές του 2019), ενώ ο Ζοάο Φερέιρα ο «εκλεκτός» του ΚΚΠ έφτασε το 4,3%, (αρκετά χαμηλότερα και από τις προσοδικίες που είχαν και από τις τελευταίες βουλευτικές). Κι οι δύο πλήρωσαν ακριβώς την στήριξη/ανοχή στην κυβέρνηση Κόστα, παίρνοντας το μερίδιο ευθύνης που τους αναλογεί για τα αποτελέσματα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών της εν μέσω πανδημίας. Αν και θεωρητικά η κυβέρνηση «ζερινγκόνσα» (*geringonça*- μηχανισμός, όπως ονομαζόταν ο κοινοβουλευτικός συνασπισμός των τριών κομμάτων) έχει σταματήσει από το 2019, δεν παύουν να δίνουν το απαραίτητο «οξυγόνο» στην κυβέρνηση μειοψηφίας του Κόστα σε κρίσιμα νομοσχέδια, ιδιαίτερα στην ψήφιση του προϋπολογισμού όπου χάρη στην απουσία των βου-

λευτών του ΚΚΠ πέρασε οριακά (το Μπλοκ εδώ καταψήφισε). Υποταγμένοι και οι δύο στις μνημονιακές πολιτικές, βιώνουν μια οξυμένη κρίση που από την μία το Αριστερό Μπλοκ ακολουθεί, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ και το Rodemos την «ρεαλιστική» υπόκλιση στο σύστημα, από την άλλη το ΚΚ Πορτογαλίας (το τελευταίο «ορθόδοξο» ΚΚ που είχε απομείνει στην Ευρώπη πέραν του ΚΚΕ), διανύει μία πολυετή διαλυτική πορεία με κατάληξη αντίστοιχη όλων των σταλινικών κομμάτων.

Είναι σχεδόν σίγουρο ότι μετά από αυτά τα εκλογικά αποτελέσματα θα προκληθούν πολιτικές ανακατατάξεις που δεν θα αφήσουν την ήδη αδύναμη κυβέρνηση του Σοσιαλιστικού Κόμματος να μακροημερεύσει. Ήδη το PSD έχει καλέσει ανοιχτά το *Chega!* να είναι ο επόμενος του σύμμαχος για μια υπεραντιδραστική μελλοντική κυβέρνηση. Αυτή η αντιδημοκρατική αναδίπλωση δεν αντιμετωπίζεται με προσκολλήσεις σε δήθεν «προοδευτικά» μέτωπα όπως ισχυρίζονταν ΚΚΠ και Αριστερό Μπλοκ για την συμμαχία τους με τον Α.Κόστα. Αντίθετα, τέτοιες «λύσεις» διαστρεβλώνουν τις αξίες της αριστεράς και φέρνουν πιο κοντά στην εξουσία προσωπικότητες σαν τον ακροδεξιό Βεντούρα. Μόνο ένα εργατικό-ταξικό μέτωπο που θα οικοδομηθεί μέσα από τους αγώνες των εργαζομένων που θα διεκδικούν τα δικαιώματά τους, ακυρώνοντας τα μνημόνια στην πράξη, μπορεί να χαράξει τον δρόμο της νίκης για την πορτογαλική εργατική τάξη.

■ Χάρης Μ.

Καταλονία: Δυσκολία σχηματισμού κυβέρνησης όσο αυξάνεται η πίεση των μαζών

Αν κάτι έχει γίνει ξεκάθαρο τα τελευταία 6 χρόνια με την αναζωπύρωση του Καταλανικού ζητήματος είναι ότι το ντόπιο πολιτικό σύστημα έχει γνωρίσει ριζικές ανατροπές ακριβώς διότι οι ντόπιες πολιτικές δυνάμεις βρίσκονται διαρκώς μεταξύ σφύρας και άκμιονος - ανάμεσα στην πίεση από τις αυταρχικές επεμβάσεις του ισπανικού κράτους και τις κινητοποιήσεις των μαζών που συνεχώς ξεπερνούν σε ριζοσπαστικότητα την πολιτική των αυτονομιστικών κομμάτων.

Έτσι, μετά τις εκλογές του 2015, σχηματίζεται κυβέρνηση το 2016 υπό τον Κάρλες Πουτζδεμόν (JxSi: «Μαζί για το Ναυ», κόμμα με καταγωγή από το συντηρητικό δεξιό Λαϊκό Κόμμα (PP)), με την αρωγή ενός μικρότερου κόμματος της ακροαριστεράς CUP («Candidatura d'Unitat Popular», «Υποψηφιότητα Λαϊκής Ενότητας»). Μετά το επεισοδικό δημοψήφισμα του Οκτωβρίου του 2017 και την κατάργηση κάθε αστικοδημοκρατικής νομιμότητας από την βίαιη επέμβαση του ισπανικού κράτους, προκηρύσσονται πρόωρες εκλογές τον Δεκέμβριο του 2017 και προκύπτει νέα κυβέρνηση, υπό τον Χόακμ Τόρα, η οποία είναι συνεργασία του JxC («Μαζί για την Καταλονία») και του ERC (Δημοκρατική Αριστερά Καταλονίας).

Το 2020 βρήκε τα JxC και ERC σε κατάσταση αλληλοσπαραγμίου και τον Τόρα στη φυλακή, μετά την άρνηση του να αποκαθλώσει από το κτίριο της τοπικής κυβέρνησης πανό με συνθήματα υπέρ των καταλανών πολιτικών κρατουμένων. Στα τέλη Γενάρη, το Ανώτατο Δικαστήριο της Καταλονίας απέρριψε το αίτημα αναβολής των εκλογών λόγω Covid-19, παρά το γεγονός ότι σχεδόν όλα τα κόμματα δηλώνανε υπέρ. Έτσι στις 14

Φεβρουαρίου η αποχή έσπασε κάθε ρεκόρ με συνολικά ενάμιση εκατομμύριο λιγότερους ψηφισάντες από το 2017. Παρόλα αυτά, τα αυτονομιστικά κόμματα πέτυχαν, για πρώτη φορά, να ξεπεράσουν αθροιστικά το 50%, αύξησαν τις έδρες τους σε 74 από 70 και διέδρυναν τη διαφορά τους από τα ενωτικά κόμματα σε 21 από 13 έδρες. Είναι ολοφάνερο, βλέποντας και τον πίνακα των αποτελεσμάτων, ότι η άνοδος του αυτονομιστικού στρατοπέδου οφείλεται στην επίδοση της CUP και δείχνει μια αριστερόστροφη τάση στο εσωτερικό του.

Από την άλλη στο ενωτικό στρατόπεδο τα πράγματα είναι λίγο πιο σύνθετα. Το PSC γνωρίζει μια σημαντική ενίσχυση, κάτι που συμβαδίζει με την μέχρι τώρα γενική τάση του PSOE η οποία προέρχεται κυρίως από την κάθετη πτώση των Ciudadanos που ακολουθούν και στην Καταλονία την τύχη που είχε το ομορτυνιστικό μόρφωμά τους στην κεντρική πολιτική σκηνή. Το PP, αποψιλωμένο εδώ και χρόνια από το JxC, όντας σε πτώση και ανυποληψία στην κεντρική πολιτική σκηνή, συρρικνώνεται και άλλο. Αντίθετα δύο από τα βασικά στοιχεία της πολιτικής του, ο κρατικός αυταρχισμός και η ακροδεξιά ρητορική, διατηρούν τα ποσοστά τους μέσω όμως του ακροδεξιού-φρανκικού VOX, το οποίο το PP εξέθρεψε. Αξίζει να σημειώσουμε ότι η μεταβίβαση των εδρών από το PP στο VOX έγινε με ενδιάμεσο σταθμό τις προηγούμενες εκλογές και τους - κατά τα άλλα «υπεύθυνους κεντρικούς» Ciudadanos, των οποίων οι θέσεις για το καταλανικό ήταν εξίσου ακραίες. Έτσι, μπορούμε να πούμε ότι η ενωτική δεξιά συρρικνώνεται σε έναν όμως πολύ ακραίο και ενεργητικό πυρήνα.

Με τα μέχρι πρότινος δεδομένα το αίτημα περί ανεξαρτησίας ήταν αυτό που σφράγιζε τις

συνεργασίες για τον σχηματισμό κυβέρνησης. Μολονότι τα 3 κόμματα υπέρ της ανεξαρτησίας (JxC, ERC και CUP) συγκεντρώνουν άνετη πλειοψηφία (74 από τις 135 έδρες), αυτό σήμερα δεν σημαίνει αυτόματα συγκυβέρνηση, λόγω των κακών σχέσεων μεταξύ JxC και ERC και της ενισχυμένης CUP που και οι δύο θεωρούν «αγκάθι» λόγω ιδεολογικής-πολιτικής τοποθέτησης και δράσης της μέσα στο εργατικό-λαϊκό κίνημα. Ακόμη, η άνοδος του PSC έχει τη σημασία της μιας και από το 2015 κι έπειτα τα κόμματα της κεντρικής πολιτικής σκηνής του ισπανικού κράτους δεν ήταν ιδιαίτερα δημοφιλή, λόγω της στάσης τους σχετικά με το ζήτημα της ανεξαρτησίας. Έτσι λοιπόν αναδεικνύεται, ένα δεύτερο σενάριο σχηματισμού κυβέρνησης με βάση την «ιδεολογική τοποθέτηση» των κομμάτων, δηλαδή μεταξύ των PSC, ERC και En Comú Podem. Μία συνεργασία που εξασφαλίζει και αυτή, 74 έδρες σε σύνολο 135 και είναι ο ευσεβής πόθος για την κυβέρνηση της Μαδρίτης και το ισπανικό κεφάλαιο.

Και αν με όλα αυτά, ο σχηματισμός κυβέρνησης στην Καταλονία προκαλούσε πονοκεφάλους, η επομένη των εκλογών περιπλέκει περαιτέρω την κατάσταση αφού η σύλληψη του καταλανικής καταγωγής ράπερ Pablo Hasél (βλ. σχετική ανακοίνωση <https://www.okde.gr/archives/13249>) πυροδότησε μαχητικές διαδηλώσεις στις μεγαλύτερες πόλεις της

Ισπανίας, που συνεχίζονται στην Καταλονία. Πρόκειται για την δικαία έκρηξη της οργής των εργαζόμενων των φτωχών λαϊκών μαζών και κυρίως της ενοχίας ενάντια στον κρατικό αυταρχισμό, το ακραία συντηρητικό και διεφθαρμένο πολιτικό και δικαστικό σύστημα που ενώ τους επιβάλλει το καθεστώς νεόπτωχου εργαζόμενου, έχει δημιουργήσει στεγαστικό ζήτημα με τα ενοίκια να έχουν εκτοξευθεί ειδικά στην Βαρκελώνη σαν αποτέλεσμα της ανάπτυξης τύπου αϊνθν και της αρπακτικής δράσης των τραπεζών, προστατεύει με φρανκικό ζήλο ακόμη και τον αποδεδειγμένα κλέφτη, πρώην βασιλιά Χουάν Κάρλος.

Για άλλη μια φορά η συσσώρευση αντιφάσεων στην Καταλονία είναι εκρηκτική και θα αποδειχθεί σαρωτική για το σύνολο του πολιτικού σκηνικού, χωρίς να παραβλέπουμε ότι η πίεση των μαζών θα βρῖσκει όρια εντός και εκτός Καταλονίας όσο θα στερείται οργανωμένης επαναστατικής πολιτικής έκφρασης.

Κόμμα	Έδρες	Ποσοστό	Προσθ/ Αλλάξ Εδρών από τις εκλογές του 2017
PSC (Partido de los socialistas de Cataluña: Τοσοσιαλιστικό Κόμμα Καταλονίας)	33	23,4%	+18
ERC (Esquerra Republicana de Catalunya: Δημοκρατική Αριστερά Καταλονίας)	33	21,3%	+1
JxCAT (Junts per Catalunya: «Μαζί για το Ναυ»)	32	20,4%	-2
VOX (ακροδεξιό κόμμα)	11	7,69%	-
CUP (Candidatura d'Unitat Popular: Υποψηφιότητα Λαϊκής Ενότητας)	9	6,57%	+5
En Comú Podem (Αντι κοινό μπορεί)	8	6,57%	-
Cs (Ciudadanos: Πολίτες)	6	5,57%	-30
PP (Partido Popular: Λαϊκό Κόμμα)	3	3,85%	-1

Μιανμάρ: Η εργατική τάξη απειλεί με κατάρρευση το πραξικόπημα

Αρχίζοντας από τις πρώτες λαϊκές αντιδράσεις στο στρατιωτικό πραξικόπημα στις 6 Φλεβάρη (βλ. ΕΠ Φλεβάρη) και αφηφώντας την κλιμακούμενη τρομοκρατία των κατασταλτικών μηχανισμών, η εργατική τάξη της Μιανμάρ έχει μπει ορμητικά επικεφαλής ενός παλλαϊκού αγώνα για την ανατροπή του πραξικοπήματος. Με εβδομαδιαίες μαζικές διαδηλώσεις στις μεγαλύτερες πόλεις και με απεργίες στους νευραλγικούς τομείς της οικονομίας, η εργατική τάξη έχει κινητοποιηθεί σε πρωτοφανή ιστορικά επίπεδα. Ο αγώνας αυτός μπήκε σε μια νέα, ποιοτικά ανώτερη φάση ύστερα από την οργάνωση πανεθνικής Γενικής Απεργίας στις 22 Φλεβάρη. Η απεργία καλέστηκε και οργανώθηκε από το Κίνημα Ανυπακοής των Πολιτών, το κίνημα που πήρε τα ηνία ενάντια στο πραξικόπημα ευθύς-εξαρχής λειτουργώντας ως ραχοκοκαλιά του κινήματος συντονίζοντας από τα κάτω εργασιακούς χώρους, επιτροπές, σωματεία, φοιτητές, μαθητές κ.α., καλώντας τον κόσμο να διαδηλώσει αρχικά στις 6 Φλεβάρη. Η επιτυχία αυτής της πρώτης κινητοποίησης και η γνωστοποίηση/διεθνοποίηση των εξελίξεων στην χώρα έδωσαν θάρρος στην εργατική τάξη να αυτοοργανωθούν σε μαζική κλίμακα στους χώρους εργασίας, από τα κάτω, δημιουργώντας τις προϋποθέσεις για μια μαζική αμφισβήτηση του πραξικοπήματος. Η Γενική Απεργία στις 22 Φλεβάρη παρέλυσε κυριολεκτικά την χώρα επιβάλλοντας καθολική αποχή από την μισθωτή εργασία (ακόμα και στις κρατικές υπηρεσίες) αλλά και κάθε είδους οικονομική δραστηριότητα. Παρότι η χούντα απείλησε με αιματοχυσία

ένα ανθρωπινό ποτάμι ξεχύθηκε στους δρόμους σε όλη την χώρα αφηφώντας την. Αυτή η μαζική πολιτική ανυπακοή που ενοποιείται κάτω από το σύνθημα «Δεν θέλουμε τη χούντα» ονομάστηκε συμβολικά «επανάσταση 22222», από τα πέντε δυάρια της ημερομηνίας (22/02/2021) παραπέμποντας σε μια άλλη ιστορική ημερομηνία στην ιστορία της Μιανμάρ, την 8η Αυγούστου του 1988 η οποία έμεινε γνωστή στην ιστορία ως «Εξέγερση 8888» κατά την οποία σφαγιασθήκαν από το στρατό περισσότεροι από 3.000 άνθρωποι. Ο στρατός απάντησε στις μαζικές διαδηλώσεις αρχικά με «συγκρατημένη» βία (πλαστικές σφαίρες, δακρυγόνα, κ.α) προκαλώντας 4 θανάτους διαδηλωτών, αριθμός που θα πενταπλασιαστεί μια εβδομάδα αργότερα στις 28/2, όταν ο στρατός απάντησε με πραγματικά πυρά ενάντια στο πλήθος σκοτώνοντας συνολικά 18 ανθρώπους.

Ο στρατός στην Μιανμάρ δεν έπαψε ποτέ να έχει θεσμικό ρόλο στην κεντρική διοίκηση του κράτους και στις πολιτικές αποφάσεις, και η παρουσία του στα κεντρικά όργανα διακυβέρνησης του κράτους είναι κατοχυρωμένη από το σύνταγμα της χώρας όπως διαμορφώθηκε από την «δυτική στροφή» της πρώην πρόεδρου με την αρωγή των δυτικών ιμπεριαλιστών. Αυτός ο «γάμος» όμως στρατού και δυτικόφιλων αστικών κομμάτων δεν μπορούσε να κρατήσει για πάντα ειδικά όσο τα συμφέροντα τους γίνονται ασυμφιλίττα και όσο μεγαλύτερο γίνεται το χάσμα για την θέση της χώρας στις σημαντικές γεωπολιτικές αλλαγές και την σύγκρουση ΗΠΑ-Κίνας.

Ταυτόχρονα με την προώθηση μιας αντικινεζικής προπαγάνδας ως δήθεν στηρίγματα του πραξικοπήματος, οι ΗΠΑ δια μέσου

του νέου πρόεδρου Τζο Μπάιντεν υπέγραψαν διάταγμα με το οποίο επιβάλλουν σειρά κυρώσεων ενάντια στην Μιανμάρ που έχουν στόχο αφενός να φθείρουν το καθεστώς αλλά και να πλήξουν οικονομικά την χώρα και κυρίως τις κινεζικές επενδύσεις και συμφέροντα που είναι και ο μεγαλύτερος ξένος επενδυτής στην χώρα.

Παρότι φαινομενικά η ουδέτερη στάση της Κίνας στο πραξικόπημα στην Μιανμάρ αφήνει υπόνοιες πως η Κίνα βρίσκεται πίσω από αυτό και ότι η διατήρηση της θα ευνοούσε την ανάπτυξη κινεζικών σχεδίων και συμφερόντων στη χώρα, μια πιο προσεκτική ματιά δείχνει πως κάτι τέτοιο είναι έξω από τα συμφέροντα της Κίνας. Η μη καταδίκη της Κίνας είναι σύμφωνη με το αξίωμα της κινεζικής εξωτερικής πολιτικής της «μη παρέμβασης στις εσωτερικές υποθέσεις» - μία από τις πέντε αρχές της ειρηνικής συνύπαρξης. Για την Κίνα, το στρατιωτικό πραξικόπημα είναι εσωτερικό ζήτημα για τη Μιανμάρ και πρέπει να επιλυθεί εσωτερικά.

Η πρώτη μη στρατιωτική κυβέρνηση στην Μιανμάρ το 2010 υπό την προεδρία του Τέιν Ζέιν (του Κόμματος της Ένωσης, Αλληλεγγύης και Ανάπτυξης, υποστηριζόμενη και δημιουργημένη από το στρατό) προσπάθησε να απομακρυνθεί από την Κίνα και να έρθει πιο κοντά στη Δύση.

Η νίκη του NLD στις εκλογές του 2015 υπονοούσε πίστη στη συνέχεια της φιλοδυτικής εξωτερικής πολιτικής και ακόμη μεγαλύτερη απόσταση από την Κίνα. Η δυτικοί είχαν προσφέρει την μεγαλύτερη υποστήριξη στην Αούνγκ Σαν απονέμοντάς της ακόμη και το βραβείο Νόμπελ Ειρήνης. Ωστόσο, προς έκ-

πληξη των δυτικών ιμπεριαλιστών, η Αούνγκ Σαν πραγματοποίησε μια αλλαγή στην εξωτερική πολιτική της Μιανμάρ, υιοθετώντας μια πολύ πιο ρεαλιστική θέση έναντι της Κίνας. Έκτοτε, η κινεζική κυβέρνηση έχει καταβάλει μεγάλες προσπάθειες για τη δημιουργία και ενίσχυση των δεσμών με τους δημοκρατικούς ηγέτες της Μιανμάρ, κυρίως με την Αούνγκ Σαν.

Υπό αυτήν την έννοια, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι τόσο η κινεζική εξωτερική πολιτική όσο και οι εσωτερικές ιδιοσυγκρασίες στο εσωτερικό της Μιανμάρ έχουν αλλάξει σημαντικά από την τελευταία στρατιωτική κυβέρνηση. Η Κίνα δεν είναι πλέον το κράτος που χρηματοδοτούσε κομμουνιστές αντάρτες στη βορειοδυτική Μιανμάρ. Η αυξανόμενη διεθνοποίηση των κινεζικών εταιρειών καθιστούν τη σταθερότητα του κράτους στις χώρες όπου έχουν καθοριστεί προτεραιότητα για τα κινεζικά παγκόσμια συμφέροντα. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Κίνα θα συνεχίσει να συνεργάζεται με τη Μιανμάρ, ανεξάρτητα από το είδος της κυβέρνησης που έχει συσταθεί. Ωστόσο, η Κίνα ενδιαφέρεται για «κανονικές» και σταθερές κυβερνήσεις στις οποίες οι κινεζικές επενδύσεις μπορούν να αναπτυχθούν ομαλά.

Στις 7 Φλεβάρη διεξήχθησαν προεδρικές εκλογές στο Εκουαδόρ (Δημοκρατία του Ισημερινού). Περίπου 13 εκατομμύρια ψήφισαν, με την συμμετοχή να φτάνει στο 81%. Συμμετείχαν 16 υποψήφιοι, ο μεγαλύτερος αριθμός ιστορικά. Στον πρώτο γύρο πλειοψήφησαν οι Αντρές Αραούζ (ανήκει στο κόμμα «Επανάσταση των Πολιτών») ως υποψήφιος της μιας συμμαχίας κομμάτων με τον τίτλο «Συμμαχία Ελπίδας» (UNES) και Γκιλέρμιο Λάσο ως υποψήφιος του κόμματος «Δημιουργία Ευκαιριών» (CREO) σε συμμαχία με το Χριστιανοκοινωνικό κόμμα: τα ποσοστά τους αντίστοιχα ήταν 32,70% και 19,74%. Οι δυο τους θα αναμετρηθούν στον δεύτερο γύρο, τον Απρίλιο. Τρίτος αναδείχτηκε ο Πακού Περές (μέλος της Συνομοσπονδίας Αυτοχθόνων Εθνικοτήτων του Ισημερινού — CONAIE) ως υποψήφιος της συμμαχίας «Πατσακουτίκ» και ποσοστό 19,38%. Μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων, αυτόχρονες ιθαγενείς και ψηφοφόροι του συγκεντρώθηκαν έξω από τα γραφεία του Εθνικού Εκλογικού Συμβουλίου ζητώντας επανακαταμέτρηση και καταγγελώντας νοθεία. Το αίτημά τους αρχικά έγινε δεκτό. Ωστόσο, μετά από παρέμβαση των Ηνωμένων Εθνών για «διαφάνεια και ταχύτητα», ανακοινώθηκε ότι δεν θα γίνει επανακαταμέτρηση.

Η πρόσφατη ιστορία

Το 2005, ο Ραφαέλ Κορέα, ως υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών, ξεχώρισε μιλώντας για τις παγίδες των δανείων του ΔΝΤ. Υποστήριζε έναν κοινωνικό σχεδιασμό και δημιουργία Εθνοσυνέλευσης. Η προεδρική νίκη του με το κόμμα Alianza País (πολιτικό όργανο της «Επανάστασης των Πολιτών») θεωρήθηκε βασικός άξο-

Εκουαδόρ: Ξεκάθαρη αριστερή στροφή

νας της λεγόμενης «αριστερής στροφής» (Pink Tide) σε ολόκληρη τη Λατινική Αμερική για την πραγματοποίηση του ονείρου του Μπολιβάρ για οικονομική και πολιτική ανεξαρτησία από την ξένη κυριαρχία. Κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησής του (2007-2017), το Εκουαδόρ γνώρισε οικονομική άνθιση. Αύξησε τον κατώτατο μισθό και τις παροχές κοινωνικής ασφάλισης. Επέβαλε προοδευτική φορολογία στους πλούσιους, επένδυσε σε εκπαιδευτικά και κοινωνικά προγράμματα και συγκρούστηκε με τα παραδοσιακά συμφέροντα και τους υποστηρικτές των ΗΠΑ.

Ο σημερινός πρόεδρος Λένιν Μορένο, ο οποίος ντροπιάζει το όνομα που του δόθηκε και ήταν αντιπρόεδρος κατά την διακυβέρνηση Κορέα, ανέβηκε στην εξουσία με εντελώς διαφορετικό πρόγραμμα από αυτό που εφάρμοσε. Υπό τον φόβο της μεγάλης επιρροής του «Κορείσμου», κατηγόρησε την «Επανάσταση των Πολιτών» για διαφθορά, με αποτέλεσμα η ηγεσία της να βρεθεί στην εξορία. Πρόδωσε το κίνημα και ακολούθησε μια ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική με δημοσιονομική λιτότητα, ιδιωτικοποιήσεις και μέτρα υπέρ των επιχειρήσεων. Στα τέσσερα χρόνια διακυβέρνησής του αποχώρησε από την ALBA (Μπολιβαριανή Συμμαχία Λαών της Αμερικής) το 2018 και από την UNASUR (Ένωση Εθνών Νότιας Αμερικής) το 2019. Έλαβε δάνειο από το ΔΝΤ με δεσμεύσεις αυστηρά μέτρα λιτότητας, τεράστιες αυξήσεις στις τιμές των καυσίμων (μέχρι και 75%), σαρωτικές ιδιωτικοποιήσεις και πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων.

Με ένα ιδιωτικοποιημένο και υποχρη-

ματοδοτούμενο σύστημα υγείας, η πανδημία του Covid-19 ήρθε να αποτελειώσει το Εκουαδόρ. 16.000 θάνατοι, 600.000 άνεργοι, το 70% των επιχειρήσεων παραλυμένο. Ο Μορένο έδωσε «λύση» λαμβάνοντας ένα ακόμα δάνειο από το ΔΝΤ, στα τέλη του 2020, ύψους 6,5 δις. δολαρίων, με αντάλλαγμα την «ιδιωτικοποίηση» της Κεντρικής Τράπεζας και την αύξηση της βενζίνης και του ντιζελ στις τιμές της παγκόσμιας αγοράς. Έλαβε επίσης διμερές δάνειο 3,5 δις δολ. από την κυβέρνηση Τραμπ, με αντάλλαγμα την ιδιωτικοποίηση μεγάλου διωλιστηρίου πετρελαίου και τμημάτων του ηλεκτρικού δικτύου της χώρας καθώς και τον αποκλεισμό της Κίνας από τις επενδύσεις στις τηλεπικοινωνίες. Επίσης, προχώρησε σε «έκτακτες» περικοπές δαπανών ύψους 4 δις δολ. που περιελάμβαναν και το ξεπούλημα της εθνικής αεροπορικής εταιρείας.

Αλλά τον περασμένο Οκτώβρη, επί ένα δωδεκαήμερο ξέσπασε ένα πανίσχυρο κίνημα εργαζομένων, αγροτών και φοιτητών, αφηφώντας την απαγόρευση κυκλοφορίας, τον στρατιωτικό νόμο και τη δολοφονική δράση αστυνομίας/στρατού. Ο αγώνας στέφθηκε με μεγάλη νίκη. Ο Μορένο υποχρεώθηκε να παραιτηθεί της συμφωνίας με το ΔΝΤ. Η δημοτικότητά του έπεσε κατακόρυφα και δεν ξαναέβαλε υποψηφιότητα στις πρόσφατες εκλογές.

Ωστόσο, ο νέος πρόεδρος έχει να αντιμετωπίσει μια οικονομία που έχει συρρικνωθεί περίπου 10-12%, χρέος που ισοδυναμεί με περίπου 60% του ΑΕΠ και ποσοστό φτώχειας περίπου 35%. Η ανισότητα εισοδήματος και πλούτου παραμένει πολύ υψηλή: το 10% των πλουσίων καρπώνεται το 42,5%

του εθνικού εισοδήματος, ενώ το 10% των φτωχών μόνο το 0,6% του εισοδήματος.

Η προεκλογική μάχη

Ο Αραούζ βγήκε πρώτος, υποσχόμενος ότι δεν θα εκτελέσει τους όρους του ΔΝΤ. Αντιθέτως, επιθυμεί να ενισχύσει την ανάπτυξη με μεγάλη αύξηση στις δημόσιες δαπάνες, υψηλότους φόρους/ελέγχους στο κεφάλαιο ώστε να σταματήσει η φυγή κεφαλαίων από τη χώρα. Αντί να μειώσει το δημοσιονομικό έλλειμμα με δημοσιονομική προσαρμογή 3% του ΑΕΠ, αποσκοπεί σε αύξηση των δημοσίων δαπανών κατά 1,5% του ΑΕΠ με δημόσια έργα και τερματισμό των ιδιωτικοποιήσεων. Πώς θα γίνει αυτό; Πρώτον, προτείνει φόρο στη μεγάλη περιουσία. Δεύτερον, με αύξηση του φορολογικού συντελεστή για την εξαγωγή συναλλάγματος στο 27% (ενώ ο πρώην τραπεζίτης Λάσο επιθυμεί να τον καταργήσει σταδιακά ακόμη και αυτόν που υπάρχει σήμερα, δηλαδή 5%). Τρίτον, προτείνει χρηματοδότηση από την κεντρική τράπεζα των κυβερνητικών δαπανών.

Σε αυτόν τον νέο πολιτικό χάρτη, η παραδοσιακή Δεξιά βγαίνει αποδυναμωμένη, καθώς τρεις υποψήφιοι της ευρύτερης Αριστεράς, ο Αραούζ, ο Πέρες και ο Έρβας, κατέκτησαν σχεδόν το 70%(!) των ψήφων.

Είναι πολύ σημαντικό αυτό να διατηρηθεί, κάτι που μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο μέσα από την συνέχιση του αγώνα και της ενότητας στον αγώνα του κινήματος του περασμένου Οκτώβρη ενάντια στις επιδιώξεις κεφαλαίου και ιμπεριαλιστών.

■ Γεωργία Βουλγαρέλλη

8^η ΜΑΡΤΗ: Μέρα της γυναίκας, μέρα αγώνα

Οι αγώνες μας απάντηση στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και τον κοινωνικό κανιβαλισμό

Η 8^η Μάρτη εκατόν έντεκα χρόνια μετά την καθιέρωσή της από τη Β' Διεθνή Συνδιάσκεψη των σοσιαλιστριών γυναικών στην Κοπεγχάγη συνεχίζει να είναι η μέρα που τιμούμε τους αγώνες των γυναικών εργατριών ενάντια στην ταξική καταπίεση.

Το γυναικείο εργατικό κίνημα έπαιξε σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος. Μεγαλύτερη απόδειξη αποτελεί η απεργία των εργατριών κλωστοϋφαντουργίας στην Πετρούπολη στις 23 Φλεβάρη (8 Μάρτη με το νέο ημερολόγιο). Ο Τρότσκι, στο έργο του *Ιστορία της Ρώσικης Επανάστασης* (κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη) περιγράφει εξαιρετικά γλαφυρά τόσο την απεργία και την εκρηκτική συνέχεια της, όσο και την εσωτερική λογική του ίδιου του κινήματος: «Κάτω από τη σημαία της "Ημέρας της Γυναίκας", στις 23 του Φλεβάρη, ξέσπασε μια εξέγερση ωρμισμένη από καιρό, συγκρατημένη από καιρό, των εργατικών μαζών της Πετρούπολης...».

Παρά την επικράτηση του σταλινισμού σε συνδυασμό με τη σφοδρή καπιταλιστική επίθεση σε ιδεολογικό και πρακτικό επίπεδο, οι αγώνες των γυναικών κατάφεραν να προτάξουν ιστορικές διεκδικήσεις όπως το δικαίωμα ψήφου, την ισότητα μισθών και εργασιακών δικαιωμάτων, την ελευθερία αυτοδιάθεσης του σώματος, την ελευθερία συνδικαλιστικής δράσης, την πάλη ενάντια στον μιλιταρισμό και τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Το σύνθημα «ψωμί και τριαντάφυλλα» (το ψωμί συμβολίζει την οικονομική ασφάλεια στην εργασία και τα τριαντάφυλλα μια συνολικά καλύτερη ποιότητα ζωής) που βροντοφώναζαν οι εργάτριες στις 8 Μάρτη του 1908 στην Νέα Υόρκη είναι εξίσου επίκαιρο και σήμερα.

Οι γυναίκες είναι τα πρώτα θύματα της φτώχειας, της ανεργίας, της εργοδοτικής βίας και αυθαιρεσίας, του πολέμου και της προσφυγιάς. Ένα χρόνο μετά το ξέσπασμα της πανδημίας το γυναικείο ζήτημα έχει γιγαντωθεί. Σύμφωνα με τα στοιχεία της Euro-stat τον Δεκέμβριο του 2020 οι άνεργοι ανήλθαν σε 16 εκατ. στην ΕΕ – η πλειοψηφία εξ αυτών γυναίκες. Κατά μέσο όρο οι γυναίκες πληρώνονται σχεδόν με τον μισό μισθό, για να παρέχουν την ίδια εργασία με τους άνδρες ενώ προορίζονται για θέσεις με τις χειρότερες εργασιακές συνθήκες, με ελαστικά ωράρια και χωρίς ασφάλιση.

Στην Ελλάδα, οι γυναίκες αποτελούν το 65% των ανέργων (ΟΑΕΔ, 10/2020). Πέρα από τον φόβο της ανεργίας και το καθεστώς ομηρίας της πολύμηνης αναστολής εργασίας, η μάστιγα της τηλεργασίας απαιτεί από ένα μεγάλο ποσοστό γυναικών να δουλεύουν χωρίς ωράριο και δικαιώματα. Η εγκληματική διαχείριση της πανδημίας από την κυβέρνηση Μητσοτάκη θέτει σε κίνδυνο τις ζωές των εργαζομένων του ΕΣΥ και των ασθενών. Όσο δεν δημιουργούνται ΜΕΘ, όσο δεν γίνονται προσλήψεις υγειονομικού προσωπικού, οι εργαζόμενες στην Υγεία βιώνουν τη δική τους κόλαση χωρίς καμία στήριξη από το κράτος. Όσο για τις εργαζόμενες που δουλεύουν στο εμπόριο (σουπερμάρκετ κ.α.) η εντατικοποίηση έχει χτυπήσει κι εκεί κόκκινο, με τους εργοδότες να αρνούνται να προσλάβουν προσωπικό και να πάρουν όλα τα μέτρα προστασίας.

Ταυτόχρονα, η γυναίκα μέσα στην δύσκολη αυτή κατάσταση μπαίνει για άλλη μια φορά «εγγυήτρια» για την «ομαλή αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης» μιας ολόκληρης οικογένειας. Η γυναίκα εργαζόμενη μέσα στην πανδημία αναγκάζεται να υπομείνει τον πολύμηνο εγκλεισμό, το

άνοιξε-κλείσε των σχολείων και τη ρίψη της ευθύνης στην ίδια, την ακραία εντατικοποίηση στη δουλειά και τις επιπλέον αυξημένες ανάγκες του νοικοκυριού και των μελών της οικογένειας.

Δραματική αύξηση της γυναικείας κακοποίησης - παράγωγο της κρίσης του συστήματος

Το 85% των γυναικών στην Ελλάδα έχει υποστεί σεξουαλική παρενόχληση στον χώρο εργασίας (έρευνα ActionAid, 7/2020) ενώ κατά τη διάρκεια της πρώτης καραντίνας οι κλήσεις για την ενδοοικογενειακή βία, αυξήθηκαν κατά 230% (!)

Μπροστά στη λαίλαπα των πρόσφατων αποκάλυψεων για βιασμό, κακοποίηση και παρενόχληση γυναικών στο χώρο του αθλητισμού, του θεάτρου κ.α. αξίζει να σημειώσουμε ότι κοινός παρανομαστής σε όλα τα περιστατικά ήταν η θέση ισχύος του θύτη στον χώρο εργασίας και οι διασυνδέσεις του με τη σάπια αστική ελίτ. Η κυβέρνηση ξεδιάντροπα υποθάλπει βιαστές εργοδότες και διευθυντάδες, θιασάρχες και μεγαλοπαράγοντες. Τόσο ο μεγαλοπαράγοντας της ομοσπονδίας στην περίπτωση Μπεκατώρου όσο και ο Λιγνάδης ήταν από τα αγαπημένα παιδιά των αρίστων. Η «κυρία» Μενδώνη, άλλωστε, μέχρι να τον απαρνηθεί, μπας και σώσει το τομάρι της, δεν έχανε ευκαιρία να πλέκει το εγκώμιο του σκηνοθέτη ο οποίος –όπως προκύπτει από τις μαρτυρίες– βίαζε κατά συρροή νεαρά παιδιά εκ των οποίων πολλά ήταν προσφυγόπουλα.

Η κυβέρνηση σε μια απελπισμένη κίνηση να ξαναφτιάξει το επικοινωνιακό προφίλ της προσπαθεί να εκτονώσει και να οικειοποιηθεί την κατάσταση διεξάγο-

ντας «Εκστρατεία ευαισθητοποίησης και ενημέρωσης του κοινού για τα θέματα βίας στους εργασιακούς χώρους». Η υφυπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων, Μ. Συρεγγέλα έτρεξε να ονομάσει το σάιτ της καμπάνιας metoogreece.gr. Η ΝΔ και οι υπόλοιπες μνημονιακές δυνάμεις κλείνουν το μάτι στο κύμα κατακραυγής ενάντια στην κακοποίηση των γυναικών που εμφανίζεται – με σκοπό να το εμποδίσουν να μετατραπεί σε ένα κίνημα με ταξικό πρόσημο, ικανό να αμφισβητήσει την εξουσία τους. Ακολουθώντας τη συνταγή που ακολουθεί η αμερικάνικη και ευρωπαϊκή αστική τάξη, οι πάσης φύσεως μνημονιακοί προσπαθούν να διαιρέσουν, να εκμεταλλευτούν τυχόν αδυναμίες και να ενσωματώσουν τα δίκαια αιτήματα των γυναικών στη λογική της νεοφιλελεύθερης αγοράς και της ατομικότητας.

Το γυναικείο κίνημα καλείται να ξεπεράσει τα εμπόδια και τις διαίρεσεις που συνειδητά σπέρνουν κυβέρνηση και εργοδότες με βάση το φύλο, το έθνος, την «ατομικότητα»/σεξουαλική ταυτότητα κ.ά. Η ταξική ανισότητα είναι αυτή που γεννά τη βία και την γυναικεία καταπίεση άρα οι αγώνες των γυναικών και όχι μόνο πρέπει στην πράξη να συνδέονται με τους εργατικούς αγώνες ενάντια στην ταξική καταπίεση, τον πόλεμο, την φτώχεια και το ρατσισμό. Με όπλα την αλληλεγγύη και την αυτοργάνωση μας να παλέψουμε για την κατάργηση κάθε μορφής εκμετάλλευσης, για έναν κόσμο διαφορετικό, Σοσιαλιστικό.

■ Ρία Κ.

Δεν απομένει τίποτα άλλο στην αγροτιά από το να συσπειρωθεί γύρω από το καθεστώς της εργατικής δημοκρατίας [...]. Το προλεταριάτο στηριζόμενο στην αγροτιά, θα χρησιμοποιήσει όλες του τις δυνάμεις για την ανύψωση του πολιτιστικού επιπέδου της υπαίθρου και την ανάπτυξη της πολιτικής συνείδησης των αγροτών». Λ. Τρότσκι

Στις 6 Μάρτη του 1910, το αγροτικό θεσσαλικό κίνημα έφτασε στο απόγειό του, με την μετατροπή του συλλαλητηρίου εκείνης της ημέρας σε εξέγερση. Η αρχή έγινε στο μικρό χωριό Κιλελέρ, του οποίου το όνομα έμελε να συνδεθεί με την εξέγερση-σταθμό για το αγροτικό ζήτημα και κίνημα.

Στον θεσσαλικό κάμπο, το καθεστώς που επικρατούσε μέχρι το 1881 (χρονιά ενσωμάτωσης της Θεσσαλίας στο ελληνικό κράτος) ήταν μισοφεουδαλικό: ο ιδιοκτήτης του τσιφλικιού αποσπούσε την πρόσοδο αλλά δεν μπορούσε, όσο τη λάμβανε, να εκδιώξει τον κολίγο. Οι κολίγοι, από την άλλη, αν και κατέβαλλαν βαριά πρόσοδο (περίπου το μισό της σοδειάς), είχαν πατροπαράδοτα δικαιώματα στο τσιφλίκι (κοινόχρηστοι χώροι, οικίες, βοσκοτόπια κ.λπ.). Μεταξύ 1878 και 1881, ενόψει της προσάρτησης της Θεσσαλίας, οι αποχωρήσαντες οθωμανοί τσιφλικάδες πούλησαν σε εξευτελιστικές τιμές τα κτήματά τους σε εύπορους Έλληνες της διασποράς. Οι νέοι ιδιοκτήτες, με σύμμαχό τους το βυζαντινο-ρωμαϊκό δίκαιο του ελληνικού κράτους και τη σύμβαση της προ-

Η εξέγερση του Κιλελέρ

σάρτησης της Θεσσαλίας (που μεριμνούσε ειδικά για τα δικαιώματα των ιδιοκτητών γης στην περιοχή), απαιτούσαν δηλαδή από το ελληνικό κράτος να μην αναγνωρίσει κανένα δικαίωμα των κολίγων.

Έτσι, το όνειρο των κολίγων για απόκτηση ιδιόκτητης γης όχι μόνο δεν πραγματοποιήθηκε, αλλά οι κολίγοι κινδύνευαν να εκπέσουν στη θέση του ελεύθερου εργάτη γης, ενώ το σύνολο του αγροτικού προϊόντος θα ανήκε πλέον στον τσιφλικά. Οι κολίγοι κατοικούσαν σε τρώγλες, δεν είχαν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, πέθαιναν από απλές ασθένειες και δεν μορφώνονταν. Ήταν υποχρεωμένοι να δίνουν στον «αφένητη» το ένα τρίτο έως το μισό της παραγωγής και να αποστέλλουν ένα θηλυκό μέλος της οικογένειάς τους ως υπηρέτρια και αντικείμενο εκμετάλλευσης στο αρχοντικό.

Στον υπόλοιπο ελλαδικό χώρο αναπτυσσόταν ένα δυναμικό εργατικό κίνημα (ίδρυση 150 σωματείων στην πενταετία 1905-1910, συχνές μαχητικές απεργίες και πρώτη εμφάνιση-παρέμβαση των εργαζομένων της Αθήνας στην πολιτική σκηνή το 1909). Οι αγώνες των εργατών δεν άφησαν ανεπηρέαστα τα αγρίως καταπιεζόμενα αγροτικά στρώματα. Οι αγρότες διεκδικούσαν μαχητικά την απαλλοτρίωση και διανομή των τσιφλικιών.

Ο Μαρίνος Αντύπας, πρωτοσοσιαλιστής ιδεολόγος και υπέρμαχος της κοινωνι-

κής απελευθέρωσης, το 1906 εγκαταλείπει την πατρίδα του, το Αργοστόλι Κεφαλονιάς, και εγκαθίσταται στη Θεσσαλία, όπου αφιερώνεται στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση των κολίγων. Γυρίζει τα χωριά και προπαγανδίζει την απαλλοτρίωση των τσιφλικιών. Τα λόγια του ξεσηκώνουν τους κολίγους και προκαλούν το μίσος των τσιφλικάδων. Στις 8 Μάρτη 1907, έχοντας μπει στο στόχαστρο της αστικής τάξης και των αντιδραστικών κύκλων της Θεσσαλίας, δολοφονείται στον Πυργετό Λάρισας.

Η δολοφονία του προκάλεσε μεγάλο κοινωνικό αναβρασμό. Σε αρκετές περιοχές πήραν τα όπλα και εξεγέρθηκαν εναντίον των τσιφλικάδων. Στις 17 Φλεβάρη του 1910, σχηματίστηκε η Πανθεσσαλική Επιτροπή Αγώνα, με σκοπό να οργανώσει σε όλες τις θεσσαλικές πόλεις μαζικά αγροτικά συλλαλητήρια. Το συλλαλητήριο της Λάρισας χτυπήθηκε από τις δυνάμεις καταστολής. Η κατάσταση γινόταν ολοένα και πιο εκρηκτική. Τα νέα έφτασαν και στην υπόλοιπη Ελλάδα, όπου μιλούσαν για θεσσαλική εξέγερση. Η κυβέρνηση τρομοκρατήθηκε, έγιναν συλλήψεις, στάλθηκαν τρεις μεραρχίες στρατού στη Θεσσαλία και δόθηκαν διαταγές να τηρηθεί η τάξη «πάσης θυσίας». Στις 6 Μάρτη καλέστηκε παναγροτική συγκέντρωση στη Λάρισα. Την ώρα που πλήθος διαδηλωτών ξεκίνησε να συγκεντρώνεται από τις γύρω περιοχές στον σταθμό του

Κιλελέρ, περίπου 200 χωρικοί θέλησαν να επιβιβαστούν σε τρένο χωρίς να πληρώσουν για να μεταβούν στην κινητοποίηση. Όταν ο διευθυντής των Θεσσαλικών Σιδηροδρόμων αρνήθηκε, άρχισαν να λιθοβολούν τον συρμό. Το τρένο απομακρύνθηκε, αλλά σε απόσταση ενός χιλιομέτρου επαναλαμβάνεται το ίδιο, αυτή τη φορά με 800 αγρότες. Ο στρατός ανοίγει πυρ, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τέσσερις αγρότες και να τραυματιστούν πολλοί. Πολλοί ήταν και οι συλληφθέντες και προφυλακιστέοι διαδηλωτές, όλοι όμως αθώωθηκαν στις 23 Ιουνίου. Η εξέγερση κέρδισε τη συμπάθεια του ελληνικού λαού, εντείνοντας τις πιέσεις και φωντώνοντας το αγροτικό κίνημα σε ολόκληρη τη χώρα.

Η αγροτική εξέγερση δεν εξαπλώθηκε σε όλη την Ελλάδα, καθώς η μεγάλη ιδιοκτησία υπήρχε σχεδόν αποκλειστικά στη Θεσσαλία, ενώ στις υπόλοιπες περιοχές επικρατούσε το καθεστώς της μικρής ιδιοκτησίας. Όμως, το αγροτικό ζήτημα έλαβε μεγάλη έκταση και στην Εθνοσυνέλευση του 1910-1911 υπήρχαν αρκετοί βουλευτές που ζητούσαν την αγροτική μεταρρύθμιση. Ο Ε. Βενιζέλος, αφού για χρόνια ακολούθησε παρελκυστική πολιτική απέναντι στους αγρότες, σέρνοντάς τους παράλληλα σε δεκαετή σχεδόν πόλεμο, αναγκάστηκε μετά την έλευση ενάμισι εκατομμυρίου προσφύγων να συνδυάσει τη διάλυση των μεγάλων αγροτικών ιδιοκτησιών με την αποκατάσταση των προσφύγων.

■ Αφροδίτη Χ.

Για τα 150 χρόνια από την Κομμούνα του Παρισιού (μέρος Α')

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Η Κομμούνα του Παρισιού, από την οποία συμπληρώνονται φέτος 150 χρόνια, αποτέλεσε την πρώτη στην ιστορία εργατική εξουσία. Έζησε στα όρια μίας πόλης για σχεδόν τρεις μήνες, από τις 18 Μάρτη έως τις 28 Μάη του 1871, και αποτέλεσε έκτοτε ένα διαχρονικό σημείο αναφοράς για το εργατικό κίνημα παγκοσμίως. Ακολουθεί το πρώτο από μία σειρά τριών άρθρων που πραγματεύονται την σπουδαία αυτή εμπειρία του εργατικού κινήματος.

Ανάπτυξη του βιομηχανικού καπιταλισμού και ωρίμανση της εργατικής τάξης

Η Κομμούνα τοποθετείται προς το τέλος του μακρού κύματος ανάπτυξης των δεκαετιών 1850-1875. Κατά τις δεκαετίες αυτές, ο βιομηχανικός καπιταλισμός σημείωσε μεγάλη πρόοδο στις κύριες ευρωπαϊκές χώρες, με πρωτοπόρο κλάδο τον σιδηρόδρομο. Στην Γαλλία, το συνολικό μήκος των σιδηροδρομικών γραμμών αυξήθηκε από 1.931 χλμ, το 1850, σε 17.400 χλμ., το 1870. Η εκρηκτική αυτή μεγέθυνση ηγήθηκε της ανάπτυξης ποικιλοτρόπως, ενδυναμώνοντας ιδιαίτερες τις σχετικές βιομηχανίες, την μεταλλουργία και την κατασκευή εργαλείων, καθώς και τα ορυχεία κάρβουνου και μεταλλευμάτων. Παράλληλα, η βιομηχανία γνώρισε μία επέκταση της εκμηχάνισής της. Ο αριθμός των μηχανών, το 1850, ήταν 5.332, ενώ, το 1870, ανήλθε σε 27.958.

Κατά συνέπεια, η εργατική τάξη σημείωσε μία αριθμητική αύξηση, αλλά κυρίως εσωτερικές μεταμορφώσεις. Συγκεκριμένα, στο Παρίσι, την μεγαλύτερη πόλη της Γαλλίας, ο συνολικός πληθυσμός αυξήθηκε από 1,2 εκ. το 1851 σε 1,85 εκ. το 1872. Ο εργατικός πληθυσμός, περιλάμβανε από τεχνίτες σε οικογενειακές επιχειρήσεις έως εργάτες σε τεράστια εργοστάσια άνω των χιλίων ατόμων. Ωστόσο, τα τελευταία ήταν ακόμα ολιγάριθμα: το 1870 υπάρχουν περίπου 15 εργοστάσια που είχαν πάνω από 100 εργαζόμενους και μερικές εκατοντάδες εργοστάσια που απασχολούσαν 20-50 εργαζόμενους. Έτσι, η συγκεντροποίηση παρέμενε χαμηλή: το 1870 αντιστοιχούσαν 39.000 εργοδότες για 550.000 εργαζόμενους, δηλαδή ένας προς δεκατέσσερις. Σε αυτούς πρέπει να προστεθούν περί τους 160.000 οικιακούς βοηθούς (μάγειρες, υπηρέτριες, οδηγοί).

Τα παραδοσιακά εργατικά στρώματα του Παρισιού, όπως οι τυπογράφοι, βυρσοδέψες, πιλοποιοί, είχαν ένα καλύτερο βιοτικό επίπεδο και κουβαλούσαν πολιτικές παραδόσεις από την εποχή της Γαλλικής Επανάστασης. Σε αυτούς προστέθηκαν οι νεοαφικνούμενοι από την ύπαιθρο, τις γερμανικές χώρες ή το Βέλγιο, οι οποίοι απορροφούνταν κυρίως από την οικοδομή, την βιομηχανία ή ήταν μεροκαματιάρηδες παντός είδους.

Παρότι ο πραγματικός μισθός των εργαζόμενων στο Παρίσι αυξήθηκε κατά 20% μεταξύ 1852-1869, το βιοτικό επίπεδο παρέμενε αξιοθρήνητο. Συγκριτικά, ο μισθός ενός βουλευτή ήταν 30.000 φράγκα τον χρόνο, ενώ μόνο μία μικρή μειοψηφία των πλέον καλοπληρωμένων εργατών (στην ύφανση χαλιών, στην κατεργασία χαλκού, σιδηροδρομικών) συγκέντρωναν ίσως κάτι παραπάνω από 1000 φράγκα τον χρόνο, ενώ οι εργάτες στην βιομηχανία υφασμάτων περί τα 550. Οι ώρες εργασίας κυμαίνονταν στις 12 ή 14.

Τέλος, μεταξύ του 1853-1870, το Παρίσι θα μεταμορφωνόταν πολεοδομικά υπό την διεύθυνση του Ωσμάν (Haussmann). Τα έργα χάραξαν γιγάντιες πλατιές λεωφόρους, εξορίζοντας τους εργάτες και τους φτωχούς στην περιφέρεια. Όπως έγραψε ο ίδιος ο Ωσμάν «μία εξααιρετικά επωφελής συνέπεια όλων των μεγάλων έργων... ήταν ότι άνοιξε το Παλιό Παρίσι, οι γειτονιές των εξεγέρσεων και των οδοφραγμάτων».

Το εργατικό κίνημα κατά την Δεύτερη Αυτοκρατορία

Μεταξύ 1851 και 1870, η Γαλλία κυβερνούταν από τον Λουδοβίκο Βοναπάρτη, ανιψιό του Ναπολέοντα Βοναπάρτη. Επρόκειτο για την Δεύτερη Αυτοκρατορία -Πρώτη Αυτοκρατορία ήταν αυτή του Ναπολέοντα- καθεστώς επί της ουσίας δικτατορικό, με γιγάντια συγκέντρωση εξουσιών στα χέρια του Λουδοβίκου.

Η Δεύτερη Αυτοκρατορία, γεννήθηκε επί τους πτώματος της Δεύτερης Δημοκρατίας (1848-1851), μετά την συντριβή της εργατικής εξέγερσης τον Ιούνιο του 1848 στο Παρίσι. Κατά τις λεγόμενες «μέρες του Ιούνη», την εξέγερση των παριζιάνων εργατών, στήθηκαν πάνω από 400 οδοφράγματα. Στην καταστολή που ακολούθησε, σκοτώθηκαν πάνω από 3,5 χιλιάδες και περίπου 4,3 χιλιάδες εξορίστηκαν. Τρία χρόνια αργότερα, στις 2 Δεκεμβρίου 1951, ο Λουδοβίκος οργάνωσε πραξικό-

πημα. Ακολούθησε ένα κύμα συλλήψεων και φυλακίσεων εργατών, σοσιαλιστών και κάθε είδους αντιπολιτευόμενων.

Κατά την πρώτη δεκαετία, η καταστολή της εργατικής τάξης ήταν ιδιαίτερα σκληρή. Μετά το 1860, άρχισαν σιγά-σιγά να εμφανίζονται κάποιες ρωγμές. Τον Μάιο του 1864, ψηφίστηκε νόμος, που νομιμοποιούσε τις απεργίες, αλλά όχι τα συνδικάτα. Εφεξής, εμφανίστηκε μία απεργιακή δραστηριότητα που έβαινε αυξανόμενη: 19.740 απεργοί το 1864, 27.645 το 1865, 14.037 το 1866, 32.074 το 1867, 20.304 το 1868, 40.625 το 1869. Το αποκορύφωμα ήταν το 1870 με 88.232 απεργούς.

Ακόμα, στα μέσα της δεκαετίας καταργήθηκε η προληπτική λογοκρισία, ενώ τον Ιούνιο του 1868 ψηφίστηκε νόμος που επέτρεπε τις δημόσιες συναθροίσεις. Παρά την απαγόρευση της πολιτικής θεματολογίας, χάρις σε αυτόν τον νόμο οργανώθηκαν κατά την διετία 1868-70 πάνω από χιλίες συναθροίσεις, τις οποίες παρακολούθησαν δεκάδες, αν όχι συνολικά εκατοντάδες, χιλιάδες εργαζομένων και οι οποίες προετοίμασαν πολιτικά και ιδεολογικά την Κομμούνα.

Από τις πολιτικές οργανώσεις και ρεύματα, αξίζει να αναφερθούμε αφενός στους μπλανκιστές, αφετέρου στην Διεθνή των Εργαζομένων. Στα τέλη του 1860, οι μπλανκιστές, οπαδοί του Αυγούστου Μπλανκί, του πιο διάσημου επαναστάτη της εποχής, στην κηδεία του οποίου το 1881 παρέστησαν περί τα 100.000 άτομα, αριθμούσαν μερικές χιλιάδες μέλη στο Παρίσι. Συγκροτούσαν συνωμοτικές οργανώσεις, συχνά ένοπλες, ενώ μερικοί συμμετείχαν στις οργανώσεις της Α' Διεθνούς. Μιλούσαν στο όνομα του προλεταριάτου, ενάντια στην μπουρζουαζία και τους αριστοκράτες. Ο ίδιος ο Μπλανκί απείχε πολύ από το να είναι θεωρητικός, είχε εισάγει, εντούτοις, διάφορα συνθήματα, όπως η «δικτατορία του προλεταριάτου». Το δε όνομα του ταυτίζονταν στον αστικό τύπο με την «Κομμουνιστική Τρομοκρατία».

Σε ό,τι αφορά την Α' Διεθνή, που είχε ιδρυθεί το 1864, γνώρισε μία πανεθνική ανάπτυξη, αριθμώντας πανεθνικά, το 1870, 16 οργανώσεις. Η ανάπτυξη της ήταν παράλληλη με την συγκρότηση εργατικών λεσχών παντός είδους, που στηρίχθηκε σε νόμο του Ιουλίου του 1867, ο οποίος επέτρεπε την ίδρυση συνεταιρισμών και ο οποίος χρησιμοποιήθηκε ευρέως για ίδρυση συνεταιρισμών αλληλοβοήθειας, ασφάλισης και κεκαλυμμένων σωματείων. Έτσι, το 1869, το ποσοστό συνδικαλισμού σε ορισμένους κλάδους άγγιζε το 60% για τους τεχνίτες χαλκού, 40% για τους μηχανικούς, 71% για τους τυπογράφους, 66% για τους σιδηρουργούς. Την ίδια χρονιά, μία εφημερίδα όπως η *La Marseillaise*, που δημοσίευε άρθρα της Διεθνούς, είχε κυκλοφορία 100.000 φύλλων.

Παρά το γεγονός, ωστόσο, ότι στο εσωτερικό της Α' Διεθνούς υπήρχε μία ολοένα μεγαλύτερη επικράτηση των μαρξιστικών θέσεων και στο γαλλικό τμήμα μία επικράτηση των πρακτικών της ταξικής πάλης, οι ιδέες του Προυντόν διατηρούσαν μία σημαντική επιρροή, όπως θα γίνει φανερό κατά την Κομμούνα.

Έτσι, με το εργατικό κίνημα σε πορεία ενδυνάμωσης, σε συνδυασμό με την ισχυροποίηση μίας φιλελεύθερης αστικής αντιπολίτευσης, το μέλλον της Αυτοκρατορίας έμοιαζε αβέβαιο. Ωστόσο, ήταν ο γαλλο-πρωσικός πόλεμος που επιτάχυνε δραματικά όλες τις εξελίξεις.

Ο γαλλοπρωσικός πόλεμος και η πτώση της Β' Αυτοκρατορίας

Στις 19 Ιούλη του 1870, θα ξεσπάσει ο πόλεμος μεταξύ Γαλλίας και Πρωσίας. Αφορμή στάθηκε η υποψηφιότητα του πρώσου πρίγκιπα Χοεντσόλερν για τον θρόνο της Ισπανίας. Ωστόσο, το διακύβευμα του πολέμου αφορούσε την ολοκλήρωση της ενοποίησης των γερμανικών κρατών. Όλες οι αποφασιστικές μάχες είχαν διεξαχθεί έως τον Σεπτέμβριο και οι δύο κύριες γαλλικές στρατιές περικυκλώθηκαν. Η πρώτη, με επικεφαλής τον Αυτοκράτορα, παραδόθηκε στις 2 Σεπτεμβρίου και η άλλη παραδόθηκε τον Οκτώβριο.

Αμέσως μετά την παράδοση της αυτοκρατορικής στρατιάς, ξεσπάνε διαδηλώσεις στο Παρίσι, ανακηρύσσεται η (Τρίτη) Δημοκρατία και σχηματίζεται, στις 4 Σεπτεμβρίου, προσωρινή κυβέρνηση εθνικής άμυνας, αποτελούμενη από φιλελεύθερους και ορισμένους ρεπουμπλικάνους βουλευτές, μεταξύ των οποίων οι Ζουλ Φερί (Jules Ferry), Λέων Γαμβέτα (Gambetta), Ζουλ Τροσού (Jules Trochu). Αναθέτουν στον τελευταίο την άμυνα, που δέχεται την θέση, όπως παραδέχτηκε αργότερα, για να «εμποδιστεί η δημαγωγία να γίνει κύρια της άμυνας του Παρισιού και να προκαλέσει σε ολόκληρη την Γαλλία μία τεράστια κοινωνική ανατροπή».

Η νέα κυβέρνηση, παρότι επισήμως εθνικής άμυνας, ήταν βαθιά ηττοπαθής, εκτός ελάχιστων εξαίρεσεων, και ζούσε υπό τον συνεχή φόβο μίας λαϊκής εξέγερσης στο Παρίσι. Διότι, ο λαός του Παρισιού ταύτιζε πλέον την συνέχιση του πολέμου με την υπεράσπιση της Δημοκρατίας. Έτσι, ενόψει της επερχόμενης πολιορκίας της πόλης, η κυβέρνηση αναγκάστηκε να ενισχύσει την Εθνική Φρουρά. Όπλισε επιπλέον 134 τάγματα, αυξάνοντας τον συνολικό αριθμό τους στα 194, με αποτέλεσμα οι στρατευμένοι να προσεγγίσουν τους 300.000, εκ των οποίων η μεγάλη πλειοψηφία από τις εργατικές και λαϊκές συνοικίες του Παρισιού.

Σε διακήρυξη της Α' Διεθνούς, συνταγμένη από τον Μαρξ, αναλύεται εύστοχα: «Το Παρίσι όμως δε μπορούσε να αμυνθεί χωρίς να οπλιστεί η εργατική τάξη... Μα όταν το Παρίσι είναι οπλισμένο αυτό σημαίνει ότι είναι οπλισμένη η ίδια η επανάσταση. Μία νίκη του Παρισιού ενάντια στον πρώσο επιδρομέα θα ήταν μία νίκη του γάλλου εργάτη ενάντια στο γάλλο κεφαλαιοκράτη και στα κρατικά του παράσιτα. Μπροσ στο δίλημμα να διαλέξει ανάμεσα στο εθνικό καθήκον και στο ταξικό συμφέρον, η κυβέρνηση της εθνικής άμυνας... μετατράπηκε σε κυβέρνηση εθνικής προδοσίας».

Στις 18 Σεπτέμβρη, ξεκινάει η σχεδόν πεντάμηνη πολιορκία του Παρισιού, που θα βάλει το παρισινό προλεταριάτο στην τελική ευθεία για την Κομμούνα.

